

Khi Hàng Rong Gặp Quản Lí Đô Thị

Contents

Khi Hàng Rong Gặp Quản Lí Đô Thị	1
1. Chương 1: Muộn Tào (*) Mới Là Vương Đạo	2
2. Chương 2: Bước Chân Đuối Kịp Thời Đại	5
3. Chương 3: Nói Cái Rắm!	9
4. Chương 4: Nhà Của Quản Lí Đô Thị	12
5. Chương 5: Quản Lí Cũng Sợ Bị Nhìn Lén	16
6. Chương 6: Khăn Mặt Của Ôn Thần	20
7. Chương 7: Một Cái Khăn Mặt Lại Dẫn Tới Huyết Án	23
8. Chương 8: Chăm Sóc (thượng)	27
9. Chương 9: Chăm Sóc (hạ)	30
10. Chương 10: Chỉ Giỏi Gây Sức Ép Cho Người Ta	34
11. Chương 11: Hương Vị Đàn Ông	39
12. Chương 12: Rượu Xái	43
13. Chương 13: Gã Cho Chú Đi	47
14. Chương 14: Vây Thì Lấy Thân Báo Đáp Đi	50
15. Chương 15: Bí Quyết Của Đàn Ông Độc Thân	55
16. Chương 16: Nghĩ Tới Chuyện Cũ Mà Kinh Người	58
17. Chương 17: Cuộc Sống Ở Nhà Chơi Rông	61
18. Chương 18: Câu Chuyện Ở Tiệm Giặt Đồ Ô Long	64
19. Chương 19: Lăn Đầu Thổ Lộ	68
20. Chương 20: Kẻ Ngốc Có Phúc Của Kẻ Ngốc	71
21. Chương 21: Cuộc Chiến Đâm Lê	74
22. Chương 22: Anh, Em Biết Lỗi Rồi	77
23. Chương 23: Mặt Dày	80
24. Chương 24: Phở Tẩu Thuốc	83
25. Chương 25: Chuột Đẻ Rắn	86
26. Chương 26: Dùng Một Tay Cũng Giải Quyết Được Anh	90

Khi Hàng Rong Gặp Quản Lí Đô Thị

Giới thiệu

(‘ ’) Khi hàng rong gặp quản lí đô thị (‘ ’) Thể loại: Hiện đại, hài, thật thà thụ x phúc hắc công, HE, tình yêu chốn đô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-hang-rong-gap-quan-li-do-thi>

1. Chương 1: Muộn Tao (*) Mới Là Vương Đạo

Mới rạng sáng, phòng chờ ở nhà ga đã đông nghịt người. Tôi khiêng đồng hành lí nặng trĩu, chật vật đi qua cửa soát vé, lên quay lại trộm nhìn mẹ, thấy bà đang dựa vào ngực bố, khước mắt rưng rưng, thổn thức không ngừng. Tôi không dám nhìn thêm nữa, chỉ đành bước nhanh hơn lên tàu, bởi vì hành lí quá nặng khiến tôi trông có chút buồn cười, y chang con châu chấu.

Sau khi lên tàu, nhìn tới nhìn lui, các khoang để hành lí đều đã chật ních, không còn một khe hở để nhét hành lí. Chẳng còn cách nào khác, tôi đành đặt hành lí lên phía trước ghế ngồi của mình.

“Ai, anh làm gì vậy? Mắt mũi để đi đâu? Không nhìn thấy chân tôi để đẩy à? Nhìn một cái biết ngay đồ nhà quê.”

Quả thật lúc đó mãi tìm chỗ để hành lí nên cũng không để ý chân người khác, bác gái bị tôi đụng phải không ngừng la hét, cái kiểu gương mặt này tôi gặp nhiều trên TV rồi. Những người như thế, khổ nhìn cũng biết khinh người nhà quê ra mặt, tôi lười chẳng muốn phản ứng, đặt hành lí gọn gàng, thản nhiên ngồi vào hàng ghế đối diện bà ta.

Bà ta thấy tôi chẳng phản ứng gì cũng không làm ầm thêm nữa, bực tức quay đi chỗ khác. Chỉ là vẫn không quên ném cho tôi ánh mắt khinh thường.

“Chàng trai, nhìn cậu mang theo nhiều hành lý như vậy, định đi đâu thế?”

Tôi vốn không thích nói chuyện, cộng thêm trước khi đi mẹ có dặn kĩ, lên tàu tuyệt đối không được nói chuyện với người lạ. Vì vậy tôi càng không dám nói.

Tôi chỉ hơi cúi đầu, cười lịch sự với ông bác vừa hỏi chuyện.

Ông bác nhìn tôi chằm chằm một lúc, sau đó quay đi tiếp tục nói chuyện với những người khác.

Tôi âm thầm thở phào, trong lòng cũng thoải mái hơn một chút. Vươn tay chỉnh sửa lại cổ áo một chút, đột nhiên bác gái lúc nãy kêu lên: “Cái mùi gì vậy? Thối quá đi mất”

Bà ta không nói đích danh nhưng lại nhìn chằm chằm tôi. Trong lòng có chút sợ hãi, tuy là trước khi lên xe có tắm rửa sạch sẽ nhưng cũng hơi chột dạ, len lén ngửi cơ thể mình..

“Thối muốn chết, cái mùi này mang trong người không sợ ngu đi à?”

Lúc này trên tàu có không ít người ngứa tai đứng lên tranh cãi, nhất thời trong toa loạn cào cào. Phải đến khi nhân viên tới giải quyết mới tìm được lí do, hóa ra là ông cụ ngồi cạnh tôi mang theo cá tươi lên tàu. Về phần sự việc cuối cùng giải quyết thế nào tôi không rõ, lúc đó chỉ mãi nhìn ra cửa, hy vọng có thể phóng tầm mắt qua dòng người đông đúc để nhìn thấy bố mẹ.

Xe lửa chuyển bánh, ngọn đèn leo lét nơi phố quê tan dần trong tầm mắt, không gian xung quanh chẳng mấy chốc hòa vào bóng tối. Khoang tàu tối dần, tịch mịch, chỉ còn vang vọng tiếng bánh tàu va vào đường ray, tôi không ngăn được mí mắt nặng dần, cứ thế chìm vào giấc ngủ.

Tôi không biết mình kiếp trước có mắc tội gì với người phụ nữ kia không, một lần lại một lần bị tiếng nói chuyện của bà ta đánh thức. Tôi mơ màng nhìn, bà ta không yếu thế trợn trừng nhìn tôi, nhìn chán lại quay sang nói với người đàn ông ngồi cạnh: “Thanh niên bây giờ đúng là không biết xấu hổ.”

Người đàn ông ần ý nhìn tôi, cười hề hề: “Đấy là phản ứng sinh lí bình thường của đàn ông, năm xưa anh cũng thế.”

Nghe đến đây, bất kì thằng đàn ông nào cũng hiểu ra vấn đề. Tôi vội vàng đứng lên, chen qua bao người, chạy một mạch vào nhà vệ sinh.

Vào tới nơi, tôi cảm giác trên mặt nóng bừng, tựa vào cửa, bàn tay chậm rãi thò vào trong quần, nắm lấy thân dưới đã có dấu hiệu trướng đau. Vuốt hồi lâu ai ngờ thằng em hoàn toàn không xi nhê, quyết tâm làm khó thằng anh đến cùng. Tôi hận, bàn tay vuốt vuốt lên xuống ngày càng mạnh hơn. Cái quần này là mẹ chính tay lựa cho tôi, thế nhưng mặc vào mới phát hiện không ổn, mặc một cái là thằng em thức hay ngủ đều phối cho thiên hạ thấy sạch. Nhưng vì mẹ cứ kiên trì ép phải mặc, tôi đành nhận mệnh..

Tôi ngồi chồm hổm, mở vòi nước rửa qua cái quần, tiện tay múc một ít nước vẩy vào thẳng em. Cu cậu gặp lạnh, rớt cuốc cũng chịu ỉu đi. Tôi cao hứng chỉnh trang quần áo, xác định tư trang chín chu mới dám vác mặt ra ngoài.

Trở lại chỗ ngồi, hai người đối diện đều tặng cho tôi ánh mắt thâm ý, có điều ý nghĩa lại không giống nhau.

Tôi coi như không có việc gì, làm mặt lạnh ngồi xuống, bắt chéo chân được một lúc lại thấy tê rần, toàn thân lắc lư theo nhịp tàu. Thực ra tôi cũng từng đi lên thành phố, không phải là lạ lẫm gì nhưng lần này là tới ở một thời gian dài. Trong lòng không khỏi có chút lo lắng, bồn chồn.

“Soát vé đây, mời mọi người lấy vé tàu của mình ra”

Tôi quay đầu nhìn, tay thò vào túi quần ban nãy nhét vé tàu lại phát hiện chẳng có gì bên trong. Tôi trong lòng khẩn trương, động tác trên tay cũng luống cuống tìm tất cả những chỗ có thể bỏ quên. Cho đến khi nhân viên soát vé tới bên cạnh, tôi vẫn như cũ chẳng tìm thấy vé xe đâu.

“Mời cậu xuất trình vé xe”

Trán lấm tấm mồ hôi, tôi lắp bắp: “Đợi, đợi một chút... tôi đang tìm”.

Nhân viên bảo vệ và nhân viên soát vé nhìn nhau, trông bộ dạng của tôi phỏng chừng đem tôi thành kẻ trốn vé, về mặt đầy nghi ngờ.

“Được rồi, cậu không cần tìm nữa. Đưa chứng minh thư xác định danh tính là được”

Tôi không ngừng gãi đầu, năm ngón tay hận không thể gãi rách da đầu luôn, càng sốt ruột: “Thế....thế gì cơ?”

(Chỗ này tớ đoán là em ấy nghe sai, không biết đúng không)

Nhân viên bảo vệ bĩu môi, ghét bỏ nói: “Không phải thế, là chứng minh thư, hiểu không?”.

“À” Tôi hiểu ra, vội vàng thò tay vào trong quần. Nhân viên bảo vệ thấy vậy vội vàng ngăn lại: “Cậu kia, làm cái gì đấy?”.

Tôi ngừng lại: “Chứng minh thư của tôi ở....” Tôi không biết phải nói tiếp thế nào, đầu thế đứng trước mặt bàn dân thiên hạ bô bô nói chứng minh thư nhét ở quần sịp?

Nhân viên bảo vệ đại khái đoán ra, nói: “Được rồi, cậu quay sang chỗ khác lấy đi”.

“Vâng vâng” Tôi như được giải thoát, vội vàng xoay người lại, thò tay vào trong quần lục lọi. Quần sịp của tôi có hai lớp, tôi với tay vào lớp trong cùng mò mẫm giữa đồng nhân dân tệ và giấy tờ khác, lấy ra được chứng minh thư. Không còn cách nào khác, đây là cách mẹ tôi dạy để giữ giấy tờ tiền bạc quan trọng nơi đông người..

Nhân viên bảo vệ cầm chứng minh thư, cẩn thận nhìn: “Hà Sơ Lục, nguyên quán tại thành phố H”

Tôi có chút quẫn bách, giống như mình phạm tội gì bị người ta điều tra vậy. Hai tay giao nhau đặt ở trước đùi quần khế vuốt. Không vuốt thì thôi, vuốt rồi liền thấy thứ gì hơi cộm cộm. Dĩ nhiên không phải trong lúc này mà cứng lên được, mà giống như trong quần lót còn thứ gì đó. Không hỏi trước nhân viên bảo vệ, tôi thò tay vào quần lục lọi lần nữa.

Rốt cuộc thần may mắn cũng mỉm cười với tôi rồi, tôi rút vé tàu mất tích bí ẩn này giờ từ quần lót, đưa cho nhân viên: “Tôi tìm được vé xe rồi”.

Nhân viên bảo vệ gạt đầu đem chứng minh thư trả lại cho tôi, nói với nhân viên soát vé: “Soát vé đi”.

Nhân viên soát vé là một phụ nữ lớn tuổi, tuổi trung tuần. Bà ta chậm rì rì cầm lấy vé tàu, khoe miệng giật giật. Tôi thừa biết đây là người ta ghét bỏ rồi. Cũng phải thôi, làm gì có ai muốn cầm vé tàu lấy ra từ quần sịp người khác.

Sợ bóng sợ gió một hồi, rớt cuốc xe lửa cũng tới thủ đô hào nhoáng. Tôi kiên nhẫn đợi cho những người khác đi hết mới lục tục vác hành lý xuống.

Ra khỏi nhà ga, từ đằng xa tôi đã thấy Đình Đại Bằng.

Định Đại Bằng là đồng hương của tôi, gia đình hắn so với nhà tôi còn nghèo hơn. Hắn hồi nhỏ rất thích đến nhà tôi, tiện tay cười gian chộp luôn mấy cái bánh mì mẹ để dành cho tôi ăn. Những lúc ấy mẹ chỉ cười xòa nói: “ Nhà thằng nhỏ khó khăn như vậy, con đừng so đo.” Ấy thế mà hắn liều mình lên thành phố kiếm sống, đến nay đã làm một chủ cửa hàng nhỏ, mẹ tôi mới yên tâm cho tôi lên thành phố, tiện có hắn để ý đến.

“Ai nha, đây không phải Sơ Lục sao? Thằng nhãi này giờ trông khác quá ” Định Đại Bằng dẫn theo một cô gái tươi trẻ, khỏe mạnh. Ban đầu tôi nhận không ra, mãi một lúc sau nhìn kĩ mới biết. Đây chẳng phải là “Hoàng hậu bánh rán” nổi danh quê tôi đây sao?

“Ài, thằng nhóc này, không nhận ra chị sao?”

Tôi không biết sợ còn gật gật đầu.

“Hoàng hậu bánh rán” nhếch miệng: “Nhóc con, trông chị khác vậy sao?”.

Tôi vẫn như cũ gật đầu.

“Hoàng hậu bánh rán” cười sang sảng.

“Được rồi, trước cứ mang Sơ Lục về nghỉ đã. Đi cả đường mệt mỏi rồi, đừng để chậm trễ thêm” Định Đại Bằng tiện tay vác luôn hành lí của tôi, miệng la oai oái: “Ai da, Sơ Lục, chú mày mang cái gì theo mà nhiều quá vậy. Nặng quá đi mất”

Tôi cười ha hả: “Cũng không gì, chỉ có một ít tiền và đồng đồ dùng mang theo trang trải cuộc sống thôi”.

Định Đại Bằng tấm tắc: “Bác gái cũng thật lạ, Bắc Kinh này có thiếu thứ gì đâu? Mua là được, vác lĩnh kính lên đây làm gì”

Tôi đi trước vài bước, nghe vậy quay lại nói: “Em biết Bắc Kinh cái gì cũng có, nhưng mà muốn mua thì phải có tiền, bố mẹ em làm gì có lắm tiền như vậy.....”

“Được rồi, coi như anh mày chưa nói gì. Đi thôi”.

Định Đại Bằng đánh gãy lời tôi, cùng “Hoàng hậu bánh rán” xách hành lí lục tục lên xe, tôi cứ như cái đuôi tò tò bám theo sau.

Xuống cầu vượt, Định Đại Bằng chỉ tay vào chiếc xe cách không xa: “Sơ Lục, xem chiếc xe này của anh mày ngon không?”.

Tôi cao thấp đánh giá một phen, gật gù: “Rất tốt, xe giống người, rất uy phong ”.

Định Đại Bằng cười sang sảng, trái lại trên gương mặt “ Hoàng hậu bánh rán” lại có chút không vui, tôi cũng chẳng biết vì sao. Lên xe rồi, Định Đại Bằng hờ hững nói không ngừng: “Sơ Lục, anh mày tìm được một chỗ, một tháng 300 đồng, có chỗ tắm rửa, điện đóm đầy đủ. Lần này quá lợi cho chú mày”.

“Lợi?” Tôi nửa hiểu nửa không, hỏi.

“Ày, chờ mày ở Bắc Kinh một thời gian sẽ biết.”

Tôi không biết nên nói cái gì, quay đầu ra nhìn cảnh vật ngoài xe ——Bắc Kinh hào nhoáng thật, giống y như trong TV từng chiếu!

“Sơ Lục, sao rồi? Lên Bắc Kinh có thấy lo lắng không”.

Tôi lắc đầu.

“Hoàng hậu bánh rán” cười cười, chỉ vào tòa nhà cao tầng gần đó: “Sơ Lục, chị dâu nói cho cậu biết, những chỗ thế này chị rất hay đến”.

Tôi tin, giống như con chiên tin vào Chúa.

Xe tiến vào khu nhà, Định Đại Bằng xuống xe, cầm theo một cái chìa khóa nhà: “Sơ Lục, đến nơi rồi ”.

Tôi xuống xe, chật vật vác theo đồng hành lí đi theo Định Đại Bằng và “hoàng hậu bánh rán” vào nhà. Điều kì lạ, hắn không mang tôi lên lầu mà lại kéo xuống lầu.

Tôi dừng ở cửa: “Anh Đại Bằng, chúng ta không lên lầu sao?”.

“Lên lầu làm gì? Giờ chẳng còn ai thích ở trên lầu đâu. Bây giờ ở dưới tầng hầm mới là mốt” Đinh Đại Bằng nói xong liền cùng “hoàng hậu bánh rán” đi xuống.

Tôi vác hành lí đi theo. Dọc hành lang, hai bên tường dán chi chít các bảng quảng cáo, ngoại trừ một vài đường ống nước, quả thật toàn các phòng cho thuê.

Phòng tầng hầm 300-700

Phòng tầng hầm 250 -800

Hóa ra tầng hầm cũng có thể chứa người sao. Thế nhưng giá này ở Bắc Kinh cũng là quá tốt rồi. Tính ra cũng có thể ở lại hai, ba tháng.

(*)Muộn tao: Kiểu người lạnh trong nóng, dù thích nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bất cần đó. Gần giống với Tsundere

2. Chương 2: Bước Chân Đuối Kịp Thời Đại

Ở thành phố, xe cộ nhà cửa tấp nập, ánh sáng mặt trời muốn lọt tới đã khó, huống gì sống dưới tầng hầm thế này. Khỏi nói, nếu không có cái đồng hồ báo thức đánh bên người, quả thật chẳng biết bây giờ là ngày hay đêm. Nghe Đinh Đại Bằng nói, nơi này đủ loại người, thành phần trí thức có, học sinh sinh viên có, thương nhân có, làm công ăn lương có, mâu thuẫn với gia đình cũng có. Đừng nhìn họ hỗn tạp vậy mà coi thường, đám người này còn rất thoải mái tự gọi mình là “Tộc chuột”.

“Tộc chuột”, tôi chưa từng thử đặt câu hỏi xem nghĩa là gì, cũng không muốn thấu hiểu ý nghĩa của nó cho lắm.. Thế nhưng từ hôm nay tôi có thể tự hào mà nói rằng, mình chính thức trở thành thành viên của gia tộc to lớn này, bắt đầu chuỗi ngày hạnh phúc không thấy mặt trời.

Đinh Đại Bằng cùng “hoàng hậu bánh rán” đi rồi, tôi chăm chú quan sát cửa phòng, số phòng này cũng thật thâm ‘1069’(*).

“Nhóc con, sắp xếp hành lí cho tốt. Một lúc nữa chú mày mang chứng minh thư tới phòng trực ban, nhớ đóng luôn cả tiền điện, nước và tiền thuê nhà.”.

Tôi chỉ khẽ mỉm cười.

Chủ tầng hầm là một cặp vợ chồng lớn tuổi, người chồng tôi chưa gặp qua nhưng người vợ là một phụ nữ trung niên, nói đông nói tây một lúc lại quay về chủ đề mấy bộ phim xưa cũ, nghe cũng hơi kì kì, đoán chừng bà ở Bắc Kinh đã một thời gian dài, cái gì cũng rõ.

Bà chủ nhà thấy tôi không nói lời nào, ban đầu còn sợ là người lạ, lúc này mới vui vẻ cười: “Cậu chắc tên Sơ Lục phải không? Không cần khách khí với chị đây, Đại Bằng là chỗ thân thiết với chị, có việc gì cứ nói, đừng ngại nhớ chưa?”.

Đã nói đến nước này, tôi dù kiếm lời cũng phải để cho Đại Bằng ít mặt mũi, mở miệng nói: “Em biết rồi, cảm ơn chị”.

“Được rồi, chị không làm cậu mất thời gian nữa, về phòng sắp xếp hành lí, tắm rửa rồi làm một giấc đi”.

Bà chủ nhà đứng lên bước qua tôi, đi đôi giày cao gót 8,9 li bước trên nền nhà, phát ra thanh âm “cộp cộp” vang vọng cả hành lang

(1 li = 1mm, chả hiểu giày cao gót kiểu gì có 9mm =))))).

Phòng của tôi rất nhỏ, tính ra cũng chỉ được tầm 15m², trần nhà bong tróc có gắn thêm một cái đèn chiếu sáng cả phòng, góc phòng có một cái giường nhỏ và bàn làm việc, trên bàn đặt thêm một ti vi màu loại cũ, toàn bộ căn phòng chỉ có vậy. Nhìn qua có chút đơn giản nhưng đối với người mới lên thành phố như tôi vậy là đủ, chưa phải lang thang đầu đường xó chợ là tốt lắm rồi.

Ngồi tàu cả đêm toàn thân cứng ngắc, tôi lười chẳng kịp dọn dẹp gì, qua loa sắp xếp cái giường, thuận thực cởi quần áo lại không nhịn được ngắm nhìn làn da trắng như gà luộc của mình. Rất nhiều thời điểm tôi buồn bực với thân hình của mình, rõ ràng ngày nào cũng vật lộn giúp đỡ mẹ làm việc, phơi cả người ra cho mặt trời thiêu đốt. Đáng lẽ phải có được làn da cháy nắng ngăm đen sexy, chí ít cũng phải được như Lý Quý! Trời không thỏa lòng người, vì cái gì cơ thể tôi vẫn trắng như bột mì, hoàn toàn không men lì chút nào. Nhiều lúc cũng muốn tự hỏi có phải mình là con riêng của bố hay không.

Thả người ngồi xuống mép giường, có lẽ do dùng lực hơi mạnh mà nghe giường kêu “Kèo kẹt”. Tội vội vàng đứng dậy nghiêm túc kiểm tra một hồi, không biết bản thân có làm giường gãy rồi phải bồi thường không.

Giường gỗ có vẻ khá chắc, may mắn không làm sao cả. Tôi một lần nữa dịu dàng đặt mông ngồi xuống giường, khoan khoái thở ra đầy thoải mái.

Lúc này, tôi ngửi được một mùi hương kì kì văng vất đâu đây, ngửi ngửi hít hít một lúc liền đoán ra hương vị đặc trưng phát ra từ đâu. Đưa cái chân lên mũi ngửi, ừ, thật khó diễn tả. Mùi thì mùi chứ tôi cũng chẳng còn sức mà đi rửa chân, tiện cởi luôn cái quần sịp ra cho mát, mấy tờ nhân dân tệ nhét trong quần cũng rơi theo.

Quần sịp nằm trên đất lòi ra sợi chỉ đen buộc mấy tờ nhân dân tệ, nhìn vật lại sinh ra phiền lòng nhớ lại sự việc xấu hổ trên tàu hôm nay. Nhất thời lửa giận vọt lên não, cầm cái quần ném thật mạnh hướng cửa ra vào, nhìn thấy cái quần đập mạnh vào cửa, đáng thương mà rơi xuống đất, lúc ấy mới nguôi một chút.

Trên tay là 5000 đồng tiền, nhưng trong lòng lại chẳng có tư vị gì. Đây là toàn bộ tiền bạc cha mẹ cố gắng tích góp. Tôi thấy thật hối hận, vì sao lúc trước không giúp đỡ cha mẹ nhiều hơn, vì sao không đồng ý dục nói to: “Con nhất định sẽ kiếm được thật nhiều tiền”.

Suy sút tinh thần, nằm ngửa mặt nhìn lên trần nhà, giường gỗ thỉnh thoảng vẫn kêu lên những tiếng “Kèo kẹt” chói tai. Trong đầu tôi không ngừng lặp lại câu nói: “Con nhất định sẽ kiếm được thật nhiều tiền”.

Đầu óc vừa căng thẳng lại vừa buồn ngủ, vào thời điểm tôi mơ màng ngủ thiếp đi, phòng bên cạnh lại vang lên tiếng kêu khiến người ta đỏ mặt, giọng phụ nữ thì lãnh lốt, gợi tình, người đàn ông thì thoảng lại buông vài câu hạ lưu chọc ghẹo.

Tôi khép hờ đôi mắt, cố gắng bỏ quên tiếng ồn mà thả mình trôi vào giấc ngủ. Cặp nam nữ phòng bên cạnh hình như chẳng quan tâm đến hiệu quả cách âm cho lắm, cứ điên cuồng la hét..

Lúc tôi mơ mơ hồ hồ không nhận biết được gì, ai đó gõ cửa phòng.

“Sơ Lục, chú mày tỉnh chưa?”.

Nghe được âm thanh của Đinh Đại Bằng, tôi lần mò ra mở cửa, Đinh Đại Bằng kinh ngạc: “Sơ Lục, chú mày ngủ cả ngày rồi chưa đủ à?”.

Tôi quay vào phòng, thả người “ầm” một cái lên giường, tiếp tục đi vào cõi tiên.

“Đại Bằng, em đã bảo anh nói với chủ nhà chuẩn bị căn phòng tốt một chút, anh xem, chưa tới mà cặp đôi phòng bên đã diễn kịch sống thể này, ai mà chịu nổi?” “Hoàng hậu bánh rán” từ đâu đi đến.

Đinh Đại Bằng khó xử nhìn quanh căn phòng: “Giờ mới có 6 giờ tối, ai biết cái cặp đó sung dữ vậy”.

“Hoàng hậu bánh rán” trừng mắt với Đinh Đại Bằng, xoay người ngồi xuống giường, tay vỗ nhẹ nhẹ vào lưng tôi. Tôi giật mình ngồi dậy, nháy mắt tỉnh táo không ít.

“Chú sợ cái gì? Chị cũng đâu định ăn thịt chú?” “Hoàng hậu bánh rán” nói, ánh mắt liếc về đống quần có hơi lòi lên, thâm ý cười: “Sơ Lục năm nay bao nhiêu? Chắc cũng đến tuổi lấy vợ rồi nhỉ? Có gì gặp được ai tốt chị sẽ làm mai cho”.

Tội vội vàng trả lời: “Không cần, hiện tại em muốn kiếm tiền trước”.

“Được, chú mày đúng là có chí khí” Đinh Đại Bằng nói, leo lên giường ngồi. Giường gỗ bé nhỏ đáng thương phải chịu sức nặng của ba người lớn, giường nhỏ đáng thương tự coi mình như Á Lịch Sơn Đại (**), kiên cường chống đỡ.

“Hoàng hậu bánh rán” liếc tôi một cái: “Có chí khí là tốt, nhưng làm đàn ông có một cô vợ ở bên chăm sóc vẫn tốt hơn, chú nhìn cái phòng này xem.....” “Hoàng hậu bánh rán” chỉ đồng hành lí lộn xộn vút quanh phòng, còn có một đôi tất kiêu ngạo bốc ra mùi vị đặc trưng, chễm chệ nằm trên bàn, Đinh Đại Bằng lại tiếp lời: “Sơ Lục, anh mang chú mày đi mua quần áo mới rồi về còn tắm rửa, người chú bẩn muốn chết”.

Đang ngủ giữa giấc bị gọi dậy, tính tình không được tốt cho lắm, tôi cầu nhàu: “Mua mới cũng thế thôi, trước nay em vẫn bẩn như thế”.

Đinh Đại Bằng nhận ra tôi không vui, cười xòa: “Được rồi, là anh tới không đúng lúc, là anh không tốt. Mau rời giường đi, anh mang chú đi loanh quanh đây làm quen mọi người, tiện thể kiếm việc làm luôn”.

Đây là việc lớn, tôi vội vàng rời giường, cầm đôi tất bẩn mắc trên bàn vò vò một chút rồi lại đi vào chân, mặc quần áo chỉnh tề không tới một phút. Ra đến cửa rồi vẫn thấy Đinh Đại Bằng và “hoàng hậu bánh rán” đờ đẫn ngồi trên giường. Tôi buồn bực: “Không phải muốn đi quanh quanh kiếm việc ă, hai người còn ngồi đây làm gì?”.

Tôi chưa bao giờ để ý đến cảm giác của người khác, miễn sao chính mình thoải mái là được, cho nên cũng không có nhiều bạn bè lắm. Đinh Đại Bằng coi như là một ngoại lệ, nếu không phải ngày xưa suốt ngày hằn trọc sang nhà tôi ăn trộm bánh mì, tôi cũng sẽ không đến Bắc Kinh nương nhờ vào hắn. Có những lúc, tôi cũng muốn có nhiều bạn bè, đối xử tốt với người ta một chút, cuối cùng vẫn là chẳng làm được. Như mẹ hay nói thì là: “Người như con gọi là con cóc không lông(***)”

Từ đó đến giờ, tôi gần như chỉ chơi với người trong nhà.

Cách chỗ tôi ở không xa là chợ đêm, nơi này mới chấp tôi đã tấp nập, náo nhiệt vô cùng. Hai bên ngã tư toàn là cửa hàng, bán đồ ăn có, bán hàng hóa có, muốn gì đều có thể thấy. Tôi đi sau Đinh Đại Bằng, không ngừng nhìn trái nhìn phải đầy thích thú. Đinh Đại Bằng vừa đi vừa giảng về tiền vốn, đầu tư, lợi nhuận v...v. Nghe là một chuyện, hiểu là một chuyện, không sao, cái này học từ từ cũng được, đời còn dài.

“Sơ Lục, chúng ta đi nửa ngày như vậy, xem cũng đủ rồi, chú có ý tưởng nào cho riêng mình chưa?”.

“Ý tưởng” Tôi đứng im, mặt dần như ngỗng ị.

“Ừ, lại đây nói anh nghe xem nào”.

“Ý tưởng gì?” Tôi ngẩng đầu, ngơ ngác hỏi.

Đinh Đại Bằng đỡ khóc đỡ cười, “hoàng hậu bánh rán” kiên nhẫn giải thích: “Tức là chú có ý định mở cửa hàng buôn bán gì không, ví dụ như bán quần áo bán đồ ăn, bán bánh bao v..v.”

Tôi cúi đầu suy tư, cúi đến muốn ngủ gật luôn cũng chẳng nghĩ ra ý tưởng gì.

“Được rồi, chúng ta tìm chỗ ăn cơm đã, sau đó muốn đi tiếp thì đi” Đinh Đại Bằng mất hứng, kéo “hoàng hậu bánh rán” đi trước, tôi chỉ có thể lật đật đuổi theo sau.

Đi được một đoạn, tôi ngộ ra, Đinh Đại Bằng cũng buôn bán ở Bắc Kinh bao năm đấy thôi?

Phải hỏi hắn trước.

“Anh, anh trước giờ bán gì thế?”.

“Anh?” Đinh Đại Bằng nhếch miệng, nụ cười đắc ý khó coi khiến tôi nảy sinh ham muốn tát cho một cái. Tất nhiên, khoảng cách giữa tưởng tượng và thực tế là quá xa.

“Anh của chú bán cơm bình dân, cái gì có thể thiếu chứ ăn thì không thể. Hơn nữa đây là thành phố lớn, người làm công nhiều, học sinh sinh viên nhiều, thành phần trí thức nhiều, cho nên bán cơm không sợ lỗ.”- “Hoàng hậu bánh rán” thay Đinh Đại Bằng trả lời, tạo điều kiện cho máu phẫn của hắn phọt lên não, mặt ngẩng lên trời, khoe miệng kéo tận mang tai. Bình tĩnh, không được tát.

Tôi gãi gãi đầu, then thùng nói: “Anh, em cũng muốn đi bán cơm”.

“Chú mày?”

“Vâng” – Gật đầu như trống bỏi.

Đinh Đại Bằng hình như muốn nói gì đó, nhưng lại xấu hổ không nói ra lời, một lát sau cười cười nói: “ Đi thôi, chú đã muốn bán cơm trước hết đến quán anh nhìn một cái, tham khảo kinh nghiệm”

Đinh Đại Bằng sảng khoái đáp ứng khiến tôi cao hứng cực kì, nhưng thật ra lúc đi về, ở một góc đường tôi “hoàng hậu bánh rán” trộm cầu hẩn một cái.

“Ông chủ trở về rồi, nhà chúng ta hết sạch than để đốt rồi,phải mua thêm thôi.”

Cửa hàng nho nhỏ không đến 10m2 , một cậu bé từ trong chạy ra, trên mặt nguyên một tầng mồ hôi, nhìn thấy Đinh Đại Bằng như thấy Như Lai cứu thế

Đinh Đại Bằng vội vàng đi xem, tôi đứng ngoài nhìn bằng hiểu chêm chệ “ Xiên nướng Đại Bằng”, hóa ra đây là “nhà hàng” của Đại Bằng ở Bắc Kinh. Tuy vẫn nghĩ nhà hàng phải đẹp lung linh như tôi thấy trong TV, giờ nhìn tận mắt có hơi thất vọng một chút. Nhưng tóm lại cửa hàng này cũng không tồi.

“ Vợ à, em cũng Sơ Lục ở lại trông quán nhé, anh với Tiểu Long đi mua thêm than. Sáng nay nhiều việc, quên mất”. Đinh Đại Bằng mang theo cậu bé tên Tiểu Long đi mất, để lại cái quán vắng tanh phẳng phất mùi than cho tôi và “hoàng hậu bánh rán”, hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Trên ngã tư người đến người đi vẫn tấp nập như vậy, thỉnh thoảng có vài cặp đôi tới quán mua vài xiên thịt nướng, “hoàng hậu bánh rán” chẳng còn thời gian mà khó chịu, mãi mê buôn bán. Tuy nhiên trong lòng vẫn không tránh được chút bức dọc, đen mặt nói với tôi: “ Sơ Lục, chú giúp chị nhìn quán một lúc, chị đi WC”

Tôi gật đầu nhìn “hoàng hậu bánh rán” rời đi.

Tôi đứng trước cửa nhìn xung quanh, vài người tới mua xiên thịt nướng, tôi cũng chẳng nói năng gì, chỉ lắc đầu không biết phải bán thế nào.

“Cậu là chủ cửa hàng phải không?”

Trước mặt đột nhiên xuất hiện mấy người đàn ông mặc cảnh phục, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn tôi chằm chằm. Người vừa rồi hỏi tôi có phải ông chủ không đã bước tới gần, chỉ vào cái bàn đặt trước cửa hàng “ Sao cậu lại để đồ của quán đặt trên đường? Có biết làm thế là trở ngại người đi đường không hả?”

Tôi gật đầu, lại lắc đầu.

“ Hỏi cậu sao không nói, lắc với gật cái gì? Đừng bảo câm điếc nhé.” Vị cảnh sát mặc thường phục tức giận, chỉ thẳng vào người tôi.

Đang lúc hẩn định bạo phát, một cảnh sát khác kéo hẩn lại. Xoay người lấy trong bao cái gì đó viết viết, viết xong đưa cho tôi: “ Ngày mai đề nghị anh tới địa chỉ này nộp tiền phạt”

“Nộp tiền phạt?” Tôi sững sốt, lắp ba lắp bắp: “Tôi..... Tôi Tôi có làm gì đâu mà phạt ”.

Vị cảnh sát bị tôi chọc cười, anh ta đem tờ giấy nhét lại vào tay tôi, quay lại nói với mấy cảnh sát khác: “ Đem cái bàn này đi cho tôi”

Nói hết câu, mấy cảnh sát kia tiến tới định lấy cái bàn của Đinh Đại Bằng, “hoàng hậu bánh rán” lại chưa trở lại, chí ít cũng phải đợi chị ấy quay lại đã. Tôi sợ cái bàn này bị tịch thu rồi, chị ấy cũng cho tôi thăng thiên theo luôn. Mang theo tinh thần liều chết cảm tử, tôi vội vàng chắn trước cái bàn

“Cậu định chống đối người thi hành công vụ?”

“Tôi..... Tôi không có ”.

Nghe tôi nói thế, một vị cảnh sát nói với người ban nãy đưa giấy phạt cho tôi: “Đặng Thiệu, thằng nhóc này hình như không phải ông chủ trước đây. Trông không giống nhau.”

Đặng Thiệu cười nói: “Đúng là lớn lên không giống chút nào.

Ps: anh công xuất hiện rồi >v

(*) 1069: 1 là công, 0 là thụ, 69 là tư thế úp thìa thần thành =))))))

(**)Á Lịch Sơn Đại: Đồng âm với “Áp lực cực đại”

(***)Con cóc không lông: Theo tổ nghi là chỉ loại người hời hợt, không để tâm đến người khác, dạng như ruột để ngoài da đó

3. Chương 3: Nói Cái Rắm!

Hai bên giao chiến, địch không động, ta tuyệt không động. Tôi tận tâm hóa thân thành một tảng thịt dày chắn trước cái bàn, dù rằng muốn giấu cái bàn đi trước một đồng cảnh sát hùng hực khí thế là không thể.

Tôi giãn, hai mắt sáng quắc như bóng đèn, bộc lộ hết sự tàn nhẫn, lạnh lùng trừng trừng tên cảnh sát tên Đặng Thiệu.

Anh nhăn mặt, bất đắc dĩ cười cười.

“Đặng Thiệu, còn đứng đó làm gì? Mau lại đây giúp một tay bê bàn đi”

Đặng Thiệu phát tay: “Được rồi, từ từ đã, nhìn chúng ta cứ như mấy thằng cướp quấy nhiễu dân lành vậy”. Đặng Thiệu kẹp bao công văn vào nách, tiến tới gần tôi: “Cậu không muốn bị tịch thu bàn. Cũng được, ngày mai tới nộp tiền phạt, nghỉ bán ba ngày, được chưa?”

Đặng Thiệu vừa dứt lời, “hoàng hậu bánh rán” từ trong đám đông chạy tới: “Ai da, chuyện gì thế này?”

Bỗng nhiên một người phụ nữ nhào tới làm Đặng Thiệu giật mình, rất nhanh lại trở về bình thường, anh hỏi: “Cô là chủ quán à?”

“Không không, tôi chỉ phụ bán quán thôi” – “Hoàng hậu bánh rán” cười nói

Đặng Thiệu nhú mày, chỉ thẳng vào tôi: “Tóm lại cậu ta là ông chủ?”

“Hoàng hậu bánh rán” liếc tôi một cái lạnh thấu xương, nghĩ một lúc rồi nói: “Cậu ấy không phải, ông chủ nhà tôi thuê đây, mới được hôm đầu thôi.”

“Tôi không phải” Tôi nóng giận quát, tuy rằng biết trước mặt cảnh sát không nên to tiếng nhưng “hoàng hậu bánh rán” chọc giận tôi rồi.

Đặng Thiệu nghe vậy sững sốt một lúc, cười cười: “Vậy cậu là ai, mau nói”

Tôi cẩn thận đánh giá Đặng Thiệu, thật ra trong lòng một chút tự tin bản thân có thể áp chế khí thế người trước mắt cũng không có. Nhưng chẳng hiểu lời ra đúng khí từ đâu, tôi nhẹ nhàng đến trước mặt Đặng Thiệu: “Nói cái rắm!”

Tôi đã không muốn quản chuyện của “hoàng hậu bánh rán”, lại càng chẳng quan tâm vị cảnh sát đáng kính kia sẽ có biểu hiện thế nào. Vô cùng tiêu sái bước đi thật nhanh, thật ra mà nói tôi hơi hối hận, rất sợ sau chuyện này Đinh Đại Bằng chẳng bao giờ để ý đến tôi nữa, như vậy mục đích đến Bắc Kinh lần này coi như thất bại.

(Đoạn này sợ khó hiểu với mọi người, em nó vốn tính tình không để tâm chuyện người khác, chỉ đến thăm quan cửa hàng mà bị đổi thành “nhân viên”, như vậy chị Bánh rán không hỏi ý em mà như vậy là ép em gánh trách nhiệm. Thế nên em mới nổi nóng =)))

Tôi một thân một mình đi lại không mục đích trên phố, chẳng biết từ lúc nào đi lọt vào con ngõ nhỏ, càng ngày càng ít hàng quán, người đi bộ cũng thưa dần. Tôi bắt đầu thấy hơi đói khát, đối với hành động không còn đường thoát hồi này của mình, tôi hiện tại hối hận rồi TT^TT

Tôi cố lần mò đi về chỗ cũ, thế nhưng lượn qua lượn lại một hồi phát hiện lạc mất rồi. Cúi đầu thấy một hòn sỏi đáng thương tro tro dưới đường, chán nản đến nỗi chẳng thèm nhấc chân đá mạnh cho hả giận. Lọ mọ đi một hồi, bất ngờ gặp lại người quen.

Anh giống như ban nãy, đứng sau chỉ huy, bàn bạc gì đó với mấy người đi cùng. Tuy rằng người này để lại cho tôi ấn tượng chẳng tốt đẹp gì nhưng hiện tại người ta là tia hy vọng cuối cùng cứu giúp cộng rơm khô tội nghiệp héo úa ngoài lề đường là tôi. Tôi bước chậm rãi, đứng cách anh không xa.

Giọng như muỗi kêu: “Chú cảnh sát ơi”

Đặng Thiệu đang mải viết đơn phạt bị tiếng gọi của tôi làm giật mình, lập tức quay lại, hỏi: “ Cậu gọi tôi à?”

Tôi thành thật gật đầu (giả moe)

Đặng Thiệu đỡ khóc đỡ cười, trước đưa tờ giấy phạt cho ông chủ quán đáng thương, sau đó mới để ý đến tôi: “ Tôi không phải cảnh sát. Vả lại, tôi còn chưa đủ tuổi làm chú cậu.”

“Chú không phải cảnh sát?” Tôi trừng mắt thật lớn.

“Đúng” Đặng Thiệu cười gật đầu: “Tôi không phải cảnh sát, tôi là quản lí đô thị.”

“Quản lí đô thị là cái gì?”

Tôi quả thật không biết quản lí đô thị là gì, cứ nghĩ ai mang mũ Kê-pi (*) đều là cảnh sát, hóa ra trong thành phố lại còn phân ra cẩn thận như vậy

“Cậu không biết quản lí đô thị là gì thật à?” Đặng Thiệu hỏi lại, tựa hồ không hiểu tôi vừa nói cái quái gì.

“Tôi..... không biết”

Đặng Thiệu như trước kẹp bao công văn dưới nách, đi đến đứng trước mặt tôi: “ Quản lí đô thị là người giữ gìn trật tự đô thị, bảo đảm đời sống nhân dân, hiểu chưa?”

Tôi gật điên cuồng, hết lòng thể hiện sự ngoan ngoãn dễ bảo của bản thân.

Đặng Thiệu tiếp tục công cuộc dạy dỗ: “ Đúng như cậu nói, công việc của chúng tôi cũng giống cảnh sát, đều lấy mục đích chung là giữ gìn trị an xã hội, hết lòng phục vụ nhân dân. Chẳng qua khu vực quản lí của chúng tôi khác thôi”

Tôi cẩn thận suy nghĩ nửa ngày, ừ, vẫn chẳng hiểu mấy.

“ Đệt, coi như tôi chưa nói gì” – Đặng Thiệu không để ý đến tôi nữa, vị cảnh sát...à quên, vị quản lí đô thị này cùng đồng nghiệp kéo bàn của cửa hàng người ta lên xe xong, chuẩn bị chui vào ghế phó lái ngồi.

Tôi thấy xe đã chuẩn bị nổ máy, sợ anh mà đi thì chẳng ai đưa tôi về nữa, lúc này mới lấy hết sức bình sinh, cầm tử vọt lên giữ xe: “ Chú quản lí, chú giúp tôi với.”

Đặng Thiệu ngồi ghế phó lái, mắt đen sì như đít nồi gang: “Cậu năm nay bao nhiêu?”

Tôi đứng nửa ngày không phản ứng kịp, sao đổi chủ đề nhanh vậy: “Hai mươi hai”

“Được, nghe cho rõ” Đặng Thiệu cởi bỏ dây an toàn, bước xuống xe: “ Tôi năm nay hai mươi tám, chỉ hơn cậu có 6 tuổi thôi. Cậu nghĩ một người hơn mình 6 tuổi có thể gọi là chú không?”

Tôi nghĩ nghĩ: “Nhưng trong TV đều gọi thế mà.”

Đặng Thiệu suýt chút nữa phun ra một ngụm máu (chó =))), mặt đen dần theo năm tháng: “Đấy là trong TV. Thực tế khác. Còn nữa, cấm cậu gọi tôi là chú.”

“Vậy phải gọi là gì?” Tôi ngửa đầu hỏi lại

Đặng Thiệu bất đắc dĩ thở dài, có hơi mất kiên nhẫn: “Tùy ý cậu.”

“Ồ” Tôi gãi đầu gãi tai nửa ngày vẫn không biết nên gọi là gì, cuối cùng đưa ra quyết định: ” Đã thế cứ gọi là chú đi.”

Đặng Thiệu cãi không được, ngược lại còn chớp chớp đôi mi, cười: “ Cháu bé, đã trễ vậy rồi sao còn chưa về nhà, ở đây làm loạn gì hả? Đêm hôm khuya khoắt cẩn thận có người xấu”

Tôi mơ hồ cảm nhận được có mùi trêu chọc trẻ nhỏ ở đây, thế nhưng giờ còn phải nhờ vả người ta, phải kiềm chế, tôi bất lực cúi thấp đầu: “Cháu không sợ người xấu, cháu muốn về nhà!”

“Ồ, hóa ra là không tìm được đường về?” Đặng Thiệu cười càng rạng rỡ, ông chú, hạnh phúc thái quá rồi đó.

“Vâng” Tôi càng cúi thấp, tựa hồ muốn gắn luôn đỉnh đầu xuống đất cho rồi..

“Cậu vừa đến Bắc Kinh à?”

Lúc này tôi mới ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy hy vọng nhìn chú quản lí đáng kính: “Vâng, cháu mới đến ngày đầu.”

Ngón tay Đặng Thiệu không an phận gõ gõ lên thành xe, ngẫu nhiên liếc mắt với tôi, trong ánh mắt ý cười càng thêm dày đặc. Một lát sau, kẻ nào đó cười trên nỗi đau của người khác nói: “Thật đáng thương, mới tới ngày đầu đã lạc đường rồi.”

Bị người ta trêu chọc rõ ràng như vậy, không muốn nghe ra cũng khó. Nhưng tôi cũng chẳng để tâm, tiếp tục giả vờ không nghe, miễn đạt mục đích là được rồi: “Chú đưa cháu về nhà với, chú chắc biết chỗ đó mà”

“Tôi đưa cậu về nhà?” Đặng Thiệu giật mình, nhìn tôi.

“Vâng, đưa cháu về nhà ”

Đặng Thiệu chăm chú nhìn như để bảo đảm tôi không nói đùa, rốt cuộc khoe miệng lại cười toe toét: “Liên quan gì đến tôi”

Tôi sững sờ tại chỗ, trong lòng như gánh thêm tảng đá, tên này quả nhiên có thù phải trả.

Tôi đang tính nói thêm vài lời cầu xin, nhưng anh cũng không cho cơ hội. Sải bước ngồi lên xe, không bao lâu sau đã biến mất ở ngã tư đường.

Cái này gọi là gì nhỉ? Tự làm bậy không thể sống, sớm biết như vậy sẽ không giận đối với “hoàng hậu bánh rán”. Lại càng không dám phát ngôn bố láo với quản lí đô thị: “nói cái rắm”, tôi hối hận ngồi xổm bên đường, hai tay ôm đầu. Nhìn bộ dạng lúc này chắc rất giống mấy con chó mèo bị vứt bỏ nhỉ?

Thành phố càng rộng lớn càng khiến người ta cảm thấy mất phương hướng. Tôi có chút xúc động muốn khóc, toàn thân nổi da gà, cái mũi nóng bừng cổ gằng nuốt từng cơn nghẹn ngào trào lên từ lồng ngực. Tôi há miệng, hung hăng cắn thật mạnh vào đùi, cơn đau đón lan dọc cơ thể hẳn sẽ đánh bại được sự cô độc, cảm giác không an toàn. Tôi hoàn toàn quên đi cái bụng đói khát, còn hy vọng ông trời có thể hiển linh, bung lụa một cái để Đinh Đại Bằng hoặc “hoàng hậu bánh rán” tìm được tôi.

Tôi lười chẳng muốn tìm đường về nữa, chán nản ngồi bệt xuống đường.

Người đi trên ngã tư càng ngày càng thưa dần, từng cửa hàng nối tiếp nhau tắt điện. Tôi bất lực chìm trong cô độc, bỗng một chiếc xe máy chạy lại gần, ánh sáng bắt chột trong đêm đen làm đôi mắt có chút xót đau, khi mở mắt ra đã có người đứng trước mặt tôi.

Đặng Thiệu chân trái đạp đất, một tay cởi mũ bảo hiểm, thở dài: “Không ngờ cậu vẫn ngồi ở đây, đứng lên đi, tôi đưa cậu trở về.”

Thời điểm nhìn thấy Đặng Thiệu, nước mắt chực trào nơi khóe mắt như cơn lũ, không ngừng lăn xuống gò má. Bao nhiêu uất ức đều dồn nén lúc này mà giải thoát.

Tôi giống như đứa trẻ chưa lớn, lấy ống tay lau qua loa mắt, thút thít: “Không..... Không cần,, tự tôi cũng tìm được đường về.”

Tôi không cần người khác thương hại, càng không cần sự thương hại của người này.

Đặng Thiệu quả nhiên đối với tôi không có biện pháp, ngồi dịch lên để thừa một khoảng yên xe, miệng không ngừng dỗ dành: “ Chẳng phải cậu gọi tôi là chú sao? Nếu tôi là chú thì cậu phải nghe lời chú chứ”

“Chú không phải chú tôi” Tôi cá giận.

“Tên nhóc này, trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay” Đặng Thiệu để kệ xe đó, xuống nghe ngồi xổm trước mặt tôi, cười làm hòa: “Nói xem, cậu tên gì nào?”

“Nói cái rắm!” tôi nghĩ cũng không nghĩ đã nói.

Đặng Thiệu nghe xong không giận còn cười ha hả, đánh khê lên ót tôi: “Được rồi, đừng giận tôi nữa, sáng sớm mai còn phải đi làm đây này, tôi cũng chẳng có thời gian lãng phí với cậu. Nếu không để tôi đưa cậu về là tôi đi luôn đó.”

Tôi vừa nghe đã hoảng, nếu anh mà đi thật, chẳng lẽ ngồi đây cả đêm sao? Không phải các cụ có câu kẻ thức thời là trang tuấn kiệt sao, tôi là anh hùng, tôi biết lúc nào phải nhịn, nhịn nào!

Tôi xoa xoa mắt đứng dậy, không đợi Đặng Thiệu phản ứng đã yên vị ngồi sau xe.

Đặng Thiệu mỉm cười đứng dậy: “Cháu trai lớn vậy rồi mà vẫn muộn tao”

Lần này Đặng Thiệu không có đánh trứng lòng đường nữa, dọc theo đường đi mười phần thông thả, ngẫu nhiên còn quay lại hỏi thăm: “Cháu ngoan, cháu tên gì?”

Tôi nghĩ nghĩ rồi mới trả lời: “Hà Sơ Lục”

“Hà Sơ Lục?” Đặng Thiệu hỏi tiếp: “Cậu là đứa thứ sáu trong nhà?”

“Đúng”

“Quả nhiên tôi đoán đúng rồi. Tên là do cha cậu đặt đúng không?”

“Tên tôi không phải do cha đặt”

Đặng Thiệu thấy tôi kích động, vội vàng: “Ôm sát tôi, ngã bây giờ”

Lúc này tôi mới ngoan ngoãn ôm eo anh.

“Cậu nói tên cậu không do cha đặt. Vậy ai đặt? Mẹ à?”

“Không, là bà nội đặt”

Đặng Thiệu cười: “Bà nội cậu đặt tên cũng dễ đoán thật”

“Chú quản lí, chú tên Đăng Thiệu à?”

“Ừ, Đăng trong Bình Đăng, Thiệu trong Hưng Thiệu”

“Ồ”

Đặng Thiệu hơi quay đầu hỏi: “Sao đột nhiên lại nhớ hỏi tên chú vậy?”

Tôi lười trả lời, qua loa đáp: “Không có gì”

“Đệt, tôi phát hiện hai chúng ta không thuộc một dạng người “

Tôi tò mò ngẩng đầu, dí sát vào tai hắn hỏi: “Dạng người gì cơ, nói nghe coi?”

“Dạng.....” Đặng Thiệu nói lấp, nghĩ nửa ngày mới ghen một câu: “Nói cái rắm”

(*)Mũ kê – pi: Chính là mũ công an hay đội đó, ai hay xem phim cảnh sát hình sự thì chính là cái đồng mũ để trước mặt khi các chú công an họp bàn kế sách đối phó với trùm ma túy =)))

4. Chương 4: Nhà Của Quản Lí Đô Thị

Tôi vốn sinh ra ở nông thôn, cả làng may ra cũng chỉ trên dưới ba mươi hộ, chuyện gì đầu làng vừa tổ, cuối làng đã bàn tán. Đừng nói là chuyện lớn, cho dù là chuyện lật vật heo mẹ nhà này để mấy lứa, từ miệng người này sang miệng người khác, tốc độ còn nhanh hơn gió. Lại nhớ năm ấy, cha vay tiền ông nội mua một cái máy kéo, còn chưa mang về tới đầu làng mà mọi người đã chạy ra xem, hưng phấn cực kì. Đặc biệt là tôi, thi triển hết kĩ thuật không nhèo, quần quýt lấy cha đòi học bằng được cách lái máy kéo. Cha không lay chuyển được đành dạy. Khổ cái vừa mới mở được cái máy kéo, ngồi hiên ngang như một vị anh hùng, gió mát hiu hiu thổi tới dịu dàng quét một đồng bụi vào mắt, vừa giơ tay lên dụi cũng là lúc mất lái, cả người cả xe tiếp xúc thân mặt với đại thụ thân thương. Từ đó trở đi, tôi thề không bao giờ lái xe nữa.

Tôi ngồi trên xe máy, bản thần nhớ lại quãng thời gian trước kia

“Sao tự nhiên ử rữ vậy? Nghĩ cái gì đó?” Đặng Thiệu hơi ngoái lại hỏi.

“Không có gì” Tôi nặng nề trả lời.

Đặng Thiệu ha hả cười: “Cháu trai mà cũng có tâm sự khó nói cơ đấy.”

Tôi không thèm trả lời, hai tay nắm chặt áo anh, cả cơ thể dường như dính chặt lấy tấm lưng cao lớn phía trước..

Xe máy đi tốc độ không quá cao, nhưng rất nhanh cũng đến nơi. Trở lại cửa hàng của Đình Đại Bằng nói hưng phấn một chút cũng không có, thậm chí thấy mất mát nhiều hơn. Bởi vì cửa hàng của Đình Đại Bằng đã đóng lại, một thanh gỗ chèn ngang thanh nắm cửa, bên trên còn có hai cái khóa siêu lớn.

“Xong đời, cửa hàng đóng cửa rồi.”

Tuy rằng nội dung câu nói tràn ngập sự tiếc nuối nhưng phải người nghe mới cảm nhận được sự vui sướng khi người khác gặp họa của tên tiểu nhân thù dai Đặng Thiệu. Nhìn bộ dạng anh cười tươi như hoa nở rộ mùa xuân mà lòng tôi càng thêm buồn phiền.

“Vậy chú phải đưa tôi về nhà” Tôi lạnh lùng nói, không cần quan tâm Đặng Thiệu sẽ biểu hiện thế nào. Dù sao anh đã đâm lao thì phải theo lao thôi.

“Vì sao chứ? Sáng sớm mai tôi còn quay lại làm việc, vả lại đưa cậu về đến đây thì chắc biết đường về nhà rồi chứ?” Đặng Thiệu ảo não, một chút kiên nhẫn cũng không có. Trái ngược với tôi thản nhiên vô cùng: “Tôi không biết đường. ”

“ Cậu nói cậu không biết đường về?” Đặng Thiệu nóng nảy, xoay người tắt chìa khóa xe, tức giận bùng nổ: “Cậu đừng có xả giận lên ông chú này nữa, đi xem còn quán nào mở không mà hỏi, có chịu về không thì bảo?”

Tôi thấy Đặng Thiệu giận thật rồi, cũng không dám hé răng chọc thêm. Nhưng anh đi tới đâu, tôi bám đến đó, cái này chính là kế sách “ẩn mình bám chặt”.

Đặng Thiệu kéo tôi đi loạn mấy con phố, thỉnh thoảng cũng gặp vài cửa hàng chưa đóng cửa liền đi vào xem một chút. Còn tôi vẫn đứng ngoài chờ anh.

Tôi nhòm trộm vào cửa hàng vài lần, thấy Đặng Thiệu quay đầu lại vội vã rút cổ. Không biết được bao lâu, anh đi ra, cầm theo hai cốc đồ uống.

“Uống đi” Đặng Thiệu đưa một cốc cho tôi..

Cả đêm không có gì bỏ vào bụng, tôi đói sắp phát điên rồi. Tuy rằng chút nước này chẳng bổ dính răng nhưng có còn hơn không. Tôi không khách khí cầm lấy, hóa thân làm Trư Bát Giới ăn đào tiên, nước chưa chạm vào lưỡi đã chui tọt vào bụng.

Tôi chặc lưỡi thỏa mãn với cái bụng được lấp kha khá.

“Vừa mới đó đã uống xong rồi?” Đặng Thiệu tò mò nhìn tôi.

“Ừ” tôi gật gật đầu: “Cái này ngon ghê”

Đặng Thiệu cười khổ: “Tôi cứ nghĩ chúng ta thuộc hai thế giới khác nhau, nhưng xem ra cậu lại là tên quái đản nhất trong thế giới của tôi.”

Tuy là tôi chẳng hiểu Đặng Thiệu nói gì, nhưng tôi biết chắc anh cũng chẳng nhả được lời gì tốt đẹp. Lười suy nghĩ, đằng nào mục đích cũng chỉ có một, dụ anh đưa về nhà.

Đặng Thiệu đem cốc nước uống hết, cắn cắn ống hút, ánh mắt lại nhìn ra xa xăm, chẳng hiểu nghĩ cái gì.

Qua một lúc lâu, muỗi đốt ngứa chân chịu không nổi nữa tôi bèn nhắc nhở: “Chú đưa tôi về nhà được không?”

“Đệt” Đặng Thiệu vứt ống hút xuống đất, không kiên nhẫn: “Rồi thì đi, coi như chú đây làm người tốt một ngày, nói xem nhà cậu đi thế nào?”

Đi thế nào? Tôi cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát: “Không nhớ rõ.”

“Không nhớ rõ?” Đặng Thiệu tức giận, mặt cũng đỏ bừng lên, mắt đục ngầu trợn trừng giống y hệt mấy con cương thi (*) trong phim kinh dị tôi hay xem trên TV

Tôi ra về tội nghiệp, cúi thấp đầu.

“Cậu đang muốn chơi ông chú này đúng không? Không nhớ đường về nhà tôi đưa cậu về kiểu gì? Tưởng tôi là thần tiên ngoắc tay một cái bói ra nhà cậu ở đâu à?” Đặng Thiệu cao giọng quát, xem ra tôi chạm đến giới hạn chịu đựng của người ta rồi. Cũng hợp lí thôi, có lẽ tài thánh cũng chẳng giữ nổi thái độ tốt đẹp với một người lạ đến mức này.

Tôi cự tuyệt không mở miệng, như cũ lộ ra bộ dạng vừa nén giận vừa tủi thân.

“Đi”, Đặng Thiệu nghiêng răng nghiêng lợi vỗ vào người tôi, nâng tay nhìn đồng hồ: “Đằng nào cũng nửa đêm rồi, có đi tìm nữa cũng chẳng thấy đâu. Theo tôi về nhà, sáng sớm mai tôi đưa cậu quay lại đây”

“Về nhà chú?” Tôi kinh ngạc hỏi.

“Làm sao? Về nhà tôi thì thiệt cậu à?” Đặng Thiệu tức giận.

“Không phải thế” Tôi lại nhụt chí.

“Không phải thì đi” Đặng Thiệu tra chìa vào ổ khóa xe, nhanh chóng trèo lên. Tôi cũng không dám chần chừ mà ngồi sau, ngay cả thở mạnh cũng không dám

Dọc đường đi không ai nói với ai câu nào, mãi đến khi tới nhà, Đặng Thiệu mới nói: “Xuống đi, sao còn ở trên xe, định ngồi ì ở đó không xuống à?”

Xem ra Đặng Thiệu thật sự coi mình là chú tôi rồi, cái mồm giáo huấn người khác ngày càng trơn tru không ngại ngần, tôi vội vàng nhảy xuống xe, ngoan ngoãn chạy ra đứng trước cửa tòa nhà..

Đặng Thiệu khóa kỹ xe, tôi cùng anh vào thang máy, cái này đúng là mới mẻ, tôi chưa từng đi thử thang máy bao giờ.

Hào hứng thì hào hứng cũng không dám nghịch ngợm chạy nhảy trong thang nhà người ta.

“Cậu sợ tôi à?” Đặng Thiệu vốn im lặng nãy giờ đột nhiên cất tiếng, phá vỡ không khí nặng nề..

“Không có đâu” Tôi trả lời.

“Nếu không sợ sao cậu cứ bày ra bộ dạng như tôi sắp làm thịt cậu thế hả?” Đặng Thiệu không tức giận, miệng còn cười toe.

“Cháu trai là để yêu thương, không phải để ăn”

Đặng Thiệu sững sốt, vụt tắt nụ cười, gương mặt dần dần xanh lét: “Tôi ăn cậu còn sợ dất răng đấy” Nói xong, cửa thang mở ra, Đặng Thiệu tiêu sái dẫn đầu.

Đặng Thiệu không tự giác mở cửa mà gõ nhẹ vài cái..

“Về rồi hả con?”

“Vâng”

“Sao muộn thế này mới về?”

Đặng Thiệu quay đầu thấy tôi vẫn chần chừ đứng ngoài, cả giận: “Còn không vào?”

Mở cửa là mẹ của Đặng Thiệu, bà nghe anh nói mới phát hiện ra bên ngoài còn chình ình một đồng thịt là tôi, bà vui vẻ chào đón: “Đặng Thiệu, mang bạn về nhà sao không nói trước với mẹ một tiếng để chuẩn bị chút.”

Đặng Thiệu ngồi ở ghế cởi giày: “Cậu ấy không phải bạn con ”

“Không phải bạn?” Mẹ Đặng Thiệu nghe thế cũng hơi là lạ, trên mặt có hơi xấu hổ, đành cười trừ: “Chắc là đồng nghiệp hả?”

Mẹ Đặng Thiệu cũng không mấy tự tin vào lời nói của mình. Chắc hẳn chính bà cũng không tin con trai mình lại có đồng nghiệp trông quē một cục như tôi.

“Cũng không phải luôn” Đặng Thiệt chém đinh chặt sắt (**)

“Vậy là ai?”

“Con nhặt trên đường”

“Nhặt trên đường?” Mẹ Đặng Thiệu kinh ngạc không thôi, phản ứng này cũng là bình thường thôi. Xã hội ngày xưa ít tệ nạn, con người cũng hiền hòa, mang người khó khăn ở ngoài đường về cũng là chuyện dễ hiểu. Nhưng xã hội bây giờ loạn khỏi nói, chuyện đem người lạ về nhà chỉ có trong mơ thôi.

“Vâng” Đặng Thiệu đi dép trong nhà vào, quay lại nói: “Còn không vào mau, đứng ngây ngốc ngoài đó làm gì.”

Nghe thế tôi mới ngáp ngừng bước vào, giống như mấy đứa học sinh tiểu học bị phạt, chẳng biết đứng ở đâu, đành nép vào góc tường.

Đặng Thiệu thấy vậy cũng không biết làm sao, đành nói với mẹ: “Mẹ, mẹ làm cho con ít đồ ăn được không? Từ tối đến giờ con chưa ăn gì” Anh liếc xéo tôi một cái lại tiếp tục: “Nấu nhiều một chút, cậu ấy cũng chưa ăn.”

Mẹ Đặng Thiệu hình như nhìn ra điều gì khác thường, đi thẳng vào phòng bếp.

“Còn không vào đi? Nghĩ cái gì vậy hả?”

“Tôi....” Tôi vừa câu nệ lại vừa thẹn thùng. Bây giờ mới nhớ ra buổi tối trước khi ra khỏi nhà vẫn đi đôi tất hôi rình kia, giờ mà cởi giày ra, khả năng cao là Đặng Thiệu sẽ đuổi tôi ra khỏi nhà mất.

Đặng Thiệu cao thấp đánh giá tôi một phen, nở nụ cười quỷ dị: “Không sao đâu, chú không ngại đâu, chân thối thì chân thối, cùng lắm thì rửa”

Không nghĩ anh lại nhìn ra tâm tư mình, như thế càng khiến tôi thêm xấu hổ. Nhưng cũng không sao, da mặt tôi dày như tường thành vạn năm vậy, nói trắng ra người ta đã không để ý thì mình ngại gì chứ. “Bang bang” hai tiếng đem giày bỏ ra, đôi tất màu cháo lòng bị kim hãm bởi đôi giày rách cuộc cũng được hít thở không khí trong lành, vô cùng kiêu hãnh lan tỏa hương vị nồng nặc khắp không gian, hoàn toàn không phụ sự kì vọng của chủ nhân.

Đặng Thiệu giật giật cơ mặt, ừ, chắc chắc là chuột rút gân mặt luôn rồi.

“Con à, mùi gì vậy?” Mẹ Đặng Thiệu từ phòng bếp gọi với ra.

Đặng Thiệu đen mặt, cố kìm nén đến cùng: “Mẹ, con không rửa chân nữa, con đi tắm đây” Nói xong, Đặng Thiệu xách tôi vào WC, chỉ tay: “Cậu rửa chân sạch sẽ cho tôi, nếu không tối nay xác định ngủ WC đi.”

“Vâng”, trong lòng tôi không khỏi buồn bực, tôi nhờ anh lôi về nhà chắc, rõ ràng anh tự nguyện mà. Lời này chỉ dám nói trong bụng thôi, tôi buồn bã lê lét vào WC, Đặng Thiệu còn rất tàn nhẫn đóng phích cửa WC lại.

Hít sâu một hơi, cúi người đem tất cởi ra, chân dắt đứng ỳ tại chỗ, đối mặt với hàng đồng thứ lạ lẫm gắn trên tường khiến tôi thập phần khó xử. Tôi táy máy nghịch, cái vòi phun ra một đồng nước lạnh.

Ồ quē chúng tôi, mọi người đều dùng nước giếng cả Cho dù là rửa mặt, cọ chân, thậm chí là tắm rửa cũng đều dùng nước giếng. Nhìn quanh WC của Thiệu gia một lúc mới tìm được cái tự cho là bồn rửa mặt, cái này sử dụng kiểu gì?

Bất đắc dĩ, tôi nhẹ nhàng đẩy cửa. Đặng Thiệu ngồi trên ghế đọc sách thấy vậy, sầm mặt hỏi: “Làm sao thế?”

Tôi ngáp ngừng nửa ngày không được một câu: “Tôi..... Tôi không biết sử dụng.....”

Đặng Thiệu trừng mắt với tôi một lúc lâu, thở dài: “Cậu làm chú tôi luôn đi!”

Đặng Thiệu đứng dậy đi tới, xoay xoay vắn vắn mấy thứ trên tường một lúc liền có nước ấm chảy ra, nhiệt độ vừa phải so với nhiệt độ ngoài trời không chênh lệch là bao. Anh đem vòi phun đưa cho tôi: “ Rửa mau lên, rửa xong còn ra ăn cơm”

Sau khi Đặng Thiệu rời đi, tôi đem chân đặt dưới vòi phun nước, thoải mái nhắm mắt lại. Giờ mới nhớ ra từ khi đến Bắc Kinh cũng chưa tắm rửa lần nào, thôi tiện thì cọ rửa một thể luôn, như thế buổi tối đi ngủ Đặng Thiệu đỡ phải ghét bỏ mùi hôi trên người.

Nói tắm liền tắm, tôi cởi quần áo, đứng dưới vòi phun cọ rửa.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Đặng Thiệu ở ngoài hô to: “Cậu làm gì mà rửa chân cũng lâu thế hả?”

Không đợi tôi trả lời, Đặng Thiệu đã mở cửa ngó vào.

(*)Cương thi: Gần giống Zombie, là loại ma xuất xứ từ Trung Quốc, bắt nguồn từ những xác chết được đưa trở về từ chiến trường, không được siêu thoát, đi tấn công hút máu người để tìm thể thân. Đặc điểm nhận biết thường là mặc quan phục nhà Thanh, khi di chuyển nhảy từng bước, hai tay giơ ra trước. Phim Hải về Cương thi xem còn vui vui, đừng dại xem phim ma về Cương thikhông cute như bé tiểu cương thi đâu.

(**) Chém đinh chặt sắt: Là thành ngữ thể hiện thái độ kiên định, phong thái nhạy bén, sắc lạnh cắt đứt mọi do dự

5. Chương 5: Quản Lí Cũng Sợ Bị Nhìn Lén

Ở quê tôi có một quảng mỗ quy mô nhỏ, nơi này mỗi ngày đều có những tiếng động âm âm phát ra từ các khe hở quanh mỗ, từ các khe đó chảy ra từng khối đen thùi lùì (Ở đây chắc là dầu mỗ nhỉ?) . Mỗi đầu các phụ lão hương thân đều cho rằng quảng mỗ này có thể giúp làng chúng tôi giàu có, phát triển hơn. Tuy nhiên không bao lâu sau, có quá nhiều người bị thương hoặc tử vong khi tham gia khai thác. Dần dần nơi này cũng bỏ hoang.

Một thời gian dài, nền quảng mỗ sụp xuống, dần thành hình một cái hố đất, qua bao lần mưa lũ, nước mưa tích tụ lại trở thành một cái hồ to, rộng.

Hàng năm cứ tới mùa hè, Đình Đại Bể lại lôi tôi tới đây, tụt quần kéo áo rồi nhảy ùm vào bơi lội. Tuy là kĩ thuật bơi lội của tôi không tốt lắm, chỉ dừng ở mức bơi chó nhưng chơi loanh quanh thì vẫn thoải mái.

Thời gian sau, càng ngày càng nhiều trẻ con đến đây. Mùa hè nóng nực, người người nhà nhà chen chúc trong một cái hồ. Đứa nào lớn thì khoảng 17,18, đứa nào nhỏ chỉ tầm 6,7 tuổi. Một lũ từ con nít đến thanh niên cõng truồng tắm lộ thiên, đùa giỡn không biết trời đất. Đôi khi có vài cô gái đi qua chỉ còn cách che mắt, đỏ mặt, bước thật nhanh.

Cho nên, tôi sớm đã rèn luyện một thân mình đồng da sắt, không còn quan tâm đến ánh mắt người khác nữa.

(Nói chung ý cả cái đồng trên là em nó mặt dày từ bé =))))

Đặng Thiệu đứng trước cửa WC nhìn chằm chằm, tôi bình tĩnh tự tin không cay cú tẩy sạch sẽ,anh thì vẫn như cũ đứng ì đấy không phát ngôn câu nào, tôi hỏi: “ Có xà phòng không?”

“Phì..... Xà phòng?”

“Ừ” Tôi lấy tay vắt qua tóc: “Là loại dùng để tắm và gội đầu ấy.”

Đặng Thiệu lấy lại phong độ, cười như chưa từng có chuyện gì xảy ra: “ Nhà tôi đúng là không đáp ứng nổi nhu cầu cậu rồi. Giờ chỉ có chai sữa tắm và dầu gội để ở góc tường kia kìa, cậu dùng tạm đi nhé.”

Người thành phố đúng là kỳ quặc, rõ ràng xà phòng dùng tốt hơn hẳn mấy cái chai lọ phiền phức này. Ở quê tôi, xà phòng là hàng hiếm đấy, sang chảnh lắm một năm cũng chỉ dám mua hai bánh. Mỗi bánh có thể dùng tới 3,4 tháng. Vừa để rửa mặt, vừa gội đầu, vừa cọ rửa, vừa kì chân được.

Đặng Thiệu lé mắt, tầm mắt liếc xuống dưới một chút, cười nói: “Xà phòng dùng để cọ rửa nhiều chỗ như thế không vệ sinh đâu, coi chừng lây bệnh phù chân”

Tôi sửng sốt: “Thế có sao không?”

Đặng Thiệu tốt bụng đột xuất, lắc đầu: “Không sao, cậu rửa nhanh lên, xong còn ra ăn cơm”

Đặng Thiệu đóng cửa lại, dựa theo những gì anh dặn, tôi lấy chai sữa tắm và chai dầu gội ra dùng, ần ần vài cái lại phun ra một đồng nhầy nhầy màu màu trông gớm chết. Trước tiên tôi gội sạch đầu rồi mới kì cọ cơ thể.

Tắm rửa xong xuôi, tôi với trên giá một cái khăn lau khắp người, mặc lại bộ quần áo cũ.

“Tắm xong rồi sao cậu bé? Lại đây ăn chút gì đi”

“Cám ơn thím”

Đặng Thiệu thấy tôi gọi mẹ anh như thế, cười nắc nẻ: “Cậu gọi dì là được rồi.”

“Dạ” tôi ngồi lên ghế, ánh mắt không cưỡng nổi một bàn đầy thức ăn: “Dì”

“Được rồi, gọi là gì chẳng được, ăn nhanh đi con” Mẹ Đặng Thiệu nhét vào tay tôi đôi đũa, quay ra nói với anh: “Con trai, buổi tối hai đứa chịu khó ngủ chung phòng nhé.”

Đặng Thiệu nhiệt tình tiêu diệt đồ ăn, thoải mái nói: “Ok, mẹ cứ ngủ trước đi.”

Mẹ anh không nói thêm, nhìn tôi cười khê một cái.

Phòng khách giờ chỉ còn hai người, tôi không khách sáo gì ăn từng miếng, từng miếng. Đặng Thiệu nhìn tôi chằm chằm một lúc mới nói: “Sáng sớm mai tôi đưa cậu về, nhớ mua một cái khăn mặt mới trả tôi”

Tôi nhồi một miệng toan thức ăn, cố nhai nuốt cho trôi hết mới nghẹn ngào thốt nên lời: “Tôi không có tiền”

“A, làm gì đến mức đó. Có 6,7 đồng một cái thôi, cậu không nghèo đến mức đó chứ?”

“6,7 đồng?” Tôi nhất thời nóng nảy: “6,7 đồng ở quê tôi đủ mua 3 cái luôn đấy.”

“Đừng có chi li thế, cậu dùng khăn mặt của tôi, cũng phải mua bù cái mới chứ”

Có lẽ Đặng Thiệu ghét bỏ tôi cả người bẩn thỉu, đã như vậy thì đành nhận mệnh thôi. Tuy nhiên 6,7 đồng tiền một cái khăn mặt là quá đắt, tôi không cam tâm lãng phí tiền như thế, đầu nghĩ tay làm kéo khăn mặt trên vai xuống, lấy chân chà chà chà.

“Cậu làm cái gì vậy hả?”

Tôi cẩn thận quan sát chân, nhìn một lượt từ ngón chân đến gót chân đều sạch sẽ trắng hồng rồi mới ngẩng đầu cười: “Ngày mai tôi mua mới cho chú, còn cái này là của tôi, tôi sử dụng thế nào chú quản được chắc?”

“Đệt” Đặng Thiệu đang ăn canh nên chẳng dám hé răng, nhưng hai mắt thì như phụt ra đốm lửa, hận không thể đem tôi nướng chín thành BBQ.

Ăn cơm xong, bụng tôi đã sớm no đến phình căng, Đặng Thiệu tựa vào ghế sofa, thi thoảng lườm tôi vài cái.

“Ăn xong rồi à?” Mẹ Đặng Thiệu ra khỏi phòng.

“Vâng ạ, con cảm ơn dì đã cho ăn, ngon lắm ạ”

Mẹ Đặng Thiệu cười hiền lành: “Ăn ngon là được rồi, sau này đến chơi với dì tiếp, dì nấu nhiều món ngon hơn cho con.”

Tôi vừa định mở miệng đồng ý, Đặng Thiệu đã kịp thời trao tặng ánh mắt bốc mùi nguy hiểm, tôi đành bắt đấm dĩ nuốt lại lời nói, cười cho có lệ: “Con cảm ơn dì”

“Các con về phòng nghỉ đi, để bát đó dì rửa cho”

“Để cậu ta rửa” Đặng Thiệu chỉ vào người tôi, sắc mặt âm trầm. Nhưng nhìn kĩ vẫn thấy ý cười sung sướng trong mắt anh.

“Cái thằng này, vào cửa đều là khách, có ai để khách rửa bát không hả?”

Đặng Thiệu cười: “Nấu cơm thì không cần rửa bát, rửa bát thì không cần nấu cơm, đây là quy định ở nhà mình, nhập gia tùy tục, đây là bình thường mà nhỉ?” Đặng Thiệu miệng thì cười hi hi, mắt lại lườm tôi tóe lửa

Tôi biết bản thân chạy trời không khỏi nắng, vui vẻ thu dọn bát đĩa. Khi tôi mang bát đĩa vào phòng bếp, loáng thoáng nghe tiếng mẹ hân: “ Con trai à, con quá phận quá rồi đó, thằng bé này cũng thật đáng thương”

Những lời sau đó tôi nghe không rõ, cũng chẳng muốn nghe. Dùng đầu gối để nghỉ cũng biết Đặng Thiệu chẳng phun nổi lời hay.

Tôi ở nhà thường làm những công việc yêu cầu sức khỏe, thỉnh thoảng cũng giúp mẹ làm việc nhà. Loại việc con con như rửa bát đĩa sao làm khó được tôi. Nhanh chóng hoàn thành công việc, vừa ra khỏi cửa đã thấy nụ cười nở nhả của ai đó: “Rửa xong rồi à?”

“Ừ”

“Rửa xong là tốt rồi, hôm nay cậu ngủ sô pha” Đặng Thiệu chỉ vào sô pha nói.

“Sô pha?”

“Ừ, SÔ PHA” Đặng Thiệu cố tình cường điệu thêm.

“Nhưng ban nãy dì nói chúng ta ngủ chung phòng mà” Tôi cúi đầu than thở.

“Hừ, cậu còn không biết thế nào là chém gió à?” Đặng Thiệu đứng lên, đi đến cửa phòng ngủ: “ Cậu muốn ngủ trong phòng cũng được, gọi mấy tiếng “chú” để nghe xem nào”

Tôi đứng ì tại chỗ, thừa biết tên này muốn tôi phải giơ tay chịu thua. Không, còn lâu tôi mới chịu yếu thế, ngẩng đầu ưỡn ngực, chí khí oai hùng nói: “ Chú là cháu tôi” =)))

“Cậu nói cái gì?” Đặng Thiệu không tin nổi những gì vừa nghe, sắc mặt xanh mét, quát ầm lên: “Có gan lặp lại xem nào?”

Tôi biết Đặng Thiệu nóng nảy sắp phát điên rồi, cũng không có dũng khí mà vuốt râu hùm tiếp, cúi đầu buồn rầu: “Không có gan ạ”

Đặng Thiệu lườm một cái rồi đi vào phòng, tôi vội vàng bám theo. Vào phòng, anh lục lọi mấy ngăn tủ, lấy được bộ quần áo thì ném tôi: “ Mặc vào, bằng không thì đừng hòng lên giường”

Tôi cầm áo ngủ, cũng chẳng quan tâm Đặng Thiệu có nhòm trộm hay không, quang minh chính đại đứng trước mặt anh lột sạch đồ, mặc đồ mới lên, nhìn ống quần và áo đều thừa ra một đoạn, tôi nhỏ giọng than: “ Hơi lớn”

“Đàn ông con trai lớn phải có cơ bắp một tí, ai như cậu trông như con gà luộc” Đặng Thiệu xóc chăn chui vào nằm.

Tôi ngồi xồm trên đất gấp ống quần cho vừa vặn, giờ mới ngoan ngoãn bò lên giường. Nhưng cũng không dám nằm gần Đặng Thiệu, sợ anh thật sự ghét bỏ tôi, vì thế mặc dù nằm chung một cái chăn nhưng giữa hai người vẫn có một khe hở lớn.

Một đêm ngủ không mộng mị, đến lúc tỉnh lại, tôi giống như con lười cả người bám chặt lấy Đặng Thiệu, anh vẫn ngủ thật an ổn. Tôi vội vàng lăn xuống khỏi người anh, có lẽ động tác quá mạnh, Đặng Thiệu mở đôi mắt nhấp nhem, ngái ngủ nói: “ Sáng sớm cậu làm loạn cái gì? Tối qua loạn chưa đủ hả?”

“Tôi không làm loạn ”

“Lại còn không làm loạn?” Đặng Thiệu tựa người vào đầu giường, xoa xoa đôi mắt, kể tội đứa trẻ đáng thương là tôi: “Đêm qua cậu luyện võ cả đêm, làm thế nào cũng không im. Tôi chỉ còn cách ôm chặt cậu mới ngủ yên.” (Dê vợ mà bày đặt =)))

Đã nói mà, làm sao tôi lại trèo lên người tên này nằm được, hóa ra là anh động tay động chân với thân thể trong trắng này.

“Sao chú không gọi tôi dậy?” Tôi nhìn anh chăm chú.

“Gọi cũng có dậy đâu? Ngủ gì mà ngủ như lợn chết, tôi gọi cậu dậy kiểu gì???”

“Ồ”

“Đừng dài dòng nữa, mau rời giường, tôi đưa cậu về”

Đặng Thiệu rời giường, thay quần áo trước mặt tôi, nhưng lại chỉ quay lưng cho tôi nhìn. Khỉ, đàn ông đàn ang với nhau có gì mà phải che chắn.

Lúc này, tôi giả vờ choáng váng chạy tới cửa sổ, quay đầu lại nhìn lén. Đặng Thiệu vội vàng bảo vệ hạ bộ, mắng: “Nhóc xấu xa, nhìn cái gì mà nhìn”

Hóa ra anh thật sự sợ bị nhìn, tôi đắc ý: “Không có gì, cháu vừa rồi thấy đau đầu, muốn hít thở không khí cho thông thoáng đầu óc”

Đặng Thiệu bán tin bán nghi, xoay người lại dùng tốc độ thần tốc mặc quần áo

“Đi thôi”

Tôi theo Đặng Thiệu ra cửa, mẹ anh hình như đi đâu mất rồi.

Bên ngoài có vẻ rất tĩnh lặng.

Lúc quay lại, Đinh Đại Bằng có mặt ở cửa hàng, từ xa đã nhìn thấy tôi, Đinh Đại Bằng chạy lại vỗ mạnh vào hông tôi: “Thằng ranh con này mày đi đâu vậy hả? Có biết anh và chị dâu sốt ruột cả đêm không hả? Một tiếng cũng không báo”

“Khụ khụ” Đặng Thiệu đứng bên cạnh, xấu hổ ho vài tiếng.

Bấy giờ Đinh Đại Bằng mới để ý Đặng Thiệu lái mô – tô đứng ngay cạnh: “Ể, anh Đặng đây mà, anh với thằng nhóc nhà yêm cũng đi với nhau à?”

(Yêm: Cái này gần giống em hoặc tôi, một số vùng miền hay dùng như vậy nên thôi cứ giữ nguyên, nghe cute mà nhì)

Đặng Thiệu ho khan, cười vài tiếng: “Không có gì, trùng hợp gặp nhau thôi. Nếu người đã về thì đừng mắng cậu ấy nữa”

“Anh Đặng nói chí phải” Đinh Đại Bằng cười ân cần

“Đúng rồi, nếu anh còn tiếp tục đặt quầy hàng ở trên đường, vậy chờ tôi tới chuyển nhà giúp anh luôn nhé” Đặng Thiệu lớn tiếng dạy dỗ Đinh Đại Bằng, Đinh Đại Bằng thành thật gật đầu chịu tội: “Dạ, lần sau không thế nữa, cam đoan không có lần sau đâu”

“Vậy tôi đi đây” Đặng Thiệu quay đầu đi mất.

Tôi ngây ngốc đứng đó nhìn bóng dáng Đặng Thiệu biến mất sau ngã tư.

“Nhìn? Nhìn cái gì mà nhìn? Người cũng đi rồi, chú mày nói thử xem sao lại đi cùng ôn thần(*) vậy hả?”

Ôn thần? Xem chừng Đặng Thiệu mà biết sau lưng anh bị mọi người gọi là ôn thần chắc tức giận phọt máu não mất.

(*) Ôn thần: vị thần gieo rắc bệnh tật, tai họa cho con người.

6. Chương 6: Khăn Mặt Của Ôn Thần

(Vì Sơ Lục gọi Đặng Thiệu là chú để chọc tức anh thôi nên nếu không có mặt Đặng Thiệu thì vẫn để em gọi là anh ta, anh ấy v...v nhé)

Dưới sự dạy dỗ nhiệt tình không cần biết người khác có muốn nghe hay không của Đinh Đại Bằng, tôi đại khái hiểu thêm một chút về nghề nghiệp của Đặng Thiệu. Theo như lời của Đinh Đại Bằng thì đây là cái nghề mặc đồng phục, ăn lương nhà nước, mặc kể sự đời, cả ngày chỉ lo đi cần người. Nói trắng ra là chuyên môn lấy quyền uy bắt nạt nhân dân.

Đinh Đại Bằng nói đến là sinh động, phun mưa xuân phát lộc tứ tung, phần khích đến mức hoa tay múa chân, nói đến mức làm tôi và “hoàng hậu bánh rán” cười mém chết.

“Về sau chú mày ít qua lại tiếp xúc với thằng đó thôi, nhớ chưa?” Đinh Đại Bằng cầm lấy chén trà, vừa càu nhàu vừa uống ừng ực.

“Em đâu có quen anh ta”

“Không quen?” Đinh Đại Bằng buông chén trà, tiếp tục nói: “ Không quen ai dám mang mày về nhà cả đêm? Còn đưa về tận nhà? Mày nghĩ nói thế thì anh tin à?”

Tôi xem thường, quay mặt đi thờ ơ: “ Tin hay không thì tùy”

“Mày có thái độ gì đấy? Ai dạy mày nói chuyện với anh như thế?” Sắc mặt Đinh Đại Bằng không tốt, quát to.

“Hoàng hậu bánh rán” vội vàng can ngăn: “Ôi dào, nó vẫn là trẻ con, thỉnh thoảng vô lễ một chút, anh chấp vật nổi nóng làm gì?”

Đinh Đại Bằng đặt mông ngồi xuống ghế, thở hồng hộc: “Anh không nổi nóng, anh chỉ cảm thấy khổ sở, đau thương hiểu không!”

Đây là lần đầu tiên tôi thấy một thằng đàn ông cao mét tám nói đau thương, khổ sở, đủ khiến người ta lạnh người nổi da gà mà. Khó khăn lắm mới nhin xuống không cười hô hố, tôi dùng hết sức lực vận nội công kìm nén cơn giận: “ Hôm qua em ngủ không ngon, hôm nay muốn về nhà trước, em về nhé anh Đại Bằng?”

Đinh Đại Bằng cho tôi ăn bơ không thêm trả lời, không khí nhất thời lạnh xuống. “hoàng hậu bánh rán” vội vàng cười làm hòa: “ Cứ vậy đi Sơ Lục, chị với chú về trước đi, để anh Đại Bằng ở lại trông cửa hàng một lúc nữa”

“Vâng”

Tôi cùng “hoàng hậu bánh rán” rời khỏi cửa hàng, trên đường trở về “hoàng hậu bánh rán” vẫn tận tình khuyên bảo: “ Sơ Lục, chú nghe chị nói, đừng trách anh Đại Bằng, anh ấy sợ chú bị lừa thôi.”

Tôi bỗng cảm thấy dở khóc dở cười, tôi và Đặng Thiệu cùng lắm cũng chỉ coi như trong lúc hoạn nạn giúp đỡ lẫn nhau, tôi gặp khó khăn thì hắn giúp đỡ. Tại sao giờ lại được nâng lên thành vấn đề giữa lừa và bị lừa thế này?

Dọc đường đi tôi mãi mê để ý đường phố xung quanh, tránh lần sau lại lạc đường thêm lần nữa nên cũng chẳng còn tâm trí đáp lời. Vừa tới gần khu nhà, tôi thấy gần đó có một siêu thị, linh hoạt dụ “hoàng hậu bánh rán”: Em nhớ đường rồi, chị quay lại giúp anh Đại Bằng đi, em tự về cũng được”

“Hoàng hậu bánh rán” bán tin bán nghi: “Chú chắc là tự về được không?”

“Vâng” Tôi ra sức gật đầu.

“Ừ, thế chú đi cẩn thận nhé” Nói xong, “hoàng hậu bánh rán” đưa cho tôi một mảnh giấy cứng: “Đây là danh thiếp của chị, ở trên có số điện thoại của chị, có vấn đề gì thì gọi nghe chưa?”

Tôi nhận cái gọi là danh thiếp kia, mặt trên viết: “ Công ty trách nhiệm hữu hạn cơm văn phòng Đại Bằng”, chức vụ: Phó quản lý Đồng Tiểu Hồng” Tôi cố gắng nhin cười, thầm nghĩ: “ Cái cửa hàng như vậy mà có

thể gọi là công ty cơm văn phòng ấy hả, tuy rằng tôi hiểu biết không sâu nhưng cái trò làm quá hóa khoa trương vẫn hiểu được đại khái.

“Chú cười cái gì?” “Hoàng hậu bánh rán” nhăn mặt hỏi.

Tôi vội vã phát tay: “Không có gì ạ, chị đi trước đi”

“Hoàng hậu bánh rán” liếc một cái rồi đi, tôi tùy tiện bỏ danh thiếp và túi áo, sau đó lanh lẹ chạy vào siêu thị.

Tiến tới cửa siêu thị, tôi trơn mắt há mồm, sao mà to dữ vậy.

Tôi lẫn vào dòng người đi vào siêu thị, vừa đi vừa nhìn cho đến khi thấy một tấm bảng to treo cao, nối dây móc với trần, phía trên viết hai chữ màu đen: “Hàng nhập khẩu”

Bước vào khu bày sản phẩm, tôi ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, chỉnh sức quần áo, bẻ cổ áo chỉnh chu, sải bước tiêu sái đi vào.

Hàng hoá ở đây thật sự quá nhiều, đủ loại, đủ kiểu dáng, so với siêu thị ở quê tôi thì hoành tráng hơn nhiều. Thử cầm lên một bao đồ ăn vặt rực rỡ sắc màu, nhìn giá xong lại phát khiếp, những 9 đồng 9. Tôi rụt cả người, vội vàng đem bao đồ ăn thả lại chỗ cũ, buồn rầu bỏ đi.

Một mình tôi đi tới đi lui nửa ngày nhưng chẳng mua cái gì. Nhân viên bán hàng này giờ cứ đi sau thôi, sắc mặt vô cùng khó coi, chắc nhìn tôi đi lại này giờ nghĩ là bọn trộm vặt đây mà. Không muốn để người ta xem thường, tôi cố lấy dũng khí, nói với cô nhân viên ấy.

“Xin hỏi, khăn mặt bán ở đâu?”

“Khăn mặt ấy ạ?” Nhân viên cười trừ, chỉ tay vào khu bán đồ gia dụng gần đó: “Anh đi thẳng lên trên kia, đi qua hai dãy là tới.”

Tôi gật gật đầu nói: “Cám ơn”

Xoay người đi, tôi thở sâu, đi nhanh ra chỗ bán khăn mặt.

“Anh cần khăn mặt loại nào?”

Vạn lần không ngờ cô nhân viên kia vẫn leo đèo đi theo. Cô ta coi tôi là phạm nhân thật đó hả? Tôi ít nhiều có hơi tức giận nhưng cũng không định bực phát với phụ nữ, vụ này mẹ giáo dục kĩ lắm.

Tôi khẽ cười nói: “Có loại nào giá rẻ không? Tôi mua tặng người ta!” (=)))))

Nhân viên bán hàng giật mình, trong lòng thầm khinh bỉ tôi ki bo quá đáng. Cô nàng cố gắng nặn ra khuôn mặt tươi cười đầy chuyên nghiệp, miễn cưỡng tư vấn.

“Loại này được không ạ? Giá cả ở siêu thị chúng tôi là hợp lí nhất rồi!”

Tôi cầm khăn mặt sờ sờ, dễ dãi hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Mười ba đồng”

“Mười ba đồng?” Tôi há hốc mồm, chỉ vào cái khăn: “Mười ba đồng mà kêu giá hợp lí sao?”

“Đương nhiên, đây là hàng nhập khẩu, chất lượng năm sao, thấm hút tốt, vừa mềm mại lại không hại đến da. Giá này còn là do chúng tôi gần đây mở chiến dịch giảm giá, giá gốc mười chín đồng cơ”

Tôi ủ rũ nói: “Còn loại nào rẻ hơn không?”

Cô nàng chém đinh chặt sắt nói với tôi: “Không có, đây là loại rẻ nhất rồi, anh có lấy không?”

Tôi cẩn thận nghĩ nghĩ: “Được, lấy”, nói ra hết câu mà lòng tôi rỉ máu, tim như ngừng đập, máu đã ngừng chảy.

Cầm cái khăn mặt trong tay đi khỏi khu bán đồ gia dụng, tôi bỗng nhớ ra mình chẳng còn quần lót để thay nữa, tôi quay đầu làm cô nhân viên suýt thì đâm sầm vào người tôi.

“Sao vậy? Anh còn muốn mua gì sao?”

Tôi gật gật đầu: “Quần lót bán ở đâu vậy?”

“Quần lót à.... Quần lót ở ngay quầy bên” Nhân viên bán hàng chỉ vào một loạt các loại kiểu dáng, hỏi: “Quần lót cũng phải là loại rẻ nhất à?”

Tôi nhìn cô, cô nhìn tôi, hai người trong chớp mắt không nói cũng thấu hiểu.

Giọng khẳng định chắc nịch: “Đúng ”

Cô nhân viên bĩu môi, lật lật tìm tìm một lúc lấy ra cái quần sịp tam giác màu đen đưa cho tôi: “Rẻ nhất đấy, sáu đồng!”.

Tôi lập tức trả lời: “Lấy.”

Trên đường về, tôi sớm đã đem họ hàng 18 đời nhà Đặng Thiệu ra hỏi thăm cả trăm lần, anh đúng y như Đinh Đại Bằng nói, chỉ giỏi bắt nạt dân chúng chân chất lương thiện, rất không có tình người. Một cái khăn mặt mà bắt tôi bỏ 13 đồng, còn nhiều hơn số tiền hai ngày vừa rồi tôi tiêu. Quá lãng phí.

Đột nhiên tôi nhớ ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, tôi chẳng có cách nào để liên lạc với Đặng Thiệu cả, như vậy đem trả khăn mặt cho người ta kiểu gì? Không thì đành mỗi ngày ra quán của Đinh Đại Bằng chờ anh vậy. Nói là làm, tôi quay về nhà thay một bộ quần áo sạch sẽ, lúc đi qua chỗ bà chủ nhà thì đưa chìa khóa phòng lại rồi mới yên tâm ra cửa hàng

Vừa đi vào cửa hàng, trong quán cũng bắt đầu náo nhiệt hẳn, khách khứa ra vào không ngừng khiến Đinh Đại Bằng và “hoàng hậu bánh rán” hoạt động luôn chân luôn tay, mồ hôi ướt đầm. Thấy tôi, Đinh Đại Bằng lạnh lùng hỏi: “ Không phải chú mày trở về ngủ rồi sao? Quay lại làm gì?”

“Em ngủ không nổi, muốn ra đây xem thử có giúp được gì không!”

Đinh Đại Bằng lườm tôi một cái: “ Coi như thằng nhóc mày có lương tâm, nhanh ra đây giúp anh đóng gói, hôm nay bán được nhiều lắm, anh và chị dâu mày đều vội chân không chạm đất đây”

Tôi xắn ống tay áo, ngoan ngoãn chạy tới. Chậc, đúng là rất có phong thái của ông chủ.

“Cái này cần gói lại không ạ?”

“Lại chả thế, đầu anh làm bằng bã đậu à?”

Cô gái mồm miệng nhanh nhẩu mắng một câu làm tôi á khẩu không biết nói sao. Thuần thực đóng gói lại thức ăn rồi đưa cho cô, nói: “ Của chị đây”

“SB” Cô gái cầm đồ đi còn không quên quay lại tặng tôi một câu chữ thề, may cô ta là con gái, nếu là con trai thì, ... à, là con trai thì sức tôi cũng chẳng làm được gì.....

(SB: Nghĩ là ngu quá, đồ ngu, trong ngôn ngữ giao tiếp thông thường thì đây là từ chữ khá nặng nề)

“Sao vậy? Bực mình à?” Đinh Đại Bằng đứng một bên hỏi

Tôi giật mình: “Em bực mình cái gì?”

Đinh Đại Bằng chỉ vào hướng cô gái đã đi, nói: “ Rừng càng rộng thì càng tạp nham sinh vật, chúng ta ra ngoài buôn bán càng cần học được cách nén giận, dù sao bị chữ vài câu cũng không thối mất miếng thịt nào, miễn sao lấy được cái ta cần là tiền, hiểu không?”

Tôi cẩn thận ngẫm lại, lời Đinh Đại Bằng nói không phải là không có đạo lý.

Qua giờ cao điểm, lưu lượng khách dần thưa, tôi chớp thời cơ nhỏ giọng hỏi Đinh Đại Bằng: “ Quản lí đô thị ngày nào cũng tới phố này kiểm tra ạ?”

“ Bọn họ cũng muốn ngày nào cũng đến lắm, nhưng mà phố bán đồ ăn đầu phải chỉ có chỗ này, mỗi lần đều đều hành xác chúng ta, nào thu tiền phạt, nào thu bàn thu ghế, như kiểu không có gì phạt thì ngứa tay ấy.”

“Ồ”

“Mà chú mày hỏi cái này làm gì?” Đinh Đại Bằng nghi ngờ

Cây quạt quay chiếu thẳng về chỗ tôi, giống như ánh mắt sâu hoắm găm thẳng vào người. (Chột dạ =)))

“À không có gì, em hỏi một chút thôi, sợ lần sau bọn họ đến anh và chị dâu không có ở đây, em làm sao ứng phó được” Tôi càng ngày càng phát hiện mình đúng là cao thủ nói dối.

Đình Đại Bằng tin lời tôi, cười: “Hôm nào anh dạy chú cách đối phó, chỉ một chiêu thôi bảo đảm hiệu quả!”

“Chiêu gì??” Tôi cực kì tò mò, mong học được thật sớm, lần sau gặp lại có thể đối phó với tên đáng ghét Đặng Thiệu rồi.

“Bao giờ chú mở cửa hàng anh dạy cho, giờ nói sớm quá!”

Nói đến vấn đề quan trọng, tôi vội nói: “ Anh, em định trước cứ bán bánh rán, nhưng mà em chưa biết làm, để chị dâu dạy em được không?”

“Chú định bán bánh rán á?” Đình Đại Bằng hỏi lại.

“Dạ, bánh rán cần ít vốn đầu tư, tiền em mang lại không nhiều, nếu làm cái khác sợ không đủ tiền, anh nghĩ ổn không?”

“Cái này phải hỏi chị dâu chú, chị dâu chú có mỗi sở trường làm bánh rán, cô ấy có chịu dạy hay không thì phải hỏi ý cô” Đình Đại Bằng chỉ vào “hoàng hậu bánh rán” đang bận rộn thu dọn.

“Chị dâu, được không ạ?” Tôi cố ý hạ giọng, ngữ điệu đáng thương ngoan hiền như mèo con khiến “hoàng hậu bánh rán” không đành lòng từ chối: “ Được, có gì đâu mà không được? Chúng ta đều là người một nhà, chị không dạy chú thì ai dạy chứ?”

Tôi cười toe toét, hai cái răng nanh cũng vì thế lộ ra: “ Cảm ơn chị”

Chúng tôi đang tán gẫu hăng say thì cửa hàng bên cạnh vang lên tiếng ồn, một đồng người tụ tập trước cửa hàng nhà người ta xem náo nhiệt, tôi nheo nheo ánh mắt nhìn kĩ lại thấy ngay được một dáng người quen thuộc, vâng, tên ôn thần trong truyền thuyết đến rồi.

Ps: Cẩm nang “Iem đã thành gay như thế nào?”

Bước 1: Mua đồ cho trai

Bước 2: Vì trai cãi nhau với người nhà =))))))

7. Chương 7: Một Cái Khăn Mặt Lại Dẫn Tới Huyết Án

(Trước hai bạn chưa thân quen để bạn Thiệu xưng tôi –cậu cho nghiêm túc, giờ hai đứa đùa nhau để chú –nhóc cho yêu nhé)

Chỗ tôi ở cũng được coi là một trong những khu đặc địa ở thành phố, từ khu nhà của tôi đi lên ngã tư một chút là tiếp giáp với phố Đông, phố Bắc, phố Tây. Nơi này thường có các khu tập thể nhỏ lẻ nhưng rất đông, bởi vì quanh đây có tới ba trường đại học, mỗi khi trời tối người dân đi dạo phố nhiều, các quán ăn cũng tha hồ kiếm lời.

Mà cửa hàng của Đình Đại Bằng lại nằm chính giữa phố Tây, đứng ở cửa có thể thấy được phố Bắc. Tôi đứng trước cửa hàng Đình Đại Bằng nhìn xung quanh thấy ngay Đặng Thiệu đang cầm giấy viết viết gì đó, tôi biết ngay chủ cửa hàng kia số nhỏ rồi..

Đặng Thiệu viết hóa đơn phạt xong đưa cho ông chủ, ngẩng đầu tình cờ thấy tôi, hắn cùng đồng nghiệp nói khẽ vài câu sau đó lẩn lẩn sang bên này.

Tôi hơi lo lắng Đình Đại Bằng thấy sẽ không vui, khéo mắt liếc qua cặp vợ chồng còn đang bận bù đầu, hình như cũng chẳng chú ý đến bên ngoài. Tôi vội vàng chạy sang đường cái đón “ôn thần” đang tới.

Đặng Thiệu đến gần tôi, mỉm cười nói: “Cháu trai hiếu thuận quá, còn biết ra đón chú sao?”

Tuy rằng tôi và Đặng Thiệu tiếp xúc không lâu nhưng cũng đủ biết hắn là người tốt, tuy cái miệng có hơi ăn mắm ăn muối, nói không ra lời nào tốt đẹp, thái độ cũng không tốt nhưng tóm lại đối xử với tôi khá tốt.

Nếu hần không biết một cứ thích nhào lấy tôi chiếm tiện nghi, tôi cũng đành nhân nhượng vậy, dù sao cũng chẳng thiệt thòi gì.

“Chú” Tôi thỉnh linh hô to, Đặng Thiệu giật mình vội vàng xua tay: “Đột, cậu tính trả đũa tôi phải không, tuy rằng tôi muốn làm chú cậu, nhưng xét về tuổi thì chưa đủ trình đâu” Đặng Thiệu vừa nói vừa nhìn tôi chăm chăm, hình như nhận ra sự vui thích trong mắt tôi, hần vội thay đổi chủ đề: “Thực ra cũng không sao....” Đặng Thiệu cao thấp đánh giá một phen: “Nếu cậu thích gọi như vậy, tôi không đồng ý cũng hơi vô duyên, vậy cứ như thế đi, về sau thấy tôi thì gọi chú nghe chưa?”

Tôi nổi giận nhưng cuối cùng cũng đành mặc kệ, bởi vì công cuộc đối chọi giữa hai chúng tôi sẽ còn kéo dài dài, thua keo này ta bày keo khác.

“Cho chú” Tôi đem cái túi plastic đưa cho Đặng Thiệu

“Cái gì vậy?” Đặng Thiệu tò mò mở ra xem, nhìn xong lại hơi ngượng ngùng, nói: “À, chú đây chẳng qua đùa một câu như vậy, sao nhóc lại tưởng thật?”

Đây là minh chứng điển hình của kiểu người được lợi còn khoe mẽ.

“Chú không cần chứ gì? Vậy trả cho tôi” Tôi với tay định giật lấy túi bóng.

“Ấy ấy ấy, sao lại có kiểu người như nhóc hả? Tặng cho người ta rồi còn đòi lại.” Đặng Thiệu không vui, kêu oai oái đem khăn mặt giấu ra sau.

“Không phải chú bảo chỉ đùa thôi à?” Tôi hỏi

Đặng Thiệu giữ chặt tay cảnh giác, quyết không cho tôi cơ hội giựt đồ: “Nhóc có biết cái gì gọi là khách khí không? Cho dù muốn nhận thì ban đầu cũng phải giả vờ từ chối thôi”

“Tại sao thích mà lại phải giả vờ từ chối?” Tôi không rõ.

“Vì... vì sao ấy à?” Ngay cả chính Đặng Thiệu cũng không biết vì sao phải làm vậy, dường như có rất nhiều điều có thói quen này, lâu dần thành một phản xạ tự nhiên người nọ lấy người kia, rõ ràng trong lòng rất muốn có nhưng ngoài mặt vẫn phải khách sáo từ chối.

Tuy rằng tôi xuất thân từ nông thôn nhưng đối nhân xử thế giữa người với người vẫn đủ hiểu, đối xử với nhau không thể quá giả tạo, nhưng càng không được thật lòng quá, khéo đưa khéo đẩy là tốt nhất. Vì thế khi được tặng, được cho thứ gì, tôi tuyệt đối tuân theo nguyên tắc của mình, cho là nhận không từ chối.

Đặng Thiệu không trả lời được, nghẹn nửa ngày mới nói một câu: “Hết bao nhiêu tiền thế? Chú trả lại cho nhóc”

Vừa nghe đến tiền, đôi mắt tôi tỏa sáng lấp lánh, đứng đối diện Đặng Thiệu, chân thành nói: “13 đồng tròn”

Đặng Thiệu dở khóc dở cười: “Đột, chú khách sáo hỏi một câu cho có lệ mà sao cháu trai không tinh ý gì hết vậy”

“Chú không định trả thù lao cho cháu?” Tôi cười ha hả hỏi.

“Trả thù lao? Vì sao chú phải trả cho nhóc? Cái khăn này là tự nhóc mua mà.” Đặng Thiệu cười như đóa hoa cúc nở toé toét.

Tôi chém đinh chặt sắt nói: “Nhầm rồi, là chú ép buộc cháu phải mua”

Nghe tôi nói thế, sắc mặt Đặng Thiệu đen sì, hung hăng nói: “Liên quan gì đến chú”

Nhận thấy câu chuyện đang trên con đường căng thẳng, tôi không thêm cái cọ mà đi trước, đi được vài bước lại nghe Đặng Thiệu nói: “Xét thấy nhóc tự giác mua tặng chú đây khăn mặt, chú lại chẳng có gì cho nhóc, hay là mời nhóc đi ăn bữa cơm nhé?”

Tôi dừng lại, quay đầu nghi ngờ nói: “Chú mời cháu ăn cơm?”

Đặng Thiệu cười cười, gật đầu: “Ừ, đúng lúc chú nghỉ trưa chưa có ăn gì, coi như là quà đáp lễ cho nhóc được không?”

Tôi không chút do dự đáp ứng, tất nhiên trong lòng cũng thêm phần áy náy, Đặng Thiệu trong lòng tôi lại tiến thêm một bước tới cương vị người tốt rồi.

Đặng Thiệu đưa tôi đến khách sạn ở phố Bắc cách đây không xa, mặt tiền khá lớn, nhìn bên ngoài khách sạn như được rải một lớp bảo thạch, tỏa sáng lờ lờ (Lờ lờ tác giả dùng đây, thề =)))

“Muốn ăn gì cứ tự nhiên chọn nhé” Đặng Thiệu đưa thực đơn cho tôi.

Tôi trình trọng cầm lấy, khí thế bưng bưng mở thực đơn ra nhưng lại phát hiện đồ ăn trong này sao lạ hoắc, tôi chưa nghe đến bao giờ.

Đặng Thiệu thấy tôi ôm thực đơn ngồi dờ dẫm, nhẹ giọng hỏi: “ Sao không gọi món? Không có món mình thích hả?”

Tôi lên giường mắt nhìn người phục vụ, nhỏ giọng nói: “ Mấy món này là gì thế? Cháu chưa nghe tên bao giờ.”

“Không phải chứ? Chú thật không hiểu nhóc lớn ngần này bằng cách nào đấy”

Để tiêu trừ nghi ngờ của Đặng Thiệu, tôi ưỡn ngực, cao giọng: “ Cháu có thể cao lớn như bây giờ là nhờ bố mẹ cháu, không có họ thì cả cháu lẫn chú có sống được đến giờ không?”

Đặng Thiệu giả vờ điếc, tùy tiện gọi vài món đồ ăn, xong xuôi mới thêm ngó tôi: “ Cháu trai,nói cho chú nghe, cháu là người ở đâu? Đến thủ đô định làm gì thế?”

Đại khái đây là lần đầu tiên tôi thấy dáng vẻ đứng đắn của Đặng Thiệu, nhìn hần nghiêm túc như thế tự nhiên trong lòng cũng thấy xúc động. Tôi ngồi nghiêm chỉnh, ngoan ngoãn như đang báo cáo kết quả học tập với thầy giáo ở quê nhà, bao nhiêu kế hoạch, mục đích, lí tưởng, hy vọng đặt ở đất Bắc Kinh này trong một chốc khai bằng sạch.

Trình bày xong câu chuyện, tôi nhắc chén trà thoải mái thưởng thức.

“Thì ra nhóc tính tới thủ đô buôn bán à?”

Tôi gật đầu.

Tuy rằng Đặng Thiệu không phải bạn bè của tôi, mà có khi hần cũng chưa từng nghĩ đến việc coi tôi như bạn, nhưng nếu đã ngồi chung bàn ăn, tôi vẫn hi vọng ít nhất cũng nghe được vài câu tán dương, cổ vũ. Khoa trương hơn tí nữa thì khen tôi có chí hướng phấn đấu, gan dạ sáng suốt. Nói chung hoàn toàn không ngờ được Đặng Thiệu lại phủ phàng như vậy.

Hần nhanh gọn, dứt khoát buông lời đấng cay: “ Chú khuyên nhóc tốt nhất là về nhà đi, kinh doanh ở nơi này không tốt đẹp như người ta nghĩ đâu”

Đặng Thiệu nói làm tôi thập phần tức giận, tôi mang đến nơi này toàn bộ gia sản chỉ hy vọng có thể lập nên sự nghiệp. Tuy rằng chí hướng cũng không to tát gì nhưng ít nhất vẫn khao khát một tương lai tốt đẹp, ấy vậy mà giờ tên này dám dă kích tôi không thương tiếc. Thử hỏi có thể nhịn nổi không, có ai nhịn mãi được không.

“Cháu không về” Tôi cả giận.

Đặng Thiệu thấy tôi lần này giận thật, bắt dắc dĩ thở dài, tận tình khuyên bảo: “ Cháu trai, không phải chú đây định hất bát nước lạnh vào nhóc, đàn ông có chí hướng là rất tốt, nhưng biết lượng sức mà đi mới thành công được. Nhóc nhìn cái đất Bắc Kinh này xem, nhà nhà buôn bán, người người buôn bán nhưng có mấy ai kiếm được nhiều tiền. Không bằng nhóc che chú trở về đi, cố gắng trông trọt ruộng nương cho tốt, lại vừa ở bên chăm sóc cha mẹ, như thế không phải vẹn cả đôi đường sao?”

(Hất bát nước lạnh: Như kiểu hành động phủ phàng ấy, người ta đang khí thế bưng bưng mà tạt cho bát nước lạnh thì ai cũng tụt hứng)

Tôi nghe ra ý tốt trong lời của Đặng Thiệu, nhưng không thể chỉ vì thế mà thay đổi quyết định của mình.

“Cháu không về” Tôi lặp lại.

Đặng Thiệu cười khổ: “ Đệt, tính tình cũng quật cường đấy, vậy nhóc đã tính buôn bán gì ở Bắc Kinh chưa?”

Đặng Thiệu cố ý chuyển hướng đề tài, hẳn đã bắc cho tôi cái thang, tôi cũng nên biết điều mà đi xuống, cơn giận giảm dần, tôi nói: “ Cháu tính mở cửa hàng bánh rán, khả năng làm bánh rán của chị dâu không phải dạng vừa đâu”

(Hành động “ bắc thang, đi xuống” là để chỉ người ta đã cố làm hòa, cho mình mặt mũi thì mình cũng nên tôn trọng lại)

“Quán bánh rán?” Đặng Thiệu nhìn mặt, âm trầm nói: “Nhóc định mở quán vỉa hè hả?”

Tôi thầm than không ổn, vội vàng cười : “ Không có, không có đâu, cháu sẽ tìm cửa hàng đường hoàng chứ”

“Nhóc con, tưởng một chút kĩ xảo ấy mà lừa được chú à? Nói cho nhóc nghe, nếu dám mở quán vỉa hè, chú nhất định sẽ tịch thu đồ nghề kiếm ăn, cả giấy phép kinh doanh à, còn phải phạt thật nặng nữa!”

Đối mặt với uy hiếp của Đặng Thiệu tôi cũng chẳng lấy làm sợ hãi, ngược lại còn cười phe phé: “ Chú đừng có dọa cháu, nhiều người cũng vi phạm lắm, đâu thấy chú tịch thu, tiêu hủy giấy phép đâu. Mặt khác, muốn phạt tiền còn phải thông qua cháu đấy, lần đầu tiên bị phạt giải lắm thì 500 đồng thôi, cháu mà giao tiền thì đồ chú dám tịch thu đồ đạc đấy” Tôi nói liền một hơi dài cũng không thấy mệt, trong lòng còn sung sướng vô cùng.

Đặng Thiệu mặt đen sì, không nói được lời nào.

Tôi mỉm cười: “ Chú chắc tò mò sao cháu lại biết chuyện này, đúng không?”

Đặng Thiệu vẫn như cũ, trầm mặc không nói nửa lời.

Tôi vô cùng tự hào, khoe khoang: “ Là anh cháu nói đó, anh ấy còn dạy tuyệt chiêu đối phó với quản lí đô thị nữa”

“Tuyệt chiêu?” Đặng Thiệu không vội hỏi, trong lòng lại đưa ra quyết định, sớm muộn gì cũng phải chọn ngày tốt thủ tiêu luôn cửa hàng của tên Đinh Đại Bằng kia, ai bảo hẳn dám dạy hư cục cưng.

“Tuyệt chiêu gì?” Đặng Thiệu lại hỏi

Tôi vội vàng nâng hai hai, đặt sang hai bên thái dương tỏ ra đang bận rộn suy ngẫm: “ Cháu có một bí mật nhỏ, bí mật nhỏ, còn lâu, còn lâu mới nói cho chú”

“ Nói loạn thất bát tao cái gì đấy?” Đặng Thiệu trở mình xem thường, không thèm đáp lời tôi. Ngay cả khi ăn cơm cũng giữ nguyên tình trạng như vậy.

(Loạn thất bát tao: tương tự thất điên bát đảo, nghĩa là lộn xộn, linh tinh, không ra đâu vào với đâu.)

Lúc tính tiền, thấy Đặng Thiệu phải chi ra một trăm đồng, tuy rằng không phải tôi chi nhưng trong lòng vẫn thấy đau xót thay người ta. Cho đến lúc ra về, Đặng Thiệu vẫn không thèm để ý đến tôi, tôi nhịn không được đành nói: “Chờ bữa nào cháu mời chú ăn cơm.”

Đặng Thiệu bật cười: “Ok, đây là tự nhóc hứa đấy nhé, chú sẽ nhớ kĩ. Nhớ là phải làm ăn cho tốt, thành thật một chút, nhất là khi nhóc buôn bán dưới quyền quản lí của chú”

Tôi thận trọng gật đầu: “ Cháu nhất định kiên trì vượt qua vô vàn khó khăn, đứng vững trước bão táp phong ba và áp lực từ mọi phía vẫn không chùn bước”

“Nhóc con không biết trời cao đất dày, kiểu gì cũng có ngày bị hỏi tội”

Đặng Thiệu trở về làm việc, tôi cũng nhanh chóng về cửa hàng, vừa vào cửa đã bị Đinh Đại Bằng mắng như tát nước vào mặt: “ Ranh con, mày lại chạy đi đâu? Đến bữa trưa cũng không thấy cái mặt đâu?”

“Em đi WC!”

” Đi WC mà đi hai tiếng, bộ chú mày bị táo bón kinh niên à?” Đinh Đại Bằng tức giận mắng

“Chồng à, được rồi đó. Sơ Lục chú ấy cũng lớn rồi, làm việc gì cũng sẽ biết suy nghĩ mà, anh đừng có quản thúc mãi thế. Chú đã ăn cơm chưa?” “Hoàng hậu bánh rán” thân thiết hỏi tôi.

“Dạ chưa” Tôi không dám nói thật, sợ Đinh Đại Bằng lại nổi giông tố thêm.

“Để chị lấy cơm cho mà ăn” Nói xong, “hoàng hậu bánh rán” lấy bát cơm đặt trên bàn, cười nói: “Mau ăn đi, ném thử xem tay nghề chị dâu có được không?”

Nói thật tôi ăn không nổi nữa rồi, để không tỏ ra quá lộ liễu, tôi chỉ có thể cố gắng khởi động khớp hàm nhai ngấu nghiến. Kết quả vừa ăn được hai miếng lại nhìn thấy tên âm hồn bất tán Đặng Thiệu đứng lù lù ở cửa.

Ps: Khổ thân bạn Bằng, có ý tốt dạy thằng nhỏ ai ngờ lại bị em mách lẻo =))) Chương sau anh nhà trả thù anh Bằng cái tội dạy hư trẻ nhỏ =)))

8. Chương 8: Chăm Sóc (thượng)

Tôi thật sự nghi ngờ có khi nào đời trước tôi bắt cóc con của Đặng Thiệu hay cùng vợ hắn cầm sừng không. Sao mà kiếp này tôi khổ vậy trời, cái nổi khổ, cái nổi oan ức này nào có ai thấu. Chỉ khi nào giữa tháng sáu bỗng có tuyết bay thì ông trời mới thấu được nỗi oan của tôi.

“Đang ăn cơm hả? Ăn gì mà thơm vậy?”

Biết rồi còn hỏi, tôi hung hăng lườm Đặng Thiệu, buồn bực không thèm nhìn nữa, cầm cúi vào bát cơm mà nhai, nhai rồi nhai. Thật hận sao đồng đồ ăn này không phải hắn chứ, tôi sẽ nhai đến tan xương nát thịt luôn.

“Anh Đặng chắc đang bận công việc nhỉ? Đúng là vất vả mà, anh đã ăn cơm trưa chưa? Không bằng ngồi quán yên ăn chút gì đi” Đinh Đại Bằng thân thiết hàn huyên.

“Cảm ơn, tôi ăn rồi” Đặng Thiệu nói xong đem túi công văn mở ra, cầm một tờ ngân phiếu, nói: “Gần đây cấp trên bắt đầu kiểm tra giấy phép buôn bán, những tiểu thương nào không có buộc lòng phải nộp mười triệu!”

“Mười triệu?” “Hoàng hậu bánh rán” ngồi không yên, đứng dậy hét to: “Đùng một cái đòi mười triệu, các anh định cho bọn tôi hít không khí mà sống à? Nói đi nói lại các anh cũng chỉ muốn vùi vỉnh tiền của dân thôi, bày đặt lời chức lời quyền!”

Đặng Thiệu mặt tối sầm, nghiêm túc nói: “Cô đừng lôi cái trò giả bộ ngớ ngẩn cùng quần này ra diễn nữa, bình thường giao nộp tiền phạt rồi lại tái phạm tiếp thấy vui vẻ lắm còn gì? Hơn nữa chúng tôi làm việc dựa trên quy định, nếu các người mở quán đúng thủ tục khác phải có giấy phép buôn bán, có thì không cần nộp mười triệu. Còn thắc mắc gì không?”

“Cái này.....” “hoàng hậu bánh rán” tái mặt, Đinh Đại Bằng trộm lườm vợ mình, quay ra a dua nịnh hót: “Anh Đăng, vợ yên đàn bà con gái biết cái gì, anh đừng cùng cô ấy so đo làm gì”

Đặng Thiệu không để ý tới Đinh Đại Bằng, trước sau như một rút ngân phiếu ra, ghi thông tin xong liền đưa cho Đại Bằng, nói: “Trước khi các vị nộp phạt mà còn mở cửa hàng buôn bán, vậy đừng trách tôi không báo trước”. Nói rồi, Đặng Thiệu lại quay sang “hoàng hậu bánh rán”: “Đây là tôi làm theo quy định, tôi cũng chưa phải người có chức có quyền đến mức tự bày ra quy định vùi vỉnh tiền của dân”.

“Vương bát đản....” “hoàng hậu bánh rán” nhỏ giọng mắng, tôi đoán Đặng Thiệu nghe thấy nhưng hắn lại chẳng thèm quan tâm, thoải mái cười với tôi: “Ăn ít thôi, ăn nữa biến thành lợn đấy”

(Vương bát đản: Vương bát là “con rùa”, đản là “trứng”, vì thế có thể hiểu theo hai nghĩa, nghĩa đen là chữ đối tượng chỉ là trứng rùa, còn không bằng con rùa. Một cách hiểu theo tượng hình là ba chữ “vương” bát” đản” ghép hình lại giống cái mai rùa, ý là đồ rùa rụt cổ. Cách hai hay được sử dụng hơn)

“Chú mới là lợn” Tôi phản bác.

Đặng Thiệu cười, ngồi xuống bên cạnh, vươn tay xoa nhẹ đầu tôi: “ Cuộc sống bên ngoài kia hỗn tạp lắm, không dễ dàng gì đâu, giữa người với người chẳng có quy tắc hay đạo đức gì đâu. Nếu nhóc muốn giấc mộng có thể thành hiện thực, điều đầu tiên phải làm là không được để những người làm nghề như chú nắm thóp, nếu không thì sớm xách đồ về nhà đi”

Lời nói của Đặng Thiệu làm tôi không ngừng suy nghĩ sâu xa, bắt đầu tự hỏi có phải kiên trì của mình đang dần đi xuống không. Đặng Thiệu đi rồi, Đinh Đại Bằng nghiêm mặt ngồi đối diện tôi, oán giận nói: “ Đừng một cái lột của người ta mười triệu, chú mày nói xem, anh cúng cho bọn họ không ít tiền, mẹ kiếp vậy mà vẫn không được yên”

Tôi biết Đinh Đại Bằng cái miệng đã hạ thủ lưu tình lắm rồi, còn chưa gọi mười tám đời tổ tông nhà Đặng Thiệu ra hỏi thăm cũng coi như tích đức. Hiện giờ tôi chỉ có thể an ủi: “ Anh, em nghĩ Đặng Thiệu không phải dạng người không có việc lại đến gây sự đâu”

“Như thế này rồi mà còn bảo không gây sự?” Đinh Đại Bằng nóng nảy, mặt đỏ gay đỏ gắt: “ Cái lũ người khốn khiếp, mỗi ngày đều tới đây thu phí phạt còn không để yên cho ông đây buôn bán. Chọc giận ông rồi, ông liều mạng với chúng mày.”

Đột, tôi chỉ có thể ngoan ngoãn câm miệng, dựa theo tình tình của Đinh Đại Bằng, giờ mà tôi dám mở mồm bênh Đặng Thiệu hoặc hòa theo, không chừng hấn sẽ mắng chửi đến khi nào vỡ cổ họng mới thôi. Cho dù hấn không ngại đau họng, nhưng tôi thì ngại ngứa tai.

Gần chạng vạng, vài ông chủ cửa hàng bên phố Tây tụ họp nhau lại ở chỗ Đinh Đại Bằng tán gẫu, chủ đề dĩ nhiên là quay quanh vụ nộp phạt, đại đa số họ đều là lách luật cả, làm gì có ai có giấy phép kinh doanh. Bàn tới bàn lui chẳng nghĩ ra cách nào, chỉ còn cách chơi bài cùn chống đối đến cùng với đám người thi hành công vụ, dĩ nhiên Đinh Đại Bằng đứng mũi chịu sào.

Xe lửa chạy nhanh hoàn toàn là nhờ đầu xe, tình huống hiện tại chính là minh chứng rõ ràng cho đạo lý này đây. Có người đứng lên dẫn đầu ắt mọi người càng có thêm động lực. Tới buổi tối, Đinh Đại Bằng vẫn như bình thường mở cửa hàng, khách hàng đến chật ních cả quán, mọi người bận rộn đến bất diệc nhạc hồ. Tôi tranh thủ nhìn thoáng qua ngã tư đường, quả thật có người thứ nhất ắt có người thứ hai, các cửa hàng đều dần mở cửa.

(Bất diệc nhạc hồ: đây là quán ngữ, thường để chỉ mức độ kiểu như vô cùng, hết sức v...v, như ở đoạn trên có thể để thành mọi người bận rộn vô cùng.)

“Chồng à, không hiểu sao mí mắt em cứ giật mãi, có khi nào sắp xảy ra chuyện không may không?” “Hoàng hậu bánh rán” vừa giúp khách đóng gói mang về, vừa nói.

“Không có việc gì đâu, em yên tâm, lũ chó kia không làm gì được chúng ta, lần này phải dạy cho chúng biết đạo lý làm người, không thể dồn người khác đến chân tường. Em không thấy các hàng khác đều mở cửa rồi sao?”

“Nhưng mà.....”

“Không sao là không sao, mau đóng gói đồ ăn đi, anh còn phải nướng nốt chỗ này đã.”

Tôi ngồi ở một góc nhỏ bên trong cửa hàng, buồn chán chẳng biết làm gì, giúp thì không biết giúp thế nào, Tiểu Long lại ngẫu nhiên chạy tới nói: “ Anh Sơ Lục, đói bụng chưa? Nếu đói em mang anh đi ăn nhé”

Tôi lắc đầu, cảm tạ ý tốt của Tiểu Long

Hai giờ trôi qua, tưởng như bình an vô sự, đang lúc mọi người thở dài nhẹ nhõm thì một đám đàn ông cường tráng đứng trước cửa hàng, bọn họ không nói nửa câu, bắt đầu khiêng đồ của quán.

“Này này, các người là ai? Sao lại lấy bàn của chúng tôi?”

“Anh còn dám hỏi tại sao?” Một đám người mặc đồng phục bước ra, trong đó còn có Đặng Thiệu.

“ Chẳng phải tôi đã nói không được buôn bán sao? Tại sao còn mở?” Đặng Thiệu cầm theo cặp công văn, vẻ mặt ác liệt.

Đinh Đại Bằng biết lần này chạy không thoát, hằm hằm đứng trước mặt Đặng Thiệu quát: “Mấy người không cho bọn tôi mở cửa hàng, chúng tôi nộp mười triệu tiền hơi à? Vả lại chúng tôi cũng có chuẩn bị đồ cúng cho mấy người đó thôi”

“Bày đồ cúng? Cúng cho ai?” Đặng Thiệu hiểu kỳ hỏi

“Đương nhiên là cho quản lí đô thị, cho các người đó”

Đặng Thiệu dở khóc dở cười, quay lại hỏi đồng nghiệp: “Trong các người có ai nhận đồ cúng của họ không?”

Cả nhóm quản lí thì nhìn anh, anh nhìn tôi, không ai hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Sao? Vừa lòng chưa?” Đặng Thiệu nói xong, lại gần Đinh Đại Bằng nhỏ giọng: “Người an hem, để tôi phổ cập cho anh kiến thức nhé, anh bày đồ cúng ra đây thì chỉ cúng trời cúng đất thôi, chẳng liên quan gì đến bọn tôi cả, hiểu chưa?”

Đinh Đại Bằng cũng nóng nảy: “Nói ít thôi, ông thêm vào quan tâm mấy người liên quan hay không, dù sao ông đây bỏ tiền cúng, các người phải để ông mở cửa hàng”

(Đại khái là bạn Bằng nông dân cứ nghĩ cúng mâm cơm thì đuổi được vĩa mấy anh quản lí đô thị ạ =))))))

“Bình tĩnh, bình tĩnh” “hoàng hậu bánh rán” vọt ra, quỳ gối ôm mâm cỗ cúng, khóc lóc: “Anh quản lí, chúng tôi vợ chồng trẻ tích cóp mãi mới mở được cửa hàng, nhà tôi còn có mẹ già bảy mươi và ba đứa con nhỏ thơ dại, chúng tôi sống dựa cả vào cái quán này, các anh làm ơn làm phúc tha cho chúng tôi đi”

Đây là lần đầu tiên tôi thấy “hoàng hậu bánh rán” khóc, tuy rằng trong lòng thừa biết là nước mắt cá sấu nhưng cũng bị những tiếng kêu ai oán làm cho xúc động.

Nhưng Đặng Thiệu dường như đã quá quen với cảnh thế này, cười với “hoàng hậu bánh rán”: “Tôi đâu có nói không cho anh chị mở cửa hàng nữa, bây giờ cấp trên ra lệnh, chúng tôi cũng đành theo luật mà làm thôi. Hiện giờ anh chị chống đối như vậy, chúng tôi mà thuận theo thì về làm sao ăn nói với cấp trên. Đồ hôm nay tạm thời thu lại, mười ngày sau anh chị mang tiền phạt đến là có thể nhận lại”

Nói xong, mấy người đàn ông vạm vỡ bắt đầu bê đồ đi, lúc này mọi người vây xem càng lúc càng nhiều, “hoàng hậu bánh rán” túng quá làm liều, bắt đầu dõng dạc tung đòn sát thủ.

Tôi chỉ kịp thấy “hoàng hậu bánh rán” xé cổ áo, bổ nhào vào người Đặng Thiệu, đồng thời vừa khóc vừa la hét: “Quản lí lưu manh lừa giỡn dân lành, quản lí lưu manh lừa giỡn dân lành”

“Phụt” Tôi không nhịn nổi cười, tuy rằng cách này quá là vô nhân đạo nhưng nhìn thấy mặt Đặng Thiệu đen kịt, tôi lại thấy rất đã. Nói gì thì nói “hoàng hậu bánh rán” cũng được coi là một trong thất tiên nữ của thôn tôi. Quá tiện nghi cho hẳn rồi.

“Cái đ*t mẹ mày, mày dám sàm sỡ vợ tao” Đinh Đại Bằng mượn cơ hội vọt lên, cầm vĩ nướng trong tay hướng Đặng Thiệu định đánh. Vừa mới giơ tay lên tôi đã vội vã giữ chặt hắn: “Anh, bình tĩnh, đừng có động tay động chân”

“Chị dâu mày bị thằng khốn đó sàm sỡ, mày bảo anh có thể để yên cho nó không?” Đinh Đại Bằng đẩy tôi ra, vọt lên. Đặng Thiệu lui lại vài bước, đồng nghiệp xung quanh đứng chắn trước mặt hắn. Cái này gọi là “rắn độc không thắng được rồng”, mặc dù người rất nhiều nhưng cũng khó mà chịu nổi Đinh Đại Bằng chửi rủa và “hoàng hậu bánh rán” khóc lóc om sòm.

“Hoàng hậu bánh rán” đi ra chỗ đông người, áo đã mở bung hể lộ nguyên cái Bra trắng, miệng không ngừng la hét: “Quản lí lưu manh lừa giỡn dân lành, mọi người mau đến xem đi”

Tiếng gào hấp dẫn trí tò mò của những quần chúng không rõ chuyện, thỉnh thoảng có vài người chỉ vào Đặng Thiệu mắng: “Làm quản lí mà đi ức hiếp dân chúng, sao chính phủ không nghiêm phạt cái loại này đi”

Tôi vốn đang thoải mái xem kịch hay lại thấy tình hình càng ngày càng căng thẳng, lời nói mọi người càng ngày càng quá đáng bèn muốn ra giải thích, ai ngờ lời tôi nói cũng chẳng ai thèm nghe. Đặng Thiệu lại đang bị Đinh Đại Bằng túm quần áo, nút áo trước ngực bị vặn bung hết ra, nhìn bộ dáng như thể đứng là có hơi giống lưu manh thật.

“Hôm nay ông phải liều mạng với mày” Đinh Đại Bằng chửi bậy, cầm ghế đập mạnh vào đầu Đặng Thiệu.

Đặng Thiệu đầu đầy máu ngã xuống.

Đinh Đại Bằng thấy Đặng Thiệu bị mình giết quá đánh gục, trong lòng hoảng sợ. Không biết ai gọi 110, một đám cảnh sát chạy tới, tất cả những ai tham gia vào vụ đánh nhau đều bị lôi đi, Đặng Thiệu thì được đưa lên xe cứu thương, trước khi xe chuẩn bị chạy đi, tôi quay lại nói với Tiểu Long: “ Em trai, em thay anh Bằng và chị dâu nhìn cửa hàng nhé, anh phải đi nhìn một cái đã”

Ra khỏi cửa, Đinh Đại Bằng và “hoàng hậu bánh rán” đã bị cảnh sát lôi đi, tôi chỉ kịp chạy theo xe cứu thương của Đặng Thiệu.

“Này này, anh là ai?” Hộ sĩ giữ tôi lại trước khoang xe, tôi nhìn lướt qua tình trạng của Đặng Thiệu, dưới tình thế cấp bách vội chỉ vào hắn nói: “ Tôi là cháu người này”

“À, người thân bệnh nhân, vậy lên đi”

Tôi vội vàng lên xe, không ngờ trong xe còn có hai người đồng nghiệp của Đặng Thiệu, họ nghi ngờ nhìn tôi chằm chằm: “ Sao tôi chưa nghe Đặng Thiệu nói có cháu trai bao giờ?”

Tôi ra vẻ trấn định nói: “Chờ chút ấy tỉnh các anh sẽ biết!”

Dọc đường đi không ai nói gì, cả xe chỉ nghe được tiếng thở dồn dập của Đặng Thiệu, tôi vô cùng sợ hãi, sợ rằng Đinh Đại Bằng xuống tay quá nặng, đánh chết Đặng Thiệu.

“Xin hỏi chú tôi sẽ không có việc gì chứ?”

Hộ sĩ kiểm tra nhiệt độ cơ thể, an ủi: “ Không sao, đừng lo lắng”

Tay chân tôi luống cuống như ngồi trên đồng lửa.

Tới bệnh viện, Đặng Thiệu được đưa vào phòng cấp cứu, còn tôi lại không thể làm gì ngoài đi đi lại lại trên hành lang.

“Cháu của Đặng Thiệu à”

Tôi nghe có người gọi mình, quay lại nhìn.

“Chú của nhóc thân hình rắn chắc, không xảy ra chuyện gì đâu”

“Dạ” tôi chỉ có thể trả lời như thế.

Hai giờ trôi qua, Đặng Thiệu rốt cuộc cũng được đẩy ra, tôi thấy đầu hắn băng một lớp vải dày bịch, sắc mặt tái nhợt, cẩn thận hỏi: “Chú của cháu có làm sao không?”

Bác sĩ bỏ khẩu trang xuống, hít sâu: “ Không sao, giải phẫu rất thành công”

9. Chương 9: Chăm Sóc (hạ)

Kỳ thật tôi cũng không lấy gì làm sợ hãi lắm, nhưng chẳng biết vì sao tâm vẫn luôn bất ổn không sao áp chế được.

Thấy gương mặt Đặng Thiệu tái nhợt càng làm tôi thêm tức Đinh Đại Bằng xuống tay quá nặng

Rạng sáng 3,4 giờ đêm, chắc thuốc mê cũng hết tác dụng, Đặng Thiệu từ trong mơ tỉnh lại, hắn nhăn mặt, miệng khẽ than: “ Đau quá...”

Tôi vội vàng đứng lên, dò hỏi: “ Sao rồi, chú đau lắm à?”

Ánh mắt Đặng Thiệu trống rỗng, nhìn tôi bồn chồn, một lúc sao mới chậm rãi gật đầu.

“ Chú vừa bị thương, tốt nhất cứ ngoan ngoãn nằm đây nghỉ ngơi đi. Có vấn đề gì thì nói với cháu” Tôi bắt chước giọng điệu của mẹ khi chăm sóc tôi ốm, kéo chăn lên ngực cho Đặng Thiệu, nhẹ nhàng an ủi: “ Không sao đâu, nghỉ ngơi vài ngày là khỏe thôi”

“Đói...” Đặng Thiệu khẽ nói. (Chú già lây bệnh moe =))))

“Đói bụng hả?”

Đặng Thiệu gật gật.

“VẬY CHÚ NHỚ NÀM YÊN NHÉ, CHÁU ĐI MUA ĐỒ ĂN CHO”

Chờ Đặng Thiệu chậm rãi nhắm mắt, bấy giờ tôi mới yên tâm chạy ra khỏi phòng bệnh. Tôi chần chừ, giờ mới nhớ ra lúc ấy cuống cuống chạy lên xe cứu thương, nào có đem theo đồng nào đâu, mua thức ăn cho hần kiểu gì bây giờ?

Bất đắc dĩ quay lại phòng bệnh, dù cố ý mở khẽ nhưng cửa phòng vẫn phát lên tiếng động chói tai, đôi lông mày người nằm trên giường nhăn lại nhưng thủy chung không mở mắt, lim dim một lúc lại yên ổn nhắm chặt.

Tôi nhẹ nhàng bước tới cái bàn duy nhất trong phòng bệnh, lôi đồng quần áo của Đặng Thiệu ra lục lọi, rất nhanh liền tìm thấy ví tiền. Tôi nghĩ cũng không nghĩ, cầm ví tiền chạy mất dạng.

Bệnh viện là khu vực đặc thù nên xung quanh không thiếu cửa hàng mở 24/24. Tôi chọn đại một cửa hàng, vào mua mấy món ăn sáng cùng hai bát súp. Lúc trả tiền, tôi vô tình thấy trong ví Đặng Thiệu có tấm ảnh chụp, trong ảnh – một thiếu niên lái xe ô tô, mặc đồng phục học sinh, nụ cười tươi như ánh mắt trời, răng nanh trắng như tuyết, hai bên má còn có lúm đồng tiền dễ thương.

Tôi đoán đây chắc là ảnh chụp Đặng Thiệu khi còn là học sinh.

Móa, tên này hóa ra mắc chứng cuồng bản thân (=)))

Lúc quay lại phòng bệnh, bên trong xuất hiện thêm vài người, dựa theo quần áo của họ cũng dễ đoán là đồng nghiệp của Đặng Thiệu, bọn họ thấy tôi bước vào, nhỏ giọng hỏi: “ Trễ lắm rồi, cậu không định về nghỉ ngơi sao?”

Tôi lắc đầu, đặt đồ lên trên bàn, nói: “ Không sao, cháu còn muốn ở lại một chút nữa”

“Cậu ra ngoài mua đồ ăn hả?”

“Vâng, chú kêu đói bụng”

“Thật ra tôi rất tò mò, Đặng Thiệu sao lại có đứa cháu lớn như cậu, cũng chưa nghe hần kể bao giờ”

Anh đương nhiên là không biết, ngay đến tôi của vài ngày trước còn chẳng ngờ tự nhiên sẽ mọc ra một ông chú thế này. Nhưng dẫu nào cũng lỡ ăn cơm của người thì đành theo người. Để xem bữa nào về quê, tôi sẽ kể cho mọi người nghe: “ Tôi ở trong thành phố có chú là quản lí đô thị đó” chưa biết chừng chưa nói hết câu đã bị đánh cho tan xác.

“Nếu đã vậy cậu ở lại chăm sóc nhé, chúng tôi về trước. Sáng sớm mai sẽ quay lại”

Mấy anh chàng đồng nghiệp vừa rời đi, Đặng Thiệu mở to mắt, nhỏ giọng hỏi: “ Bọn họ... đi hết rồi à?”

Tôi cũng không bị giật mình, xoay người đến gần hần: “ Về rồi, mai họ lại đến”

“Cháu yêu, chú đói bụng ”

“Đói thì tự lấy mà ăn chứ, còn chờ người khác phục vụ nữa”

Tôi lấy mấy món điểm tâm đặt vào bát, đưa cho Đặng Thiệu: “ Ăn đi này”

Đặng Thiệu nằm trên giường bệnh không nhúc nhích, hai mắt ảm tức giận nhìn tôi chằm chằm, ngữ khí yếu ớt chen thêm oán giận: “ Cháu à, đây là cách cháu chăm sóc chú mình đấy hả?”

Tôi bỗng nhiên nhận ra, tôi là cái loại ngu mới đi chịu trận chăm sóc tên ôn thần này.

Tôi đỡ Đặng Thiệu dậy, đặt hần tựa vào đầu giường. Tiếp đó thổi thổi cho thức ăn nguội bớt, nhiệt độ hợp lí rồi lại thành kính bưng bát cho Đặng Thiệu: “ Bây giờ ăn được rồi chứ?”

Đặng Thiệu thử nâng tay rồi lại đặt xuống, ủy khuất nói: “ Tay không có sức nữa”

“Lắm chuyện” Chẳng còn cách nào khác, tôi đành vinh dự thay thế đôi tay không còn sức của ai đó, bòn từng thìa cho hắn: “ Há mồm nào”

“Nóng lắm”

“Nóng?” Tôi giật mình, vội vàng đưa thìa thức ăn chạm môi, độ ẩm rất vừa mà. Mặt tôi trầm xuống, nói: “Chú là cố ý phải không?”

Đặng Thiệu cười khở: “Chú đều đã thành dạng thế này, làm gì còn sức đâu đùa giỡn với nhóc”

Tôi bán tin bán nghi, lại múc một thìa đồ ăn, đặt bên miệng thổi thổi thử độ ẩm, sau đó đưa đến miệng Đặng Thiệu. Hắn chậm rãi há mồm ăn ngon lành.

“Chú không chê cháu bẩn hả?”

Đặng Thiệu nuốt thìa canh xuống, nói: “ Có đôi khi nhóc bẩn muốn chết, thế nhưng ở những thời khắc khó khăn thế này lại chỉ có nhóc chăm sóc chú, chê nhóc bẩn để đói chết luôn trong này hả?”

Ừ, cũng tập nói tiếng người rồi đấy

“Nếu có mẹ ở đây thì tốt.....”

Tôi tiếp tục bòn canh, một thìa lại một thìa khiến Đặng Thiệu thiếu chút nữa sặc chết, hắn than vãn: “ Nhóc muốn giết chú đấy à?”

“Nhà chú đi như thế nào??”

Tôi hỏi hết sức chân thành, Đặng Thiệu nghe xong lại sốt sinh sịch: “ Nhóc hỏi địa chỉ nhà chú làm gì? Vụ này không được nói cho mẹ biết”

“Không phải chú muốn mẹ tới chăm sóc sao? Cháu gọi mẹ hộ chú”

“Không được gọi, mẹ chú trước giờ không thích nghề này, giờ mà biết chuyện sẽ khuyên chú đổi công tác mất” Đặng Thiệu giương mắt nhìn tôi: “ Và lại không phải có nhóc sao? Vậy là đủ rồi”

“Tại sao lại phải có cháu? Vì sao cháu phải chăm sóc chú?” Tôi phụng phịu.

Đặng Thiệu hơi xoay thân dưới, tìm một tư thế nằm thoải mái rồi nói: “ Thứ nhất, nhóc là cháu, phải có trách nhiệm chăm sóc chú mình. Thứ hai, đánh chú bể đầu là anh trai thân yêu của nhóc, nhóc phải chịu trách nhiệm với chú, hiểu chưa?”

“Cái thể loại logic gì thế? Nghe không hiểu” Thật ra tôi hiểu hết, trừ điều thứ nhất nghe thối muốn chết, còn lại xét về tình về lý tôi cũng nên chăm sóc hắn.

“ Chú không bắt nhóc đền tiền viện phí, thuốc men là may cho nhóc rồi đó”

Tôi nghe xong, nóng nảy: “ Tại sao cháu lại phải chi tiền thuốc men?”

“Nhóc là em trai Đinh Đại Bằng”

Tôi á khẩu, cuối cùng lựa chọn thà chết cũng không khuất phục quân thù: “ Cháu không phải em trai anh ấy, chẳng qua là người cùng thôn thôi, liên quan gì chứ”

“Nhóc là cháu của chú”

“ Cháu là chủ nợ của chú” Tôi nóng nảy, bật dậy chỉ vào Đặng Thiệu: “ Chú chiếm tiện nghi cũng vừa vừa thôi, ông đây về, ai thèm quan tâm chú sống hay chết” Tôi giận dỗi bỏ đi.

Ai ngờ vừa đi tới cửa đã nghe Đặng Thiệu hét thảm thiết.

Tôi vội vàng chạy đến bên giường, sốt ruột hỏi: “ Làm sao thế? Đau ở chỗ nào? Mau cho cháu xem”

Đặng Thiệu lén bĩu môi, ủy khuất gật gật đầu: “ Đầu chú đau quá, hơn nữa ban nãy ăn lắm quá.... Buồn đi tiểu lắm rồi”

“Buồn đi tiểu?” Tôi ngây ngẩn cả người.

“Ồ, muốn đi tiểu, đi tiểu!”

“Chú từ từ nào” tiếng nói vừa dứt, tôi vội vàng tìm xung quanh phòng, may mắn thấy một cái xô mới tinh lấp lánh.

“Đây, tiểu đi” tôi đem xô đưa cho Đặng Thiệu, ý bảo hắn cởi quần đi.

Đặng Thiệu cau mày, khó xử: “Như vậy không tiểu được, nhóc đỡ chú dậy đi”

Tôi đỡ Đặng Thiệu dậy, đặt hai chân hắn thong xuống bên giường, nâng cái xô lên: “Giờ tiểu được chưa? Từ nhỏ đến lớn cháu chưa phải hầu ai đến mức đỡ dành đi tiểu thế này đâu” Đây là sự thật, tuy rằng tôi sinh ra ở nông thôn nhưng làm những việc hầu hạ thế này đúng là lần đầu.

Đặng Thiệu lén tươi cười, cởi bỏ đai quần, trước khi tiến hành “xả” vẫn ngại ngần nói: “Cháu yêu, nhóc có thể để cái xô thấp xuống được không? Thằng em nhỏ phải thông thoáng khí, đầy đủ không khí trong lành mới chịu xả” (Đm anh bỉ quá =)))

Bất đắc dĩ hạ thấp cái xô, ngồi chồm hổm ngay tầm ngang em của Đặng Thiệu: “Buồn thì mau xả, nhanh lên”

Có lẽ vì xấu hổ, Đặng Thiệu nhắm chặt mắt lại rồi mới xả, vẻ mặt sảng khoái cực kì. Tôi nhìn chăm chăm nghiên cứu thằng em của hắn, cũng không có gì khác biệt so với người khác, nhưng kích cỡ và màu sắc cũng đáng nể đấy.

“Tối giờ uống thuốc rồi” Tiếng nói vọng ra từ cửa, cửa bị đẩy ra. Y tá trẻ đứng từ ngoài nhìn thấy hành động của chúng tôi, mặt đỏ ửng còn cổ tử đỏ trắng: “Tối giờ uống thuốc rồi, tôi đem thuốc đặt ở cửa, bao giờ xong thì uống”

Nói rồi, y tá rất có ý tứ bên lên đóng cửa. Thật ra tôi cũng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng nhận thấy Đặng Thiệu mặt đỏ như mồng khỉ, tôi bật cười: “Sao mà mặt đỏ ửng thế kia? Sốt hả?”

“Khụ..... Không..... Không có” Đặng Thiệu vội vàng dứt thằng em về vị trí an toàn, nhanh chóng an vị trên giường

“Chú ngưng đấy à?”

Đặng Thiệu nhắm chặt hai mắt: “Vì sao mà chú phải xấu hổ chứ?”

“Ồ” Tôi bưng cái xô ra ngoài đổ, lúc đi vào mang theo thuốc đặt ở cửa.

“Dậy uống thuốc này”

Đặng Thiệu trợn mắt: “Không nước uống kiểu gì?”

“Từ từ rồi sẽ lấy nước cho chú”

Tôi đưa cốc nước cho hắn, thuận miệng nói: “Cháu bỗng nhận ra hai chúng ta không thuộc một thế giới đâu.”

Đặng Thiệu vừa uống thuốc vừa nói: “Đạo văn là hành động trái pháp luật đó, nói đã hỏi xin bản quyền chính chủ chưa nhóc.”

Tôi xem thường không thèm đáp, nhỏ giọng chuyển chủ đề: “Nói cho chú một bí mật”

“Hả? Bí mật gì?” Quả nhiên thành công thu hút được sự chú ý của Đặng Thiệu.

Tôi nói khẽ vào tai hắn, thần bí nói: “Vừa nãy giúp chú đi tiểu xong, cháu đi đổ xô rồi vội về lấy thuốc, quên chưa rửa tay mất rồi” (=)))

Đặng Thiệu đen mặt: “Nhóc thật kinh tởm”

Tôi cười khoái trá: “Cháu còn không thấy ghê, chú thấy ghê cái gì, dù sao cũng là bảo bối thân thiết mấy chục năm, có gì mà ghê?” (=)))

“Đệt, nếu nhóc dám mở quán vỉa hè, chú cam đoan nhóc không bán nổi nửa cái”

(chuyển chủ đề nhanh vãi =))

“Liên quan cái rắc gì tới chú”

“Sao lại không liên quan đến chú? Nếu nhóc dám mở quán vỉa hè, chú sẽ bóp nát ngay từ ngày khai trương”
Đặng Thiệu phần hận nói.

Tôi không chút khách khí cãi lại: “ Nếu chú dám bóp nát cửa hàng của cháu, cháu cam đoan sẽ tặng chú một đợt cơm viện ngon lành nữa, tất nhiên...” Tôi kéo dài giọng: “ Đến lúc đó, cháu còn lâu mới chăm sóc chú”

Đặng Thiệu đăm chiêu nhìn tôi, nhếch miệng cười: “Chờ chú xuất viện sẽ tặng cho nhóc cái lồng đựng cơm nhé”

Tôi ngây ngẩn cả người: “Chú có ý gì?”

“Ý gì là ý gì cơ?”

“Ý chú anh Đại Bằng phải ngồi tù?”

“Cháu yêu thông minh quá, tất nhiên.... Nếu nhóc biết lo lắng cho anh trai cùng làng, vậy chăm sóc cho người bệnh thật tốt đến khi xuất viện, có khi anh Đại Bằng của cháu sẽ không sao”

“Vâng” Tôi hận.

“Chú muốn tắm rửa”

Tôi giật mình: “Phòng này làm gì có WC, tắm kiểu gì?”

Đặng Thiệu chỉ ra cửa: “Lấy chậu nước lại đây, giặt khăn lau người cho chú”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Y tá trẻ sau khi rời khỏi liền túm lấy đồng nghiệp: “ Cậu biết tớ vừa nhìn thấy gì không?”

Vài cô y tá khác hiếu kì hỏi: “ Thấy gì?”

“Còn có thể là gì, là cái chuyện chúng ta vẫn thích đó” (Nguyên cái ổ hủ =))

“Không thể nào?” Vài cô y tá mắt sáng như đèn pha ô tô, không ngừng chiếu thẳng vào phòng bệnh của Đặng Thiệu: “ Đã dè nhau ra chưa?”

“Chưa thấy”

“Vậy ai là 1, ai là 0?”

(1 là công, 0 là thụ, ai đọc đam mỹ cũng biết rồi nhen)

“Tôi vừa mới bước vào cửa, cái cậu bé tự nhận là tới chăm sóc bệnh nhân ấy, cậu ấy ngồi xổm trên đất... mặt cúiáp mặt vào chỗ đó của bệnh nhân.... Ôi, không nói nữa đâu, xấu hổ quá” Y tá che miệng cười khúc khích.

“Không ổn, chúng ta mau đi nhòm trộm” Nói xong, một đám y tá hùng hổ rình rập trước cửa phòng bệnh.

10. Chương 10: Chỉ Giỏi Gây Sức Ép Cho Người Ta

Nhớ rõ có một thời gian lúc tôi còn nhỏ có một sự cố xảy ra, lúc bấy giờ một đám cán bộ được phân chuyển xuống làm việc ở làng tôi, cả trai lẫn gái vô cùng náo nhiệt. Những ngày đầu mọi chuyện cũng khá tốt đẹp, những người đó không có việc làm sẽ tò mò chạy khắp làng giúp nông dân vài việc vặt. Nhưng được một thời sau, không ít người tỏ ra chán ghét quê tôi, bởi vì quê chúng tôi nghèo nàn, điều kiện sinh sống quá kém, ban đêm ngủ không có cả màn. Người thành phố da dẻ lại bóng mịn thơm ngon, hoàn toàn trở thành bữa tiệc ăn đêm của bọn muỗi, ban ngày thấy nguyên cái mặt sưng vù còn tưởng bọn họ nửa đêm đi chọc tổ ong chứ.

Mà đây chỉ là chuyện nhỏ, vấn đề quan trọng là vụ tắm rửa kia. Các hộ dân trong thôn tôi không có thói quen xây nhà tắm riêng, thông thường toàn mang đồ vào nhà để tắm. Hai cái chậu to, một nước nóng, một nước lạnh là thoải mái tắm. Đàn ông không thích có thể bê chậu ra sân tắm, phụ nữ thì vào nhà đóng cửa cho kín đáo.

Hồi ấy gia đình tôi tiếp đãi hai ông cán bộ, hôm ấy nửa đêm trời nóng muốn chết, bọn họ muốn tắm rửa một cái cho mát. Khổ cái bữa ấy bố tôi đi có việc, mẹ là đàn bà phụ nữ nửa đêm đi xách nước cho đàn ông tắm cũng kì. Thế là một thằng nhóc con gầy gò như tôi mồ hôi mồ kê phụ hồ bê nước mệt nghỉ.

Tôi đổ đầy hai chậu nước, chỉ cho họ chỗ tắm. Hai người họ đứng chờ ra chỗ thêm cửa, mặc cho gió mùa hè nóng nực thấm ướt mồ hôi, nhìn nhau thi xem mặt ông nào co quắp hơn.

Còn sau đó chuyện gì xảy ra thì tôi nhớ không rõ. Nói tóm lại sau cái đêm tắm rửa lộ thiên ấy, sáng hôm sau mặt trời chưa tỏ, hai ông cán bộ đã cầm hành lí chạy như bay.

Trong phòng bệnh, Đặng Thiệu hết nhìn tôi lại nhìn chậu nước đặt bên cạnh: “Đừng bảo nhóc định cho chú tự rửa ráy nhé?”

(Rửa ráy: có nơi gọi là rửa rái, rái hay ráy là chất bẩn trên cơ thể. “Rửa ráy” tức là rửa những chất bẩn mà không phải tắm)

Tôi vòng hai tay trước ngực, cười: “Chú bị thương ở đầu chứ có bị ở hai tay đâu, cháu giúp chú rửa ráy sợ chú không được tự nhiên thôi.”

Đặng Thiệu mặt dày nói: “Có gì đâu mà không tự nhiên? Cả chú và nhóc đều là đàn ông con trai mà.”

“Đây là chú nói nhé”

“Ồ, là chú nói”

“Cởi quần áo” Tôi quyết đoán nhắc mông khỏi ghế, bá đạo ra lệnh

Đặng Thiệu cố gắng tự lực cánh sinh cởi sạch quần áo, thân hình khỏe mạnh lồ lộ trước mắt tôi. Hai bên má hấn thoáng đỏ, đôi mắt ai oán đầy quần bách giống như thiếu nữ bị công tử nhà giàu sàm sỡ. Tôi cầm khăn mặt, nói: “Bây giờ chú hồi hận còn kịp đó”

“Lau người thôi mà, nói cái mông gì mà lảm thế”

Người ta đã nói như vậy tôi cũng không cần hạ thủ lưu tình nữa, cầm khăn mặt vắt sạch nước, vô cùng kính cẩn kì cọ cho chú yêu, từng tiếng “Roẹt roẹt” vang lên mỗi lần tôi cử động tay, Đặng Thiệu nằm bò trên giường nhe răng nhếch miệng: “Này nhóc con nhẹ tí được không? Chú đây mới hai ngày không tắm thôi, không phải một năm, nhóc tính cạo tróc thịt luôn hả?”

Tôi tiếp tục dùng sức cọ cọ, miệng nói: “Ở nhà cháu mọi người đều tắm như thế đấy, không dùng lực không sạch được đâu”

“Đau quá, nhóc nhẹ tay tí đi mà”

Xét thấy Đặng Thiệu kêu rên vừa dễ nghe mà tôi lại dễ mũi lòng, động tác trên tay cũng nhẹ hơn.

“Đúng, đúng, lực cỡ này là chuẩn nhất”

Đặng Thiệu dần dần khép hờ đôi mắt, tôi cẩn thận cọ rửa sạch sẽ trên lưng hấn. Khẽ vỗ bả vai hấn, hỏi nhỏ: “Thân trên lau xong rồi, thân dưới có cần có không?”

“Có” Đặng Thiệu hừ khê một tiếng, hình như lim dim ngủ rồi.

Tôi thấy hấn hoàn toàn không có ý tự giác cởi quần, đành phải lâm trận giúp đỡ. Mới đầu hấn chẳng phản ứng gì, sau lại tự giác nhắc mông để tôi tụt cho dễ.

Nhìn thấy quần lót của hấn, tôi nhin không nổi cười khúc khích.

“Nhóc cười cái gì?” Đặng Thiệu vẫn như cũ, lười biếng nằm úp sấp

“Không có gì, chẳng qua thấy Spongebob trên mông chú rất đáng yêu”

(Spongebob: chính là nhân vật chính trong hoạt hình cậu bé bọt biển đấy, thân hình của miếng bọt biển chúng mình thường dùng, có những người bạn là sóc, sao biển v.v Lâu không xem quên hết tên rồi. Mọi người search là ra ngay)

Đặng Thiệu với tay xoa đầu tôi: “Chú còn tưởng nhóc chẳng biết cái gì, hóa ra đánh giá thấp nhóc rồi”

“Hừ” Tôi trở người xem thường: “Spongebob hơi bị nổi tiếng đấy, trên TV chiếu suốt ngày. Cháu quê mùa chứ cũng biết xem TV nhé”

“Rồi rồi rồi, nhóc cái gì cũng biết, rất ngoan rất giỏi được chưa? Giờ tiếp tục lau được chứ?” Đặng Thiệu bị tôi bỏ bê không thêm chăm sóc thân thể liền cáu.

Tôi cầm khăn mặt, hỏi: “Không cởi quần sịp nhé?”

Đặng Thiệu cười nói: “Quần lót không cởi cũng được, phần dưới cứ lau qua thôi”

“Ồ” Một đường dọc theo đôi chân thon dài rắn chắc của Đặng Thiệu tôi đều lau cẩn thận, xong việc hỏi: “Xoay người lại đi, phía trước chưa lau tí nào đâu”

Đang ngủ mà bị đánh thức, Đặng Thiệu khép mắt nói lung tung: “Không cần lau nữa, chú mệt rồi, muốn ngủ”

Đặng Thiệu cực kì không tự nhiên, tự lấy chăn phủ lên người, xoay người nằm xuống. Nhất cử nhất động của Đặng Thiệu đều không qua khỏi mắt tôi, không nhận ra mới là lạ.

“Cháu đem đổ nước đi, chú ngủ trước đi”

“Không cần đổ, để đấy mai dọn. Ở bệnh viện cũng không có chỗ nào ngủ, không bằng trèo lên đây nằm chung với chú đi”

Thật ra mà nói ngày hôm nay trôi qua dài như cả thế kỷ, xương cốt toàn thân đã sớm kêu gào đòi đình công. Tôi thuận theo lời Đặng Thiệu, đem chậu nước để dưới giường, cởi giày thả chân vào.

Đặng Thiệu nghe thấy tiếng nước liền liếc mắt nhìn tôi: “Nhóc không chê nước chú dùng rồi bẩn sao?”

Tôi quay đầu chăm chú quan sát khuôn mặt Đặng Thiệu, khẽ cười: “Có gì đâu mà chê, hồi trước cháu tắm xong, mẹ cũng toàn lấy nước đó để rửa chân, cái này người ta gọi là tái sử dụng nước thải”

Đặng Thiệu bị chọc cười: “Thật ra chú rất bội phục mẹ nhóc, làm sao một người phụ nữ lại có thể tàn tảo nuôi lớn thằng nhóc vừa bướng vừa không ngoan thế này, đúng là rất vất vả nhỉ?”

“Miệng chó không phun được ngà voi” Tôi phản bác

(Miệng chó không phun được ngà voi: Thành ngữ chỉ kẻ thói mồm, yếu kém không bao giờ nói được lời vàng ý ngọc)

“Chú không phải chó, vả lại chó còn lâu mới phun được ngà voi, con voi tự phun thì may ra” Đặng Thiệu cười đắc ý.

Hai chân đặt ở chậu nước khẽ động, gợn sóng lăn tăn trên mặt nước khiến tôi cứ muốn nghịch mãi. Bỗng nhiên nói trước khi nghĩ, tôi buột mồm hỏi:

“Thực ra các chú mặc đồng phục vào cũng không khác gì nó”

(Ý nói anh mặc đồng phục, làm quản lí đô thị thì cũng không phải người tốt đẹp, nói câu nào cũng khó nghe =)))

Nhận thấy lời nói của mình có chút quá đáng, tôi vội vàng quay đầu lại xem sắc mặt Đặng Thiệu, ấy thế mà hần lại thật bình tĩnh nằm trên giường, hai tay gối sau đầu, an nhàn nói: “Chuyện đó đương nhiên chú biết, từ lúc lựa chọn công việc này, chú chưa từng hy vọng người khác nghĩ tốt cho mình”

Không hiểu sao tôi nhận ra được, dù hần nói thật bình thản, nhưng ẩn sâu bên trong vẫn có chút không vui. Tôi vội vàng nói: “Chú là người tốt mà”

(Nhất anh, giả vờ khổ một tí là em nó bênh chăm chặp =)))

Đặng Thiệu nhếch lông mày, cười: “ Như thế nào mà bảo tốt?”

Tôi lâm vào trầm tư.

“Thật ra nhóc không cần an ủi, từ lúc làm cái nghề này chú đã quen bị mắng rồi. Nghe đến nhón tai rồi ấy”

Tôi không dám sửa bậy thêm, nhảy lên ghế, lấy khăn mặt lau chân.

“Ê, đây là khăn mặt chú mà, lau chân rồi mai lấy gì lau mặt?”

Tôi quay đầu lại, cười ha hả: “ Ngày mai giặt sạch rồi lau mặt chứ sao. Ở thôn cháu, một cái khăn có thể lau rất nhiều chỗ, lau mặt này, lau tay này, lau chân này, lau nách này” (=)))

Đặng Thiệu á khẩu không trả lời, thân mình tự giác dịch dịch về đầu giường bên kia.

Thời điểm cởi quần áo, tôi có chút ngượng ngùng. Đặng Thiệu ngược lại vô cùng có duyên nhìn chăm chăm vào mông con nhà người ta: “ Sao quần đùi của nhóc to thế, làm bao tải được không?”

“Bao tải? Cái gì làm bao tải cơ?” Tôi hỏi lại

Đặng Thiệu chớp mắt chăm chú nhìn phần dưới, tôi bừa tình đại ngộ, vội vàng thanh minh: “ Từ nhỏ cháu vẫn mặc loại này mà, cái loại mỏng mỏng bó sát như của chú từ bé chưa mặc bao giờ”

(Tức là em nó ở quê thường mặc quần đùi, bên trong thả rộng cho nó tiện. Còn anh nhà là mặc sịp quyền rũ em nó chưa thấy bao giờ. Rốt cuộc quê em nghèo nhường nào vậy =))))

Đặng Thiệu hình như rất hứng thú với vấn đề này, bắt đầu hỏi han: “ Lớn như thế này rồi còn mặc quần đùi. Lúc đi đường có cảm thấy gió trời lồng lộng không? Hay có thấy toàn thân lũng lảng cảm nhận chuyển động của bánh xe?”

“Cảm nhận chuyển động bánh xe là cái quái gì?”

“Không hình dung ra hả?” Đặng Thiệu suy tư nửa ngày: “ Thì giống như không mặc quần thôi, thằng em lũng lảng đung đưa trong gió, đi xe xóc nảy bao nhiêu thì thằng em cũng tung lên dập xuống bấy nhiêu. Chả là cảm nhận chuyển động bánh xe à?”

Tôi trở mình xem thường, không kiên nhẫn: “ Chú tưởng thằng em là đồng hồ quả lắc à? Ngồi đấy mà tưởng tượng” Tôi xóc chăn nằm cạnh Đặng Thiệu, nhìn trần nhà chăm chăm: “ Ngủ đi”

“Này, không thèm nói chuyện nữa à?”

“Nói cái gì?”

“Ví dụ như..... Hay kể chú nghe chuyện ở quê nhóc đi, không thì nói chuyện gì tùy nhóc..... Chọn bữa chủ đề đi”

Tôi nâng đầu, tranh thủ tìm vị trí tốt một chút: “ Quê cháu chẳng có gì để kể cả, chẳng qua là một nơi rừng sâu núi thẳm, nơi ấy nghèo lắm, không xa hoa, giàu có như trên này đâu”

“Ai, cháu trai miêu tả cũng khéo thật, y chang sách giáo khoa luôn”

“Thì sự thật là thế mà”

Đặng Thiệu nằm xuống, thân thể cứng đờ không động đậy. Phòng bệnh tối đen như mực, giờ nằm ngón tay trước mắt cũng nhìn chẳng rõ. Thi thoảng lại nghe được tiếng bước chân vang lên trên hành lang bệnh viện.

“Chú kể cháu nghe chuyện ma đi “

“Còn lâu”

“Vậy cháu kể cho chú nghe”

“Không nghe”

Tôi trở mình, thì thầm vào tai Đặng Thiệu: “ Đừng nói chú sợ ma đấy nhé?”

“Sợ con khi, đi ngủ đi. Còn nữa.... tránh xa chú ra tí, nóng chết đi được”

Tôi ủy khuất dịch người về sau mấy tắc, chẳng mấy chốc khoảng cách giữa hai người đủ nhét một cặp bát ăn cơm.

“Cẩn thận rơi xuống đất bây giờ”

Bất đắc dĩ lại phải nhận mệnh dịch dịch vào trong, khoảng cách vừa đẹp.

Đặng Thiệu có thói quen ngủ rất tốt, hô hấp nhẹ nhàng đều đặn phả vào tai tôi, hơi nóng kích thích lên màng nhĩ, có chút ngứa. Tôi trở mình áp mông vào bụng hắn, cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ

Sáng sớm hôm sau, khi tôi và Đặng Thiệu vẫn còn yên giấc trong chăn, cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra. Ngoài đồng nghiệp của Đặng Thiệu còn xuất hiện vài cảnh sát.

“Khụ khụ... Hai chú cháu chưa ngủ dậy à?”

Đặng Thiệu xoa xoa huyết thái dương, nhăn nhó: “Ai biết các cậu đến sớm như vậy”

“Bây giờ còn sớm à? Chín giờ rồi bố ạ. À còn có, đồng chí cảnh sát ở Cục muốn cùng cậu nói qua về tình huống hôm qua đấy”

Tôi nằm ì trong ổ chăn không dám lộ mặt ra. Đặng Thiệu trong lúc nói chuyện còn cố ý thò tay vào chăn cầu lưng tôi vài cái. Đau đến mức tôi chỉ muốn xóc chăn lên cản cho hắn mấy cái.

(Gian tình phọt máu mũi =)))

“Chi bằng thế này, mọi người chịu khó ra cửa đợi một chút được không, chúng tôi mặc quần áo đã”

Nói xong, Đặng Thiệu quen thói lại cầu lưng thêm phát nữa, tôi nhất thời không nhịn nổi, xoay tay cầu mạnh vào đùi hắn. Cả phòng chấn động bởi tiếng hét thảm thiết của kẻ mà ai –cũng- biết –là- ai- rồi- đấy.

“Đặng Thiệu cậu sao đấy? Đầu lại đau à?”

“Không, không sao. Chỉ là lúc tở để tay gối đầu bây giờ tê dại ấy mà. Các cậu cứ ra ngoài trước đi”

“Được, cậu thay đồ nhanh đi”

Mọi người ra khỏi cửa, Đặng Thiệu xóc mạnh chăn lên, mắng: “Thằng nhóc xấu xa này, dùng lực mạnh thế định cầu chết chú nhóc hả?” Nói xong, Đặng Thiệu hung hăng cầu mạnh lên đùi tôi.

Tôi âm ức ngồi dậy một tay xoa tóc, một tay xoa đùi: “Chú không trêu trọc cháu thêm vào cầu chú”

“Nhóc nói nhỏ thôi, đồng nghiệp của chú ngồi ngoài kia đó”

Tôi không kiên nhẫn nói: “Có gì mà sợ, dù sao cháu cũng chẳng làm chuyện xấu” Tôi leo xuống giường bắt đầu thay quần áo

“Lấy quần áo lại đây cho chú”

Tôi lấy quần áo trên ghế để lên giường, Đặng Thiệu tắc lưỡi, ngay cả tay cũng không thèm động nói gì đến mặc đồ.

Kẻ nào đó tỏ ra đáng thương: “Cháu yêu, tay người ta tê rần rồi, không mặc quần áo nổi”

Tôi vừa kéo quần vừa nói: “Đừng có giả vờ, vừa rồi thấy cầu cháu mạnh lắm cơ mà? Sao giờ tay lại tê rồi?”

Đặng Thiệu ngồi khoanh chân trên giường, bĩu môi ủy khuất: “Tê thật mà, bằng không làm sau chú già ốm yếu này dám làm phiền cháu trai khỏe mạnh, tươi trẻ”

Tôi thở dài: “Chỉ giải gây sức ép cho người khác thôi”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Đồng nghiệp của Đặng Thiệu đứng ngoài phòng bệnh, nhỏ giọng nói: “Tở cứ thấy có gì đó không hợp lí lắm.”

“Không hợp lí chỗ nào?”

“Tớ cũng không nói cụ thể ra được, nói chung là cảm thấy không đúng”

“Không phải cậu nghĩ” Một người chỉ vào phòng bệnh nói: “ Đặng Thiệu và cháu trai cậu ấy là mối quan hệ đó đó..”

Người nọ vỗ tay, bừng tỉnh đại ngộ: “Đúng rồi, chính xác”

11. Chương 11: Hương Vị Đàn Ông

Ăn mặc chỉnh tề, một mình ra khỏi phòng bệnh, chuyện sau đó ra sao tôi cũng không có hứng can dự vào. Ra khỏi bệnh viện, dựa theo những gì Đặng Thiệu hướng dẫn, tôi tìm được một nhà ga tàu điện ngầm. Lúc mua vé tàu mới nhớ ra đang dùng tiền trong ví Đặng Thiệu, liếc nhìn bức ảnh chàng thanh niên tươi non mơn mớn trong ví chẳng hiểu sao lại thấy tinh thần phấn chấn hơn hẳn.

Nụ cười của Đặng Thiệu tựa hồ mang theo một loại ma lực, có thể dễ dàng mang tới cho tôi sự vui vẻ lạ kì. Tôi đứng ở sân ga cười ngây ngô cả buổi, thi thoảng có vài người tò mò đi qua sẽ cười trộm mấy tiếng.

Tôi xấu hổ cất đi ví, lập tức trào lên tàu.

Lúc đi qua cửa soát vé, tôi bắt chước những người đi trước đem vé xe đặt trước máy cảm ứng nhưng chẳng hiểu sao người ta làm thì được, đến tôi thì cái máy lăm lè mãi không kêu. Người phía sau đợi đến mất kiên nhẫn, chỉ vào máy cảm ứng nói: “ Xoay cái mặt vé lại là được”

Tôi vội vàng xoay mặt vé lại, gương mặt dừng tốc độ nhanh như cơn gió biến mất giữa dòng người.

Khi tôi quay về, cửa hàng đã buôn bán trở lại, “hoàng hậu bánh rán” đứng trong quầy gấp thức ăn, thấy tôi đi tới thì liếc mắt hỏi: “Chú đi đâu đấy?”

Tôi vốn định giấu diếm sự thật, nhưng nghĩ một hồi lại thấy chẳng cần thiết, bèn ăn ngay nói thật: “ Em đi xem tình hình anh Đặng, anh Đại Bằng thế nào rồi chị?”

“Hoàng hậu bánh rán” than thở: “ Còn thế nào được nữa? Vẫn còn ngồi chồm hổm trong nhà giam tạm thời kia. Còn cái thằng quản lí ấy sao rồi? Đã chết chưa?”

“Hoàng hậu bánh rán” trong thôn tôi nổi danh có cái mồm chanh chua, tôi thập phần ảo não nói: “ Chị thực sự hy vọng anh ấy chết sao? Nếu thế anh chị sẽ khá vất vả đó”

“Thằng ấy chết việc gì chị phải vất vả?”

Minh chứng điển hình của việc IQ thấp gặp IQ thấp hơn đây, tôi trầm thấp nói: “ Anh ấy mà chết thì chị liệu liệu mua lồng cơm đưa cơm tù dài hạn cho anh Đại Bằng là vừa”

“Hoàng hậu bánh rán” đánh rơi đồ ăn xuống đất, nản lòng nghiêm mặt nói: “ Như vậy không được rồi, đã nói với anh ấy bao lần người ta không bán thì đừng bán, giờ thì tốt rồi, chộc phải thằng điên.”

“Bao giờ anh Đại Bằng có thể trở về?”

“Hiện tại thì chưa biết, nhưng cửa hàng vẫn phải mở để kiếm ăn, mấy ngày tới vất vả chú theo phụ việc chị rồi”

Tôi nghĩ nghĩ: “ Ban ngày thì được, buổi tối thì không”

“Hoàng hậu bánh rán” giật mình: “ Sao buổi tối lại không được?”

“Em muốn đi đưa cơm cho anh Đặng”

“Hoàng hậu bánh rán” tròn mắt không hiểu, mãi một lúc mới cười ha hả: “ Sơ Lục đúng là quá thông minh, chú cố gắng giúp anh chị vượt mông ngựa tên Đặng Thiệu ấy, nói không chừng hẳn lượng thứ anh chú có thể ra sớm”

(Vuốt mông ngựa: Nịnh nọt)

Lòng tôi tuy cũng muốn thế, ngoan ngoãn vuốt mông ngựa. Chỉ sợ vạ nhất một phút nông nổi mông ngựa vuốt chưa được lại cầu nhằm chân, lúc ấy hai người cứ chờ mà khóc.

“Hoàng hậu bánh rán” tiếp tục nói: “Đúng rồi, đằng nào chiều nay cũng không có việc gì gấp, chị dâu mang chú đi xem chợ hàng hóa, cũng coi như tích lũy kinh nghiệm buôn bán cho chú”

Tôi nhất thời tỉnh táo cả người: “Thật ấy ạ?”

“Dĩ nhiên, chị dâu đã bao giờ lừa chú chưa?”

Quả nhiên, buổi chiều khách hàng thưa thớt hẳn, “hoàng hậu bánh rán” đóng cửa hàng, lấy xe đạp điện chở tôi ra chợ bán sỉ, ở đây thứ gì cũng có, khách hàng hầu hết là các chủ cửa hàng tới tìm nguồn hàng giá rẻ mà ổn định.

(Chợ bán sỉ: Bán sỉ là bán số lượng lớn, giá cả thường sẽ rẻ hơn. Còn chúng ta thông thường là mua lẻ thôi. Chợ bán sỉ ở Hà Nội thì có chợ Ninh Hiệp khá giống)

“Chị dâu, quán bánh rán của em cần chuẩn bị cái gì?”

“Hoàng hậu bánh rán” suy nghĩ nửa ngày: “Thực ra cũng không có gì nhiều, nguyên liệu thì cũng dễ thôi, quan trọng nhất là mua được xe đẩy để bán hàng, cái này phải mua được của người quen mới yên tâm, mà cũng tốn kha khá đấy”

“Cần bao nhiêu ạ?”

“Chắc tã.... ba bốn trăm gì đấy.”

Tôi sáng tỏ, gật gật đầu.

Chúng tôi đi từng cửa hàng, muốn tìm thử một cửa hàng gò hàn có kĩ thuật tốt mà giá cả hợp túi tiền chút. Nhưng đi một vòng cũng không kiếm được nơi nào hợp ý, cuối cùng đành phải ôm thất bại đi về.

Trở về quán, tôi hỗ trợ Tiểu Long chia cơm thành từng suất, sau đó đi sang cửa hàng bên cạnh mua cơm canh, bấy giờ mới vội vã chạy tới bệnh viện.

Bước vào cửa, Đặng Thiệu đã lặn lê bò toài trên đất tìm cái gì đó. Tôi hiếu kì hỏi: “Chú tìm cái gì đấy?”

Đặng Thiệu ngẩng đầu nhìn tôi một cái rồi lại tiếp tục công cuộc tìm kiếm: “Ban nãy đói bụng quá, định xuống lầu mua gì đấy ăn, kết quả lại không thấy ví đâu. Có khi nào rơi dưới gầm tủ không?”

Tôi đem cháo đặt lên bàn, cười: “Tìm làm gì, ví chú cháu cầm mà”

“Cái gì?” Đặng Thiệu đứng thẳng dậy, thấy tôi cầm ví hẩn lắc lắc mới thoải mái thở ra: “Chú còn nghĩ mất rồi cơ, bao nhiêu giấy tờ quan trọng vừa mới làm xong, sao nhóc lấy mà không nói một tiếng?”

Tôi bĩu môi: “Cháu quên mất, hôm qua ra cửa quên mang tiền, bằng không chú nghĩ cơm chiều hôm qua đào đâu ra?”

Đặng Thiệu ngồi cạnh tôi, lấy chân cà tôi: “Nhóc cũng thật chi li, một chút tiền cơm cũng tiếc không chi cho chú”

“Cháu làm gì có tiền”

Đặng Thiệu vội vàng nói: “Rồi rồi, chú biết rồi”

“Biết rồi thì không được nói cháu ki bo nữa, vả lại giờ cháu cần tiết kiệm tiền, nói không chừng vài ngày nữa có thể mở quán rồi”

Đặng Thiệu kinh ngạc, nhìn tôi chăm chăm: “Nhóc đừng bảo hôm nay nằng nặc đòi về không ở lại đây là để đi thăm dò thị trường nhé”

Tôi nghiêm túc gật đầu: “Vâng, hôm nay chị dâu đưa cháu đi xem một số cửa hàng nhưng giá cả hơi đắt, cháu không có nhiều tiền cho nên tạm thời cũng chưa đầu vào đâu cả.”

Đặng Thiệu chặc lưỡi, nhìn chăm chăm bữa chiều, hỏi: “Hôm nay có món gì ngon không?”

“Cơm và canh thôi”

“Có thể thôi á?”

“Không mua thể thì mua thể nào?” Tôi tò mò

“Nói gì thì nói chú của nhóc cũng là bệnh nhân, chí ít cũng phải mua canh hầm nhiều dưỡng chất cho chú bồi bổ chứ”

“Thận chú bị hư hả?” Tôi hỏi ngược lại

(Khốn khổ cho chú tôi =))) Muốn được ăn ngon mà thận nhỏ nó tưởng yếu sinh lí =))))

“Cái gì?” Đặng Thiệu nghi ngờ hỏi.

“Cháu thấy trước đây lúc thân thể bố không tốt, mẹ thường sai cháu đi mua thuốc bắc để bố uống, nghe bảo điều trị thận hư, chức năng thận kém mà”

Đặng Thiệu bắt đắc dĩ: “Nhóc con, biết cái gì gọi là thận hư không? Không biết thì không được nói lung tung”

“Chú đừng xem cháu là trẻ con” Tôi ưỡn ngực, cao đầu, chí khí hiên ngang bất khuất: “Chẳng phải uống xong thì phi nhanh như ngựa sao? Thận hư thì phi ngựa không nhanh”

(Cái này em nó nghe nghĩa bóng hóa nghĩ đen, suy giảm chức năng thận ở đàn ông hầu hết là yếu sinh lí, bổ thận là để tăng cường sinh lực, tăng để làm gì thì mọi người biết rồi đấy, người ta hay nói ẩn dụ là phi nhanh =))) Tức là lúc ấy ấy nó khỏe hơn. Em nó nghe lại tưởng bổ thận để cưỡi ngựa phi cho nhanh =))))))))))))))))))

“Ha ha ha” Đặng Thiệu nghe tôi nói vậy thì phì cười “Nói như nhóc thì bố nhóc cũng nhờ thể mà phi ngựa nhanh hả?”

“Cái này ...” Tôi á khẩu không trả lời được.

“Được rồi, nhóc còn nhỏ, có những chuyện chưa hiểu. Sau này lớn rồi tự nhiên sẽ biết thôi” Đặng Thiệu mở cà mèn trên bàn, tấm tắc khen: “Chắc chắn, thơm quá đi”

(Cà mèn: Đồ dùng bằng kim loại, có nắp đậy và quai xách, để đựng thức ăn mang đi)

Tôi mặc kệ Đặng Thiệu, cúi người cúi húi lấy chậu nước ra ngoài. Lúc trở về bê theo chậu đầy nước, đặt dưới chân Đặng Thiệu: “Rửa chân nào, đêm nay ngủ sớm chút đi. Sáng sớm mai cháu còn phải giúp chị dâu trông cửa hàng”

Đặng Thiệu rất biết nghe lời đặt chân vào chậu, tôi cúi người giúp hắn rửa chân. Đang lúc tập trung vào chuyên môn lại nghe Đặng Thiệu nhẹ giọng nói: “Nhóc con, nhiều lúc chú cứ nghĩ có phải đối xử với nhóc hơi quá phận không?”

Tôi chẳng thèm ngẩng đầu, hỏi: “Sao mà quá phận?”

Đặng Thiệu trầm mặc nửa ngày: “Chú cũng chẳng biết nói thể nào, tóm lại nhóc khiến chú có cảm giác áy náy cực kì.”

Tôi cười ha hả: “Nếu thấy áy náy như vậy, sau này đối xử tốt với cháu vào. Đừng có hờ ra là sai vật, bắt nạt cháu, làm như cháu là con lừa ấy”

Đặng Thiệu buông đũa: “Nhóc con, nhóc yên tâm. Chú sẽ không làm khó anh trai nhóc. Mọi người cũng là vì miếng cơm manh áo mà thôi, hôm nay phía bên cảnh sát có cung cấp thông tin, chắc vài ngày nữa anh nhóc sẽ được thả ra thôi.”

“Cảm ơn”

Đặng Thiệu vươn tay xoa đầu tôi, cảm giác ấm áp truyền từ đỉnh đầu khiến mũi tôi có chút đau xót, tôi mạnh miệng: “Đệ, chú tưởng đầu cháu là đồ chơi đấy à?”

“A, mới đến Bắc Kinh vài ngày đã học được chửi tục rồi hả?”

Tôi ngẩng đầu, cười nhe răng: “Một công chú dạy dỗ hết chữ còn gì nữa” Nói xong, tôi túm cái khăn mặt bắt đầu công cuộc tàn sát bàn chân Đặng Thiệu. Đặng Thiệu buồn bực: “Đệ, cái khăn này hôm qua chú rửa mặt mà”

Tôi tỏ ra bận rộn không thềm quan tâm kháng nghị của ai đó, rửa xong hung hăng vỗ mạnh lên lưng hắn:
“ Lăn lên giường mau”

“Đệt” Đặng Thiệu lật người, lăn một vòng sang đầu giường bên kia. Nằm nghiêng một bên, cười ha hả: “
Nhóc cũng rửa ráy đi, đừng để phí tài nguyên nước”

Tôi đứng dậy cởi quần áo, đặt mông ngồi bên mép giường, thuận thực cởi giày tháo tất, rất nhanh đã thả
được đôi chân rã rời một ngày vào nước. Đặng Thiệu chép miệng: “ Thế quái nào mà chân nhóc thối tàn
bạo thế, độ sát thương bom nguyên tử gọi bằng cụ luôn”

Tôi cười đắc ý: “ Cái này gọi là hương vị đàn ông, chú thì biết gì? Chú cho rằng ai cũng giống chú, đàn ông
gì trên dưới sạch sẽ trắng bóc, thơm còn hơn phụ nữ”

Đặng Thiệu bình tĩnh đại ngộ, mỉm cười: “Ồ, hóa ra hương vị đàn ông đánh giá qua cái mùi này hả? Bảo
sao phụ nữ cứ thích mấy tên đàn ông to cao đen hôi. Nhờ cháu yêu hôm nay chú đây mới được mở rộng
tầm mắt”

Tôi thập phần đắc ý, hai chân trong nước khẽ đung đưa.

Bỗng nhiên thấy trên lưng lạnh lạnh, quay đầu lại đã thấy Đặng Thiệu vạch áo lên, hai tay xoa xoa lưng
tôi.

“Chú làm cái trò gì đấy?”

Đặng Thiệu nói: “ Không có gì, sáng nay chú hơi mạnh tay, lưng nhóc bầm hết rồi này”

Tôi cố rướn cổ quay về sau, mơ hồ nhìn thấy vài vết bầm trên lưng, thập phần khó chịu nói: “ Làm việc
xấu sớm muộn cũng bị quả báo”

“Vẫn còn quả báo nữa á?” Đặng Thiệu nói xong, đứng dậy cởi quần, hai chân hầu như đều lộ ra ngoài, duỗi
đùi phải ra cho tôi xem, cái đùi rắn chắc quặn rũ lại chình ình một vết tím bầm, còn có vài vết cào lộ rõ.

Đặng Thiệu chỉ vào, oan ức vô cùng: “ Nhóc nhìn xem, thế này mà còn chê ít hả, rốt cuộc đứa nào làm ra
cái đống này”

Đúng lúc tôi muốn phản bác, cửa phòng bệnh mở ra. Y tá đẩy xe thuốc bước vào thấy nguyên một màn
này, tiến vào không được, quay ra cũng không xong đành xấu hổ cười trừ: “ Tới giờ uống thuốc rồi”

Đặng Thiệu xốc chăn chui tọt vào trong, xoa xoa đầu: “ Hôm nay đầu có hơi đau, có thể cấp thêm cho tôi
ít thuốc giảm đau không?”

Y tá ho khan vài tiếng: “ Không được, tôi chỉ được phép cấp thuốc theo đơn của bác sĩ, giờ đưa quá liều lỡ
có chuyện gì xảy ra tôi làm sao chịu nổi trách nhiệm?”

Nói xong, y tá đưa thuốc cho Đặng Thiệu: “ À, thấy hai chú cháu nằm trên một giường đơn thể này chắc
cũng chật nhỉ. Vừa hay bệnh nhân phòng bên cạnh mới xuất viện hôm nay, em trai có muốn sang đó ngủ
tạm không?”

“Được ạ”

“Không được.....”

Tôi và Đặng Thiệu trầm miệng hai lời, tôi quay đầu tò mò nhìn hắn. Đặng Thiệu lại thoải mái cười: “ Hôm
nay đầu tôi còn đau dữ lắm, thằng nhóc này đi rồi, lỡ buổi đêm có chuyện gì tôi biết phải làm sao? Thế nên
không được đâu, cảm ơn cô”

Y tá không nói gì nữa, đẩy xe thuốc ra khỏi phòng.

“ Rõ ràng chú khỏe như trâu, còn dám nói dối”

Đặng Thiệu phản bác: “ Chú có nói dối đâu, hôm nay đầu người ta đau thật mà, chẳng qua chú cần răng
nuốt nỗi đau vào tim thôi. Vả lại chú có chê ngủ chung thì chật đâu.”

“ Chú rõ ràng ghét bỏ, bắt cháu nằm cách ra xa còn gì”

“Sao có thể chứ” Đặng Thiệu vươn tay nhào nặn hai má tôi, tiếp tục nói: “ Chú thương nhóc còn không hết, ghét đâu mà ghét”

Tôi mềm lòng, lần đầu tiên thoải mái cười to trước mặt Đặng Thiệu, chỉ vào hắn nói: “ Chú,... đừng bảo là chú sợ ngủ một mình nhé...” Nói còn chưa dứt lời, Đặng Thiệu gác chân lên người tôi, cười khanh khách: “ Không có nhóc lấy ai làm gối ôm”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Y tá đẩy xe thuốc ra ngoài, vội vàng chạy đến phòng trực ban.

“Em bị ma đuổi à? Làm gì mà gấp thế” Y tá phụ trách ca trực nói.

Y tá thở hổn hển: “ So với bị ma đuổi còn đáng sợ hơn, chị biết em vừa thấy gì ở phòng bệnh có hai chú cháu kia không?”

“Thấy cái gì?” Y tá phụ trách hỏi

“Em vừa vào cửa bắt gặp đúng lúc tiểu công mặc mỗi cái quần lót đứng trước mặt tiểu thụ.... Ôi ôi cái cảnh tượng ấy, sướng chết em rồi.”

“Thật á?”

“Sao lại không thật, em nói chị nghe, tiểu thụ lúc ấy còn đang rửa chân mà cũng nổi thú tính. Chị xem, bị thương thành như vậy rồi mà còn cầm thú như thế, cả ngày chỉ nghĩ đến cái chuyện đó thôi.”

“Chắc, đàn ông thời nay đúng là....”

12. Chương 12: Rượu Xái

Nheo mắt nhìn cái chân giò hiên ngang vắt qua người, tôi bỗng nhớ tới một câu nói thịnh hành một thời ở quê: “ Tôi không phải người tùy tiện, lúc tùy tiện thì tôi không phải người”. Đặng Thiệu của bây giờ hoàn toàn là minh chứng điển hình cho câu nói ấy.

“Này, này, làm sao đây?” Thấy tôi một lúc lâu không phản ứng gì, Đặng Thiệu nóng vội lay người

“Chân thối kinh!” Tôi uất ức trả đũa một câu.

“Bố lão, chú đây vừa mới rửa sạch chân, thối là thối thế nào? Không tin nhóc ngửi đi, ngửi đi”

Không đợi tôi phản ứng, Đặng Thiệu đã giơ chân đặt trước lỗ mũi tôi: “Đấy, ngửi đi, thối chỗ nào?”

Tôi tự rước khổ vào thân, đành hít khế vài cái: “ Thối thì không thối, nhưng có mùi xà phòng”

“Vẫn còn mùi á?” Đặng Thiệu như không tin được vào tai mình.

Tôi không thèm để ý tới hắn, với cái kìm cắt móng trên tủ cạnh giường, cẩn thận tỉ mỉ giúp Đặng Thiệu cắt móng chân. Nếu như nhớ không lầm thì đây là lần đầu tiên tôi giúp người khác sửa móng tay móng chân. Từ lúc còn nhỏ, tôi vẫn luôn ảo tưởng sau này trưởng thành hơn, đưa bố mẹ đến thành phố này an hưởng tuổi già. Sau một ngày bận rộn bốn ba kiếm tiền, tôi sẽ trở về mái ấm hiếu thuận với họ, cắt móng tay móng chân cũng nằm trong danh mục những điều cần báo hiếu.

“Nghĩ cái gì thế?” Đặng Thiệu tựa vào đầu giường hỏi.

Tôi đem vụn móng chân vứt xuống đất, nhẹ giọng: “ Không có gì, tự nhiên cháu thấy hơi nhớ mẹ”

“Nhóc con, đây là lần đầu tiên nhóc rời nhà hả?”

Lòng tôi bỗng trào lên một nỗi chua xót khó tả: “ Vâng, lần đầu”

“Đúng là đứa nhỏ đáng thương” Đặng Thiệu vươn tay xoa nhẹ đầu tôi, còn nói: “ Đi nào, chú mang nhóc đi chỗ này”

Tôi ngây thơ nhìn hắn : “ Đi đâu cơ?”

“Cứ đi thì biết, thay quần áo đi”

Tác phong Đặng Thiệu nhanh nhẹn, nháy mắt toàn thân trên dưới gần nắp đẹp trai tóc vuốt vuốt đứng trình diện trước mặt tôi, tuy nhiên cái đồng băng trắng chằng chịt trên đầu có hơi phá game chút xíu.

“Nhóc con, mấy trăm năm rồi chưa rửa chân hả?” Đặng Thiệu ngồi xồm trước mặt tôi, đoạt lấy khăn trong tay, nói: “ Mấy ngày nay toàn là nhóc chăm sóc chú, khiến chú đây cảm động vô cùng, hôm nay cho nhóc vinh dự được chú hầu hạ nhé”

Đặng Thiệu nâng bàn chân ướt sũng lên quan sát, tỏ ra nguy hiểm: “ Bàn chân không lớn nhưng lòng sâu, rất có tướng thành công”

Đặng Thiệu là người thứ hai sau mẹ giúp tôi rửa chân, trong lòng bỗng trào lên một chút ầm áp, mũi sứt sứt khó kiềm chế xúc động.

Đặng Thiệu mỉm cười: “ Nhóc cảm động đúng không?”

Tôi cười khờ khạo.

Rửa sạch rồi, Đặng Thiệu tìm đôi giày định đi vào cho tôi, miệng trề cả ra: “ Tất nhóc bao lâu chưa giặt hả? Tất bẩn cỡ này là do bẩm sinh hay do luyện tập hả?”

Đặng Thiệu bịt chặt mũi.

Tất thôi đặt trước mặt, đến chính chủ còn ghét bỏ né trời chết, mặt đen sì: “ Từ lúc chú nằm viện cháu chưa có thay”

Đặng Thiệu áy náy cười: “ Vậy đừng đi nữa, về thì giặt”

Đi giày mà không đi tất, thà đi đất còn hơn. Chưa kể tôi bị mồ hôi chân, đi đường lâu bốc mùi thì miễn bàn. Tôi đi theo sau, cứ vài bước lại đá đá chân khiến Đặng Thiệu cũng phát bực.

Ra khỏi bệnh viện, đi đến cuối ngã tư, đèn hai bên đường mờ mờ ảo ảo, hai người chúng tôi song song đi xuống con dốc, bóng hình trải dài trên mặt đường như vô tận.

“Chú dẫn cháu đi đâu đó?”

Đặng Thiệu cười, lắc đầu: “Đến nơi nhóc khác biết”

“Có xa lắm không?”

“Để xem nào...” Hai tay chống nạnh, Đặng Thiệu dăm chiêu tính tính một lúc: “ Cũng không xa lắm đâu”

Tôi cà nhắc vừa đi vừa nhìn đông ngó tây: “ Chúng ta đi thế nào bây giờ? Trễ thế này rồi, chỗ này lại vắng vẻ, bắt xe đi kiểu gì?”

“Chú có cách”

Hắn kéo tôi chạy sang bãi đỗ xe bên đường, vừa hay bên trong có cả đồng xe đạp.

Đặng Thiệu vừa chạy vào bãi, ông bảo vệ liền chạy ra, tay cầm theo gậy sắt, gương mặt hết hoảng cùng cảnh giác lườm tôi và Đặng Thiệu.

“Các người đến đây làm gì?”

“Bác à, cháu tính tới đây hỏi xem có thể thuê cái xe đạp nào không?”

Ông bảo vệ nheo mắt đánh giá Đặng Thiệu một lượt, xem chừng thấy đầu hắn băng bó chằng chịt, trông không vẻ gì giống người tốt, sắc mặt khó chịu nói: “ Không có, chỗ này toàn là xe nhà người ta, làm gì có xe cho các cậu mượn”

Đặng Thiệu nói: “ Bác à, giờ chúng cháu không có cách nào về nhà, quanh đây lại chẳng có khách sạn nào. Bác làm ơn chằm chước xem có thể mượn cái xe nào không.... Cùng lắm thì cháu gửi lại chứng minh thư, thế có được không bác?”

Hắn đưa chứng minh thư ra, ông bảo vệ nương theo ánh đèn soi đi soi lại mới yên tâm nói: “Chàng trai, chỗ này đều là xe riêng, cũng may bác đây có cái xe đạp cùi, mỗi tội lâu không đi chả biết giờ còn dùng được không?”

“Có xe dùng là tốt lắm rồi ạ”

Đặng Thiệu theo bảo vệ đi sâu vào bãi lấy ra cái xe đạp dính đầy bụi bặm, tay lái sớm đã rỉ sét, bộ dạng tuy tồi tàn nhưng trong tình huống này có mà dùng là tốt lắm rồi.

Đặng Thiệu trèo lên xe, đạp thử một đoạn: “Còn đi được tốt lắm”

Ông bảo vệ nghe vậy thái độ cũng hiền hòa hơn, cười nói: “Đi được là tốt rồi, chứng minh thư cậu cứ giữ đi, đăng nào tôi cũng ghi lại rồi, hôm nào quay lại trả xe cho tôi cũng được”

“Vâng vâng, nhất định cháu sẽ trả lại”

Trước khi đi, Đặng Thiệu quay qua chớp mắt nhìn tôi, tôi lơ mơ chẳng hiểu: “Nhìn cháu làm gì?”

Hắn thở dài thất vọng: “Đưa tiền đây chú trả cho người ta, người ta không đòi mình cũng phải có ý chứ”

“À à” tôi ngây ngốc lấy tờ mười đồng từ trong ví Đặng Thiệu đưa cho hắn.

“Bác, nửa đêm rồi hai đứa bọn cháu còn làm phiền bác, chút tiền này không nhiều nhận gì nhưng bác cứ cầm đi ạ”

Ông bảo vệ sống chết không chịu nhận, Đặng Thiệu và ông giằng co nửa ngày, rốt cuộc người ta cũng chịu nhận cho. Lúc rời khỏi bãi đỗ, ông bảo vệ thân thiện nhiệt tình tiễn chúng tôi đến tận đầu phố.

“Lên nào nhóc” Đặng Thiệu vỗ yên sau.

Tôi nhanh nhẹn trèo lên, hai chân ngồi vắt một bên, cười cười: “Chân dài chạm đất rồi”

(Ngồi vắt một bên: Kiểu ngồi thần thánh một thời phim Việt Nam, mấy bạn nữ mặc váy ngắn ngồi nghiêng một bên =))))))

Đặng Thiệu rót cuộc bị tôi hạ nóc ao, cười khổ sở: “Nhóc không đổi tư thế được sao? Hay xem TV mà không thấy đàn ông ngồi xe đạp thế nào à? Ở đâu ra cái trò hường huệ vắt một bên thế này hả?”

Tôi hiểu ý, vội vàng thay đổi tư thế, ngồi giống như bao người khác.

Đặng Thiệu hớn hỏ mặt mày: “Trẻ nhỏ dễ dạy”

Tôi ôm thắt lưng hắn, nhẹ giọng hỏi: “Cháu xem TV chưa thấy hai thằng đàn ông cùng đi xe đạp bao giờ mà, một nam một nữ thì đây”

Đặng Thiệu cười một lúc, quay đầu: “Vây nhóc coi như chúng ta là một đôi nam nữ cũng được”

“Cháu không làm nữ đâu”

Lúc đi xuống dốc, Đặng Thiệu đạp chân hơn, hai chân dừng lại đặt trên bàn đạp: “Chẳng lẽ chú làm nữ à?”

“Chú không làm nữ nổi đâu”

“Đệt, tự nhiên bàn vấn đề này làm gì, là nam hay nữ cũng không vấn đề gì hết, chỉ cần hai người cùng nhau đạp chung một chiếc xe là được rồi, giới tính có vấn đề gì”

Đặng Thiệu chở tôi chạy về hướng Đông, xuyên qua màn đêm vượt băng băng trên đường, gió lạnh quất vào mặt đã có tấm lưng dài rộng cản lại, tôi híp mắt dựa vào lưng hắn, mệt mỏi cả một ngày khiến mí mắt trĩu nặng.

Dường như cảm nhận được tôi mệt mỏi, Đặng Thiệu quay đầu lại hỏi: “Mệt rồi à?”

Tôi nhẹ giọng, buồn ngủ thì buồn ngủ vẫn cố tỏ ra ngạo mạn: “Chỉ hơi hơi thôi”

“Đừng ngủ, sắp đến nơi rồi” Đặng Thiệu đạp nhanh hơn, tiếng gió xé qua tai, dù sao ban đêm người đi đường thưa thớt, vô hình trung cả đường đi thông suốt chẳng phải dám tốc độ chút nào.

Vào lúc còn nửa tỉnh nửa mê, bên tai bỗng nghe được âm thanh ồn ào, náo nhiệt. Bất đắc dĩ mở ra đôi mắt kèm nhèm liền nhìn thấy một cảnh phồn hoa. Đầu hạ nóng bức, một đám người lại tụ tập ở đây quẩy nhạc cả đêm, mỗi người đều cầm trong tay chén rượu, thỏa mình cười vang, thì thoảng còn truyền tới vài tiếng ca ngẫu hứng.

Tôi chỉ vào phía trước, hỏi: “ Đây là cái gì?”

Đặng Thiệu tìm được một chỗ trống, khóa xe lại xong xuôi mới nói: “ Đây là phố quán bar, hồi còn đi học chú hay cùng bạn tới đây chơi lắm, từ lúc đi làm thì ít hơn”

(Phố quán bar: Một con phố tập trung nhiều quán bar, vẫn có các cửa hàng bán đồ linh tinh khác nhưng hầu hết là quán bar, dạng như phố ẩm thực, phố quần áo ấy)

“Quán bar?.....” Tôi dờ dẩn lặp lại

“Ừ, quán bar là nơi mọi người uống rượu, nhảy múa đó”

Tôi gật gật đầu: “Cháu từng thấy trên TV rồi.”

Đặng Thiệu sóng vai bước song song : “ Nhóc là người cũng thế giới nào vậy hả? Sao cái gì cũng toàn là xem trên TV thế”

“Nhà cháu ở nông thôn mà, làm gì có mấy thứ này....” Tôi đi nhanh hơn, chen qua đám người cả trai lẫn gái.

Đặng Thiệu chạy theo, nhỏ giọng nói: “Sao lại giận rồi, chú chỉ đùa nhóc chút thôi mà”

Tôi bực bội: “ Cháu không có giận”

“Còn nói không có? Chú xin lỗi nhóc được chưa, chú nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, về sau không dám nữa”

Tôi dừng lại, nói: “ Không dám cái gì?”

Đặng Thiệu khẽ cười, xoay người đi thẳng vào phố quán bar.

Tôi không hiểu dụng ý của hắn, chỉ đành bước theo sau.

Hai bên đường phố chật ních những cửa hàng rực sắc màu, Đặng Thiệu dừng lại bên cửa hàng nho nhỏ, hỏi: “ Tất này bán bao nhiêu?”

“Mười đồng ba đôi”

Đặng Thiệu khom người chọn trong chốc lát: “ Vậy lấy ba đôi đi”

Tôi nhận tất thanh toán tiền, tiện tay đem ví trả lại cho Đặng Thiệu: “ Trả lại ví cho chú này”

Đặng Thiệu không nhận mà đi thẳng: “ Nhóc giữ giúp chú đi, bây giờ còn tỉnh, tí nữa uống say không biết trời đất gì, còn phải nhờ nhóc đưa về, có tiền đi lại cho tiện”

Tôi nhét ví tiền lại vào túi, nói: “ Chú uống say thì cho ngủ đường luôn, đưa về mệt lắm”

“Nhóc con thật đủ nhẫn tâm”

Chúng tôi đi tới một quán bar tên “ Cargo”. Vừa vào cửa toàn thân tôi đã phát run lên, âm thanh đinh tai nhức óc đánh thẳng vào đại não khiến chân tay co quắp. Thỉnh thoảng lại có vài người khách đi lướt qua, quần áo trên người bọn họ khiến tôi có chút mặc cảm, càng làm tôi hoài nghi liệu bản thân có thuộc về cuộc sống này.

“Nghĩ cái gì thế?” Đặng Thiệu gán cổ họng gào thét bên tai tôi.

Tôi nghiêng đầu nhích ra sau, cảm giác màng nhĩ cũng muốn giật điên cuồng.

“Đừng nhìn nữa, chúng ta tìm chỗ ngồi đi” Bị Đặng Thiệu kéo vào bên trong, càng vào sâu cảnh tượng càng khiến tôi ngạc nhiên. Ngồi vào chỗ rồi mà ánh mắt vẫn không rời khỏi đám người đang điên cuồng nhảy nhót kia.

“Sao nào, có giống trên TV không?”

Tôi gật gật đầu: “Giống lắm”

Đặng Thiệu cười, cầm lấy ly rượu uống một ngụm, chắc lưỡi: “Hương vị vẫn thế”

Tôi nhìn chăm chăm cái ly trên tay hắn, hỏi: “Đây là rượu à?”

Đặng Thiệu lắc lắc ly trong tay: “Đây gọi là rượu cốc – tai, nhưng hương vị cũng bình thường thôi”

(Cocktail (Cốc – tai) là thức uống pha trộn giữa nhiều loại rượu với các phụ gia như rượu mùi, trái cây, mật ong v.v Cùng một công thức mà tỉ lệ khác nhau đã có thể tạo ra một hương vị khác)

“Chắc quý lắm nhỉ”

“Quý cũng không hẳn là quý, nhóc nếm thử đi” Đặng Thiệu đưa ly rượu ra trước mặt, mang theo đôi mắt ngây ngô tò mò của một đứa trẻ nhìn vạn vật thế gian huyền bí, tôi cầm ly rượu, nhấp một ngụm nho nhỏ.

“Thấy thế nào?”

“Cứ lạt lạt, như đang uống rượu xái ấy”

“Đệt, vậy cứ uống rượu xái của nhóc đi”

(Rượu xái: Tên lúc đầu của rượu xái, kỳ thật gọi rượu trắng. Đem nguyên liệu án theo tỷ lệ nhất định sau khi nghiền thì thêm nước, hấp chín, lại cho thêm men rượu vào, trộn đều sau đó lên men, bình thường 5 ngày sau sẽ chưng cất ra rượu, đây là nôi thứ nhất. Sau khi có rượu, lấy nguyên liệu trong cho ra, trải qua sản phơi, làm lạnh những nguyên liệu này, tán ra, sau đó cho thêm một chút nguyên liệu mới và men rượu, sau khi khuấy đều lại mang đi lên men. 5 ngày sau lại lấy ra dùng để chưng cất nôi rượu thứ hai, đây là rượu xái)

Thực ra đây cũng không phải lần đầu uống rượu, nhớ có một lần bố không ở nhà, tôi cùng anh Đại Bằng mở trộm bình rượu của bố, bên trong là rượu xái. Hai đứa chúng tôi mỗi đứa một bát lớn, bắt chước bộ dạng mấy ông đàn ông khi uống, trăm phần trăm tới giọt cuối cùng. Rốt cuộc uống được nửa bát đã thấy đầu mọc đầy hoa, lăn đùng ra đất bất tỉnh nhân sự.

“Nhóc uống hết hai ly rồi, tửu lượng không tồi nha” Đặng Thiệu cười nói với tôi.

Thật ra hai mắt tôi đã hoa cả lên, ý thức sớm đã không còn lại là bao, ngây ngô cười: “Cháu còn uống được, hai ly rượu còn con đã là gì”

Đặng Thiệu lắc lắc vai cái trước mặt, thấy ánh mắt tôi dại ra, chỉ dần mặt ra cười ngu. Lúc này mới ngộ ra số nhọ rồi.

13. Chương 13: Gả Cho Chú Đi

“Tổ tông à, nhóc vứt tất đâu rồi?” Đặng Thiệu lay mạnh tôi, một bên chịu đựng sức nặng toàn thân tôi thả trên người, một bên xoay người loay hoay tìm mấy đôi tất mới dưới đất.

“Thưa ngài, tôi có thể giúp gì cho ngài không?”

Đặng Thiệu lưỡi chằng muốn giải thích với phục vụ, nhìn trên mặt đất vài cái rồi nói: “Không có gì, vừa hay giúp tôi thanh toán với”

Phục vụ rút hóa đơn: “Của ngài tổng cộng là 420 đồng”

Đặng Thiệu ép tôi ngồi lên ghế, trán lấm tấm mồ hôi, nói: “Ngồi ngoan cho chú, cấm không được nghịch”

“Cháu Cháu không nghịch đâu...” Mặt tôi đỏ bừng, so với mộng khỉ cũng không lấy gì làm khác lạ. Đặng Thiệu lục lọi túi áo để lấy ví khiến tôi cười hì hì né tránh: “Ngựa quá, ngựa quá chú...”

“Chịu một chút.... Còn nghịch ngợm tối nay cho nhóc ngủ đường cái” Đặng Thiệu mắng khế vài câu, lục cho bằng ra cái ví rồi chạy đi thanh toán. Hắn vừa đi tôi ra đến cửa thì người phục vụ đuổi tới, nói: “Thưa ngài, ngài quên cái này”

Thứ người phục vụ cầm là đôi tất hắn mới mua cho tôi hồi tối, Đặng Thiệu xấu hổ cười: “Cảm ơn”

Với tình trạng này thì đập xe là không thể rồi, cũng chỉ còn cách cố lết sang phố bên cạnh, may ra bắt được xe taxi quay về bệnh viện. Nhưng Đặng Thiệu lại sợ tôi say rượu đứng hứng gió, người đi thăm bệnh lại thành bệnh nhân. Cuối cùng cưỡng ép kéo lết tôi đi tìm một khách sạn gần đó.

Đặng Thiệu công tôi lên lầu ba, đến lúc đi vào phòng lại có chút ngần ngại, chậm chạp không chịu đi vào. Hắn ngập ngừng hỏi: “Ngủ chung được không? Làm phiền nhóc một đêm nhé.”

“Dạ?” Tôi cũng chưa say đến mức bất tỉnh nhân sự, giữ lấy chút lí trí cuối cùng lắng nghe Đặng Thiệu lầm bầm, rót cuộc cười ngoác cả miệng: “Chú ở cùng cháu nói chuyện tâm sự đêm khuya... Không làm phiền, không phiền đâu. Đẳng nào cũng ngủ rồi giờ ngủ không nổi”

Đặng Thiệu ủ rũ đẩy cửa, nói: “Nhóc đúng là biết tạo sức ép cho người khác”

“Chú mới... chú mới tạo sức ép” Tôi mơ mơ hồ hồ phản bác.

Vào phòng, hắn ném tôi lên chiếc giường rộng thênh thang, tôi lăn qua lăn lại vài vòng, tìm một tư thế thoải mái mà ngủ đến không biết trời đất.

Khi tỉnh lại, trên ti vi đang phát ra những tiếng động kì quái, tôi tò mò ló mắt ra khỏi ổ chăn. Đập ngay vào mắt là mặt con quỷ chình ình trên màn hình như đang lườm tôi, tôi giật thót mình ồm ồm lên: “Mày dám nhìn ông à”

“Ông nào cơ?” Đặng Thiệu từ toilet đi ra, toàn thân ướt đẫm, một cái khăn tắm hồ hững buộc từ thắt lưng, một cái đang được chủ nhân dùng để lau khô tóc: “Cuối cùng cũng tỉnh rồi hả nhóc?”

“Có nước không? Cháu khát” Tôi tựa vào đầu giường, giọng khan đặc yếu ớt.

Đặng Thiệu đưa cho tôi cốc nước, cười cười: “Không ngờ nhóc uống khá đấy, tuy là chất lượng không dám nhắc đến nhưng về số lượng thì khá lắm, nốc như nước lã...” Đặng Thiệu bĩu môi, trong lời nói có chứa chút ít chọc ghẹo.

Tôi bợ, ngửa cổ uống hết cốc nước.

Uống xong, nằm nghỉ một chút tôi mới hỏi: “Chúng ta đang ở đâu đây?”

“Khách sạn, không thì nhóc nghĩ là đâu hả?” Đặng Thiệu cười ẩn ý: “Tổ tông của chú à, đêm qua nhóc hành chú lên bờ xuống ruộng, về sau không cho phép uống rượu nữa, nghe chưa?”

Bảo sao tôi thấy toàn thân mỏi nhừ, xương cốt như muốn rời ra từng mảnh. Tôi nhún vai nói: “Thực ra cháu không nhớ rõ lắm...”

Đặng Thiệu phi cái khăn lên mặt tôi, cả giận nói: “Nhóc đương nhiên là không nhớ, về phòng một cái là ngủ như lợn chết, ngủ đến nửa đêm là bắt đầu sinh sự... Nhóc nhìn xem mình làm ra chuyện tốt gì đây này” Đặng Thiệu xoay người cởi áo khoe cơ ngực: “Nhìn thấy chưa? Kiệt tác của nhóc đó”

Tôi nhìn, trợn tròn mắt Đầu ti bên trái của hắn in một dấu răng đỏ rực vô cùng bắt mắt ... Thực ra mà nói nhìn cũng giống Tattoo, trông nghệ thuật phết.

“Nhóc cũng quá độc ác, cần rồi quyết không nhả, vẫn còn ở độ tuổi bú mẹ thì cũng đừng tìm chú biết chưa?” Đặng Thiệu thống khổ kêu thảm thiết không ngừng chỉ trích tôi.

Tôi nhếch miệng, tặc lưỡi: “Hương vị cũng không tồi, tuy là hơi bé mót không đã lắm, cần cố gắng hơn”

“Nhóc con, ngứa răng phải không?” Đặng Thiệu vọt lên, khóa gối trên người tôi. Thử nghĩ đến cảnh một thằng đàn ông trưởng thành cao hơn 1m8, cân nặng mi nhon lắm cũng hơn 60kg đè lên người, cái loại cảm giác này chỉ có thể miêu tả bằng cụm từ: Sống không bằng chết. Đặng Thiệu bóp hai má tôi, dùng sức kéo mạnh, nói: “Nhóc con có cái miệng thật lợi hại, hôm nay chú phải cho nhóc biết tay”

“Chú đừng có làm vậy, yêu quý nhau coi như gia đình thì cháu mới nói thật chứ” Nói xong câu này, tôi thật muốn ghé ra cửa sổ xem ông trời đã ói mưa chưa.

“Tốt, nếu đã là gia đình thì chú đây càng không cần hạ thủ lưu tình, tiếp chiêu đi” Đặng Thiệu xốc chân. Lúc này tôi mới biết bản thân đang trong tình trạng “trym chích bông”, khí lạnh bất ngờ ập đến khiến thằng em cũng muốn vạ luôn.

“Chắc chắc, nhỏ nhỏ xinh xinh thế này, bộ chưa dậy thì sao nhóc?”

“Mẹ, hôm nay ông phải cùng mi liều mạng” Tôi dùng sức chín trâu hai hổ đè ngược lại hắn, Đặng Thiệu không có sự chuẩn bị, dễ dàng bị tôi áp đảo, khăn tắm cũng rớt trên mặt đất. Không chờ Đặng Thiệu phản ứng, tôi nhanh nhẹn chiếm thế chủ động ép rộng chân hắn.

(Vì hai anh cách nhau 6 tuổi thôi, vốn dĩ hai người xưng chú cháu là để trêu nhau là chính nên mình sẽ linh hoạt trong cách hô nhé, chứ không phải loạn ngôn đâu)

“Đệt, nhóc con mau đứng dậy, nhóc đè chú muốn tắt thở rồi”

“Bây giờ biết cầu xin tha thứ rồi cơ à? Đã biết sự lợi hại của cháu chưa?” Tôi chưa thỏa mãn túm lấy hai má Đặng Thiệu thi nhau vằn vò. Gương mặt rạng rỡ tỏa nắng đẹp trai của hắn bị tôi mạnh bạo thay đổi đủ loại hình dạng, bộ dáng thống khổ chỉ còn nước giương cờ trắng đầu hàng thôi.

“ Để xem từ nay chú còn dám đánh cháu không”

Đặng Thiệu oan ức kêu ô ô: “ Không đánh, ... chú không đánh nhóc, đây là yêu thương”

Tôi mang tâm tình trẻ con phấn chấn lên máu phọt qua não hành động bông bột là bình thường. Nhưng Đặng Thiệu nói gì thì nói cũng hơn 28 rồi, thân thể cũng không đủ tươi trẻ để chịu áp lực đùa giỡn thế. Hắn dần dần buông tay, tùy ý tôi cấu véo hành hạ mặt.

Ánh mắt của hắn khiến tôi sợ hãi. Vả lại, băng gạc trên đầu hắn cũng vì trận vật lộn vừa rồi mà lỏng ra, một góc vết thương sớm đã lộ ra rồi. Bất đắc dĩ tôi đành ngừng lại, ủy khuất nói: “ Cháu... trước kia cháu đùa đùa như vậy”

Đặng Thiệu ho khan vài tiếng, sờ sờ mặt, lông mày nhăn lại: “ Nhóc không định xuống khỏi người chú hả? Ngồi như vậy mà không thấy mất tự nhiên sao?”

Nhắc đến mới để ý, hai thằng đàn ông trưởng thành vật lộn loạn thành một đống, tôi còn ngồi yên vị trên đùi người ta Cảnh tượng “trym chọc trym” này khiến da đầu run bần bật. Tôi xoay người nhảy xuống, ngoan ngoãn ngồi khoanh chân bên cạnh chờ Đặng Thiệu xử lí.

Đặng Thiệu trừng mắt, bực bội nói: “ Mặc quần áo vào, chúng ta quay lại bệnh viện”

“Nhưng mà...” Tôi chỉ vào băng gạc trên đầu hắn

Đặng Thiệu thở dài: “ Kệ đi, rắc rối quá đi mất”

Đặng Thiệu nghiêng người về phía trước, tôi quỳ gối trên giường, vòng hai tay ra sau đầu cởi băng gạc cho hắn. Có điều thỉnh thoảng lại cảm nhận hơi thở của hắn phả lên trước ngực, cảm giác ngứa ngứa này vừa khiến người ta đỏ mặt lại vừa thích thú. Tôi nhẹ nhàng xoa tóc Đặng Thiệu: “ Lúc tắm rửa vết thương dính nước đúng không?”

“Ờ”

“Đưa khăn mặt cho cháu”

Đặng Thiệu ném khăn mặt cho tôi, tôi cẩn thận giúp hắn lau khô chỗ vết thương bị ướt.

“Lúc này... lúc này cháu làm đau chú phải không?” Tôi đặc biệt nhỏ giọng, tỏ vẻ hỏi.

“Không đau” Hắn trả lời ngắn gọn, cụt lủn ngược lại càng khiến tôi thêm luống cuống chân tay.

“Xong chưa? Xong rồi thì mặc quần áo về bệnh viện “ Đặng Thiệu mất kiên nhẫn.

“Chú giận cháu à?” Tôi ngồi xổm trước mặt Đặng Thiệu, thật cẩn thận quan sát biểu cảm người ta.

“Ha ha” Đặng Thiệu cười gian, vươn móng heo sờ soạng lưng tôi một phen, dâm tà nói: “ Cháu trai có làn da thật mềm mịn, nếu là bé gái chú đây liền cưới về nhà tha hồ sờ soạng. “

“Tiếc quá, cháu là đàn ông” Tôi quay người mặc quần áo: “ Mà kể cả là con gái cũng không gả cho chú”

“Sao lại thế? Chẳng lẽ chú đây còn không xứng với nhóc sao?” Đặng Thiệu hỏi lại.

Tôi dừng lại động tác, quần vẫn còn kéo ngang đùi: “ Không phải không xứng mà là không dám. Nhờ bữa nào chú thi hành công vụ bị đánh chết, chẳng lẽ cháu phải sống một kiếp quả phụ thủ tiết?” Đòn trả đũa này, xem ra cũng đủ đau đấy chứ?

Đặng Thiệu không thèm nhắc lại, im lặng mặc quần áo. Không hiểu có phải là lời của tôi kích thích đến hần không mà hần mặc nhầm luôn cả áo tôi lên người.

“Chú....thực ra nếu chú đổi công việc khác, cháu sẽ gả cho chú mà”

Đặng Thiệu dùng đôi mắt trong vắt nheo lại nhìn tôi, gật đầu: “ Được, chú đây sẽ suy nghĩ kĩ”

Trên đường quay về bệnh viện, Đặng Thiệu không nói thêm câu nào. Không lâu sau, hần rút từ túi ra điện thoại, bấm bấm một hồi kết nối máy: “ Phó đội trưởng à, tôi hôm nay xuất viện, mai quay lại làm việc nhé”. Sau đó liền tắt máy.

Tôi tính khuyên hần nghỉ ngơi thêm vài ngày, rồi lại nhịn xuống....

Hôm sau tỉnh lại đã không thấy tăm hơi Đặng Thiệu đâu. Tìm kiếm xung quanh cũng không thu được kết quả gì. Tôi ngồi trên giường bệnh ngẩn người nửa ngày, tự an ủi bản thân không chừng hần ra ngoài đi dạo cho thoáng đầu óc. Mãi đến giữa trưa cũng không thấy trở lại, đến tận khi y tá tới dọn phòng, tôi mới biết hần xuất viện rồi.

Chậm rãi lang thang trên đường, ngẫu nhiên sẽ có vài tài xế taxi đỗ lại gạ đi xe, tôi chỉ mỉm cười lắc đầu. Hai tay bắt giắc nắm mặt, móng cắm sâu vào lòng bàn tay.

Thì ra, cảm giác bị bỏ rơi lại khó chịu như thế. Chẳng hiểu sao tôi lại có cảm giác muốn khóc, kìm nén đến nghẹn ngào.

“Hê, nhóc con”

Âm thanh phía sau vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Tôi ngao mạn chậm rãi xoay người, Đặng Thiệu giống như ánh mặt trời soi sáng sau cơn mưa, nụ cười rạng rỡ khiến người ta không khỏi nheo mắt lại. Hần ngồi trên xe đạp, cười tươi, hai má lúm đồng tiền chẳng biết từ lúc nào lại hần sâu đến thế.

Cảnh này sao lại quen như vậy nhỉ? À đúng rồi, cái ảnh trong ví....

14. Chương 14: Vậ Thì Lầy Thân Báo Đáp Đi

“Chú đi đâu thế?” Tôi đứng tại chỗ, trong lòng chẳng biết vì sao thấy vui vẻ hơn hần.

Đặng Thiệu vỗ yên sau, nói: “ Nhóc nghĩ là đi đâu hử?”

Tôi nhìn ghi đồng xe rỉ sắt, đại khái cũng đoán được Đặng Thiệu đi nơi nào.

“Chú đi mượn xe à?”

Đặng Thiệu cười nói: “ Bằng không nhóc nghĩ chúng ta về kiểu gì?” Đặng Thiệu đẩy xe lại gần: “ Chú vừa đi một lúc quay lại đã không thấy nhóc đâu, mất công tìm gần chết”

Mặt tôi xị xuống, oán giận: “ Chú đi cũng không nói với cháu. Vả lại y tá nói chú xuất viện rồi chứ bộ”

“Chú có đặt giấy nhắn trên bàn mà, nhóc không thấy à?”

Tôi lắc đầu: “ Không thấy, cháu dậy một cái đi tìm chú luôn, không để ý”

Đặng Thiệu nhếch miệng cười vui sướng, nhân tiện dùng bả vai đẩy đẩy tôi: “ Có phải vừa dậy không thấy chú nên khản trương đúng không? Đặc biệt sợ hãi, trống trải đúng không?”

Tôi cũng chẳng thèm che giấu, thẳng thắn khai: “ Đúng là thế, cháu đặc biệt sốt ruột, lỡ chú đi rồi, trên người lại chẳng có đồng nào thì buộc phải đi bộ về ”

“Nhóc con cũng quá thẳng thắn rồi”

“Chả lẽ người thành phố các chú không nói thật bao giờ à?” Tôi trèo lên ngồi sau xe hại Đặng Thiệu gồng mình lên mà đạp, tôi tiếp tục nói: “Xét trên phương diện hôn nhân, chú nhà không có, xe không có, tiền càng không, ai dám cùng chú kết hôn? Cứ tình hình này sống ở thành phố chú còn ế dài dài”

Đặng Thiệu gật gật đầu, cười: “Chả lẽ ở quê nhóc thì không ế chắc?”

Tôi ngồi lắc lư hai đùi, khoái chí nói liên thoắng: “Dĩ nhiên, ở quê cháu không đòi hỏi điều kiện nhiều thế đâu, chỉ cần có gian phòng riêng, lúc cưới có chút sính lễ là được. Chủ yếu ăn nhau ở cái nhân phẩm, ý chí vươn lên của thằng đàn ông nông thôn thôi.”

Đặng Thiệu gật gù: “Nhân phẩm thì công nhận, nhưng ý chí vươn lên của thằng đàn ông nông thôn nghĩa là sao? Mặt trời mọc thì đi hái lượm, mặt trời lặn thì săn bắt thú mang về ấy hả?”

Tôi trở mình xem thường, không kiên nhẫn nói: “Chú nghĩ là thời cổ đại à?”

Đặng Thiệu cười cười, nói: “Cổ đại cũng phải lấy vợ chứ, chồng lo việc nước, vợ gánh việc nhà”

“Thật ra.... Sống độc thân cũng rất tốt mà”

“Sao lại tốt?” Đặng Thiệu quay đầu lại hỏi tôi

“Ồ thì... Ít nhất không cần một mình kiếm tiền nuôi hai người.”

Đặng Thiệu cười khở: “Ngoài tiền ra còn lí do gì khác không?”

“Khác ấy à?” Tôi lâm vào trầm tư, tự dưng bảo nghĩ một lý do chứng minh sống độc thân là tốt đúng là hơi khó nhằn.

“Đôi lúc sống độc thân rất tốt, một mình tiêu sái tự do tự tại không gò bó. Nhưng có những lúc lại không ổn.” Đặng Thiệu quay lại nhìn tôi, thâm tình nói: “Ví dụ như lần này chú nằm viện, nếu không có nhóc chú chẳng biết phải xoay sở thế nào”

Tôi ít nhiều có chút đắc ý: “Chú biết vậy là tốt, nếu đã thế thì cũng nên xem phải báo đáp cháu thế nào chứ?”

Đặng Thiệu cười gian, không đạp xe nữa, ngược lại dựng chân chống, tựa vào ghi đông, thoải mái nói: “Lấy thân báo đáp nhé?”

“Cháu nghĩ thôi cứ quên đi” Trong lòng tôi giật đánh thót, không cách nào đối diện với ánh mắt của hắn đành giả bộ đùa nghịch đệm yên xe.

“Sao lại phải quên? Chẳng phải nhóc đòi chú báo đáp sao?”

Tôi bất đắc dĩ nói: “Báo đáp cũng có nhiều loại, không nhất thiết phải là lấy thân báo đáp”. Tôi ngẩng đầu, tiếp tụcuyên thuyên: “Còn nữa, nếu là phụ nữ may ra cháu còn đáp ứng, bao giờ về nhà còn mang cho bố mẹ cô con dâu, chưa biết chừng lúc ấy đã có thêm thằng cu mập mập rồi”

“Chẳng phải nhóc nói không biết gì về thành phố sao? Con gái thành phố người ta không chịu về quê ở, sinh con sòn sòn như ở quê đâu”

Tôi không phủ nhận lời hắn, thẳng thắn nói: “Có ở thành phố thì cũng đâu có dễ kiếm đối tượng”

“Cái đó cũng không nhất định, không kiếm được còn có chú đây mà”

“Chú cũng không được”

“Sao mà không được” Đặng Thiệu hỏi lại.

“Cháu... cháu...” Tôi ấp úng không biết nói gì, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Đừng trêu cháu nữa, nhỡ.... Nhỡ cháu xao động thì..”

Đặng Thiệu cười ha ha, quay lại nói to: “Ôm chặt vào, rơi xuống đất đập mông không chịu trách nhiệm nha.”

Tôi nắm chặt quần áo hắn, nhỏ giọng nói: “Cháu đói bụng”

“Ok, mang nhóc đi lấp bụng nào”

Đặng Thiệu vác theo tôi đập thêm tầm ba cây nữa thì tới cửa Đông Trục. Đây là lần đầu tiên tôi có cơ hội quan sát toàn cảnh kiến trúc của Bắc Kinh. Nghĩ vắt óc mới nghĩ được hai câu thành ngữ để diễn tả cảnh tượng này, gì nhỉ, à.. là “ Nhà cao san sát, khí thế rộng lớn”. Tất nhiên tôi không dám chia sẻ với Đặng Thiệu, sợ hấn lại cười nhạo tôi là đồ nhà quê lên tỉnh.

“Bắc Bình lâu” Tôi ngửa cổ lẩm nhẩm đọc mấy chữ cái khắc nhuộm đen trên bảng hiệu.

Đặng Thiệu khóa xe lại, nói: “ Đừng nhìn nữa, nhìn nữa cũng không có cơm ăn đâu”

“Bắc Bình lâu là bán cái gì thế?” Tôi hỏi lại.

Đặng Thiệu dở khóc dở cười nói: “ Đồng chí từ trên núi xuống hả, dĩ nhiên là bán cơm rồi. Bộ nhóc tưởng dẫn nhóc đến pháo đài chơi à?”

Nghe lời hấn nói, tôi vội vàng lùi bước, tò mò nhìn kĩ kiến trúc Bắc Bình lâu, quả nhiên khá giống pháo đài mà.

“Đúng là khá giống...” Tôi cảm thán.

“Nói nhảm ít thôi, mau vào ăn cơm”

Bắc Bình lâu bài trí theo phong cách thời xưa, trước cửa là hai con sư tử đá chạm khắc rất sống động. Đi vào trong, dọc đường đi treo rất nhiều đèn lồng đỏ, nhìn một lúc còn tưởng bản thân trở về thời quá khứ luôn ấy chứ.

Cảm giác thật mới mẻ.

“Chỗ này giống cổ trạch ở quê cháu này”

(Cổ trạch: Là những căn nhà cũ vẫn giữ nét kiến trúc lâu đời đến nay)

Đặng Thiệu liếc mắt nhìn tôi một cái, nói: “ Ở trong quê nhóc cũng có chỗ xa hoa thế này á?”

Tôi lắc lắc: “ Chỗ ấy bỏ hoang lâu rồi, mỗi lần có sự vụ gì thì dân trong làng đến đây thắp hương thôi”

Đặng Thiệu sầm mặt, không thềm để ý tới tôi.

Hấn cầm thực đơn, rút kinh nghiệm đau thương lần trước không dám đưa cho tôi nữa, ngược lại hỏi trực tiếp luôn: “ Nhóc thích món gì nhất?”

Vốn định cự tuyệt nhưng bất gặp ánh mắt hấn, tôi quyết định lần này phải tự làm chủ bản thân. Không chút khách khí giờ tay, đòi: “ Đưa thực đơn đây, tự cháu gọi”

Đặng Thiệu hé miệng cười, xoay thực đơn lại cho tôi. Còn mình thì cầm đũa chuột được chuẩn bị sẵn lên nhai ngấu nghiến.

Mở trang đầu tiên, tôi xem cũng không thềm xem nói ngay với phục vụ: “ Tôi muốn cái này”

Cô phục vụ khẽ cười: “ Ngài muốn cả con hay nửa con ạ?”

“Cả con”

Đặng Thiệu nhích tới, thì thầm: “ Cả con á, nhóc chắc chắn là ăn được hết chứ?”

“Được nhiên được, hôm nay ăn cho chú tán gia bại sản luôn”

Tôi lật thêm vài trang, nhìn món ăn nào cũng đẹp mắt, kết quả tùy tiện chọn vài thứ nữa rồi đem trả thực đơn cho Đặng Thiệu.

Hấn lười biếng liếc vài cái: “ Một cốc nước đậu xanh và bánh tiêu”

(Bánh tiêu: Không phải bánh có hạt tiêu đâu. Bánh này làm khá dễ, pha chế đường bột mì trứng sữa như bình thường, nặn thành từng cục tròn, lăn qua vừng. Sau khi thả vào chảo thì miếng bánh phồng lên gấp 3 lần lặn. Ăn khá ngon, bên ngoài thì giòn giòn thơm mùi vừng, bên trong thì mềm, vị ngọt rất vừa. Mọi người muốn ăn có thể ra Savico Long Biên =))) Ngon ra phết)

Người phục vụ đi rồi, Đặng Thiệu kê ghế ngồi cạnh tôi, cười nói: “ Không ngờ nhóc còn biết tới món vịt quay, xem ra coi ti vi linh ngộ được không ít tri thức nhỉ”

Được ngưỡng mộ thì ra lại sướng thế này, tôi tâm tình vui vẻ, đắc ý: “ Đó là chuyện đương nhiên, muốn thấu hiểu quốc gia đại sự thì ngày nào cũng phải có thói quen xem TV”

“Khen đểu nhóc béo mà còn ảo tưởng” Đặng Thiệu đem cốc nước đặt trước mặt tôi: “ Chú có chuyện quan trọng cần nhờ nhóc, giúp chú được không?”

Tôi ung dung tận hưởng cốc nước, nói: “ Chuyện gì?”

“Thật ra cũng không có gì nghiêm trọng, chẳng qua tối nay ủy khuất nhóc một chút, cho chú ở nhà nhóc một đêm được không?”

“Chú ngủ ở nhà cháu?” Tôi kinh ngạc không khép nổi miệng.

“Ừ, thế nào? Có được không?”

Tôi ho khan vài tiếng: “ Không phải là không được, chẳng qua cháu ở dưới tầng hầm, chú không chê chứ?”

Đặng Thiệu nói: “ Sao lại chê bai chứ, chú toàn thân vẫn còn vết thương thế này không dám về nhà, đành nói dối mẹ sang nhà bạn ngủ. Bạn bè cũng không tiện làm phiền, người ta còn có gia đình. Một lão già như chú đây đi đâu cũng không ổn.”

Tôi bĩu môi: “ Không làm phiền người ta còn làm phiền cháu thì không ngại hử?”

Đặng Thiệu giơ đôi mắt cún con nhìn tôi, tay nắm chặt lấy tay tôi, nói: “Chẳng phải nhóc là cháu trai thân yêu của chú sao, ở nhờ nhà cháu mình cũng đâu phải chuyện gì kinh thiên động địa, đúng không nào?”

“Tùy chú đấy, miễn đừng có chê hôi, chê bẩn là được” Thật ra trong lòng tôi không khỏi cao hứng, nói chuyện phiếm, ăn uống cũng thấy ngon miệng hơn hẳn.

“Sao mà nhiều đồ ăn thế này?”

Đặng Thiệu cười: “ Nhóc gọi thì phải ăn bằng hết. Phần của chú thì...” Đặng Thiệu chỉ li sữa đậu trước mặt: “ Chỉ được uống cốc này và ăn thế thôi”

“Cái gì vậy, sao thối thế?”

Đặng Thiệu cười khoái chí: “ Đây là nước đậu xanh, giới trẻ bây giờ ít người biết uống loại nước này lắm”

Đối với thứ gì chưa từng được thấy, tôi vĩnh viễn không ngăn được cái tính tò mò. Lấy cái thìa sạch múc một ít nước trong cốc, đưa lên trước mũi ngửi, nhăn nhó nói: “ Thối chết đi được.”

Đặng Thiệu gật đầu: “ Đúng là rất thối, nhưng uống quen thì nghiện luôn”

“Thật không?” Tôi không chút do dự nuốt luôn thứ nước đậu xanh trong thìa, mùi thối thấm xuống tận cuống họng quả thật khó mà chịu nổi.

“Thế nào? Ngon không?”

Tôi nôn khan vài cái, nói: “ Không ngon lắm”

Lại đây, ném thử món này đi” Đặng Thiệu đưa bánh tiêu cho tôi, tôi nghi hoặc hỏi: “ Đây là cái gì?”

“Bánh tiêu, làm gần giống bánh quẩy”

Tôi bán tin bán nghi cắn một miếng, bên ngoài giòn giòn, đúng là khá giống bánh quẩy.

Tôi gật gật đầu, đem miếng bánh tiêu nuốt xuống, liếm khóe môi dính mỡ, nói: “ Món này không tệ, ngon dã man”

“Ngốc nghếch” Đặng Thiệu rút cái bánh về, ở ngay miếng cắn của tôi cắn mạnh một cái.

(Mọi người có để ý anh nhà hồi trước mắc bệnh sạch sẽ không, giờ đã biết cắn luôn miếng em nó vừa ăn này =)))

Tôi không đáp lại, vội vàng vuốt vuốt bụng, hưng phấn đánh chén no nê. Xong xuôi lại nghe tiếng Đặng Thiệu: “Ăn no chưa, chú mang nhóc đi chỗ này”

“Đi đâu? Lại bảo đi uống rượu đi?”

Đặng Thiệu xem ra ăn đã no, chỉ tay về phía căn phòng ở giữa dù đóng kín cửa vẫn phảng phất sương khói lan ra khe cửa. Đặng Thiệu tiếp tục nói: “Không biết uống rượu còn ham cái gì, đi một hồi sẽ biết, bảo đảm khiến nhóc cao hứng”

Tôi nuốt nốt miếng thịt trong miệng, nghi ngờ nói: “Hay là chú định hại cháu? Kéo vào đó xả thịt hun khói đúng không?”

Đặng Thiệu dở khóc dở cười: “Từ nay xem TV ít thôi nhé”

Tôi chặn đầu trước: “Mặc kệ là đi đâu, nói cho chú biết, cháu không có tiền”

“Đệt, nhóc không có thì chú có, đi được chưa?”

Tôi nhếch miệng cười to, nói: “Vậy thì đi”

Nói xong, Đặng Thiệu lấy ra một hộp giấy từ túi áo trong, đặt vào tay tôi, nói: “Tặng cho nhóc, tuy không phải thứ gì quý giá, nhóc cứ dùng luôn đi”

“Thứ gì thế?”

“Mở ra xem đi”

Tôi cẩn thận từ tốn mở từng lớp băng keo sợ rằng mạnh tay một chút sẽ làm rách giấy bọc. Lúc mở hộp ra, tôi nghi hoặc nhìn hẩn, hẩn ngược lại cười toe toét: “Đây là lần đầu tiên chú mua quà cho người khác đó, không biết có hợp ý nhóc không”

Tôi mở hộp ra, kinh hỉ nói: “Chú có chắc đây là tặng cho cháu?”

(Kinh hỉ: Mừng rỡ đến kinh ngạc, cảm xúc đan xen giữa ngạc nhiên và hạnh phúc)

“Ừ, thích không?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình

Sơ Lục rời khỏi bệnh viện, y tá thu dọn phòng bệnh. Lúc quét dọn phòng mới nhặt được tờ giấy trên mặt đất

“Sơ Lục, chú đi lấy xe. Bao giờ tỉnh thì ngồi ngoan chờ ở đây, đừng đi lung tung, nhớ chưa? Hôm nay sẽ cho nhóc một kinh hỉ, chờ xem!”

Y tá cầm theo tờ giấy, chạy như điên ra khỏi phòng thì gặp ngay y tá trưởng.

“Có chuyện gì mà gấp gấp như vậy?”

Y tá thở hổn hển: “Không... không có gì”

Y tá trưởng mắt kiên nhẫn nói: “Em lại định bày trò gì hả?”

Y tá cười ha hả: “Không có gì, chẳng qua em kinh hỉ quá thôi”

“Kinh hỉ? Kinh hỉ gì?”

Y tá ghé vào tai y tá trưởng, thì thầm vài câu.

Y tá trưởng trừng lớn hai mắt, nói: “Thật hay giả vậy?”

15. Chương 15: Bí Quyết Của Đàn Ông Độc Thân

Nếu tôi chưa từng nhận được món quà nào. Vậy tôi sẽ không biết nên biểu lộ tâm trạng gì lúc này.

Nếu đây là lần đầu tiên nhận được quà. Vậy tôi sẽ thật kích động mà nhận lấy nó.

Đơn giản vì, món quà này là dành cho tôi. Món quà người ta dùng tình cảm để lựa chọn.

Lấy món quà nằm giữa đồng giấy gói tinh xảo, ngón tay chạm khẽ lên bề mặt. Tâm tình bỗng trở nên vui sướng, kích động: “Thứ này hẳn rất đắt phải không?”

Đặng Thiệu cười: “Không đắt”

Tôi cẩn thận nâng bảo bối trong tay, thỉnh thoảng không kiềm được lại xoa bóp bàn phím, chạm vào phím nào lại có tiếng vang nho nhỏ vui tai. Xuyên qua màn hình, tôi còn nhìn thấy rõ khuôn mặt mình với nụ cười không kiềm lại được. Nụ cười ấy là sự hạnh phúc từ trong thâm tâm.

Đang lúc tôi không biết làm gì tiếp theo, Đặng Thiệu đem tờ giấy đưa cho tôi, nói: “Đây là số của nhóc”

Tôi nhận tờ giấy, nhìn lướt qua, một dãy những con số không trật tự, ba số cuối là “557”

Giây phút này, dường như khoảng cách giữa chúng tôi như rút ngắn thêm một khoảng. Ngẩng đầu bắt gặp ngay nụ cười rạng rỡ như ánh dương. Rõ ràng là đẹp đến thế, nhưng lại khiến tôi khiếp đảm, vô thức mà trốn tránh nụ cười ấy.

Tính tiền xong, tôi đứng chờ hắn ở cửa. Đặng Thiệu đạp xe đến trước mặt tôi, bắt gặp tôi cẩn thận ôm chặt món quà của hắn, cười nói: “Đừng ngại ra đó nữa, lên xe đi”

Tôi trèo lên xe, ôm món quà hắn tặng vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn chú”. Lúc này, tôi cảm nhận có một loại xúc động đè nặng trong lòng, nước mắt cứ muốn trào ra. Nhưng giống như thiếu đi cái gì đó khiến lòng muốn khóc mà mắt lại ráo hoảnh.

Chẳng biết tại sao, Đặng Thiệu không quay đầu nhưng tôi lại biết, hắn cười.

“Đây là nơi nào?” Tôi chỉ vào khu nhà trước mặt.

Đặng Thiệu khóa kỹ xe, đứng bên cạnh tôi, nói: “Không phải nhóc muốn kinh doanh sao? Chú mang nhóc tới đây tìm thử xem có cửa hàng nào ổn không”

Tôi vội vàng nói: “Không cần đâu, chị dâu nói sẽ đưa cháu đi mua rồi”

“Mấy cửa hàng chỗ này chú đều quen biết, nói không biết chừng còn tìm được cho nhóc chỗ tốt đấy” Đặng Thiệu cầm tay tôi kéo đi, vừa mới bước vào cổng Đặng Thiệu đã đụng ngay người quen.

“Ô, Đặng đội trưởng đến đây từ bao giờ thế này” Người đàn ông mập mạp, trong tay ôm một đồng hàng hóa cười nói tiến lại gần.

Đặng Thiệu cười xem như đủ lễ phép, nói: “Không có gì, em đưa thằng cháu đi shopping”

Người đàn ông trung niên cười vang, gương mặt mập mạp với từng thớ thịt căng ra che lấp cả biểu cảm.

“Đặng đội trưởng, hai chú cháu cần cái gì cứ bảo với anh”

Hai chúng tôi đi xuyên giữa bao người, thỉnh thoảng lại có người dẫm vào gót dép. Tôi buồn bực quay lại nhìn chăm chú nhưng lại chẳng tìm ra kẻ nào giữa đám đông bận bịu ồn ào.

“Nhìn cái gì thế?” Đặng Thiệu hỏi

Tôi mất kiên nhẫn, nói: “Chẳng biết là ai cứ dẫm vào gót dép, sắp đi toi đôi dép rồi.”

Đặng Thiệu cúi đầu nhìn đôi dép mủ tôi đi, mỉm cười: “Lát nữa mua cho nhóc đôi giày”

(Dép mủ: Dép làm từ mủ cao su, xuất xứ từ Trung Quốc có dạng bánh ra ở các ngón chân. Nói chung ở Việt Nam mình chắc nhà nào cũng có một đôi =))) Một hồi dép này rộ lên là nghi án có độc đó. Mọi người search là ra ngay)

“Không cần” Tôi cự tuyệt: “ Bao giờ đôi này hồng hân tự cháu mua”

Đặng Thiệu không nói nữa, kéo tôi đi tới cửa hàng gò hàn. Hân chỉ vào cửa hàng nói: “ Nhóc muốn bán bánh rán ắt phải có xe hàng, ông chủ cửa hàng này tay nghề nổi tiếng lắm, nhờ ông ấy làm cho một cái cũng được đấy.”

“Có đắt lắm không?”

Đặng Thiệu choàng tay qua vai tôi, nói: “ Nói đắt cũng chẳng đắt, vả lại có chú đây còn lo cái gì”

Vào cửa hàng, đón tiếp chúng tôi là một cô bé tầm 5,6 tuổi. Cô nhóc vui mừng nhào vào lòng ngực Đặng Thiệu, cười khanh khách: “ Chú hai, sao lâu vậy không tới chơi với Tròn Tròn, Tròn Tròn nhớ chú lắm”

Đặng Thiệu nhẹ nhàng nheo cái mũi cô bé, cười nói: “ Nhóc con còn nhớ chú hai sao? Đợt này chú hai bận công việc, không có thời gian đến thăm Tròn Tròn”

Tròn Tròn bĩu cái môi nhỏ xinh, oán giận nói: “ Nhưng mà chú hai nói cuối tháng sẽ dẫn Tròn Tròn đi công viên trò chơi mà”

“Ừa, chú nói bao giờ thế?” Đặng Thiệu nghi hoặc hỏi.

“Chú hai xấu xa” Đôi mắt Tròn Tròn ngập nước, môi mếu máo báo hiệu một trận náo loạn long trời lở đất.

Để kịp phòng ngừa tiểu tổ tông Tròn Tròn, Đặng Thiệu vội vàng nói: “ Chú hai nghĩ ra rồi, hay là cuối tuần này đưa Tròn Tròn đi công viên trò chơi nhé?”

“Tròn Tròn, con có xuống khỏi người chú hai không thì bảo? Không nhìn thấy chú bị thương à?” Mẹ của Tròn Tròn đồng thời là chị dâu của hân đi từ trong ra.

Đặng Thiệu buông Tròn Tròn ra, nói: “ Chị dâu, anh đâu rồi ạ?”

Chị dâu bê thùng hàng hóa lên, nói: “ Anh chú đi giao hàng rồi”. Chị dâu quay lại nhìn chăm chăm hân, tò mò hỏi: “ Nhưng mà, rốt cuộc đâu chú làm sao mà bị thương ra nông nỗi kia?”

“Em ổn rồi, sáng mai có thể đi làm”

Chị dâu ôm Tròn Tròn lên ghế sofa ngồi, nói: “ Đừng trách chị dâu không nói trước cho chú, chuyện này mà để mẹ biết, xem chú thoát thân thế nào. Chi bằng nghe lời chị dâu, đổi công việc đi”

Đặng Thiệu trộm nhìn tôi: “ Chị dâu, bạn em còn ở đây, chị chờ cho em chút mặt mũi đi”

Chị dâu Đặng Thiệu lướt qua hân, gật đầu với tôi, ngữ khí ôn hòa: “ Bạn đến còn không nói sớm, hai đứa mau ngồi đi, chị rót cho hai đứa cốc trà.”

“Không cần đâu, em định dẫn cậu ấy lại đây hỏi em cửa hàng nhà em có làm xe hàng theo yêu cầu được không thôi”

“Chú em muốn làm gì?”

Chị dâu nhìn tôi chăm chăm, tôi ngại ngùng nói: “ Em tính bán bánh rán ạ”

Chị dâu Đặng Thiệu suy nghĩ một lúc, chắc nịch nói: “ Làm thì làm được, tuy nhiên phải đợi vài hôm. Anh nhà chị dạo này bận đến mức chỉ hận không mọc thêm ba đầu sáu tay, chú em đợi vài ngày được không?”

Tôi gật đầu đồng ý nhưng Đặng Thiệu lại chen vào: “ Chị dâu, chị nói với anh giúp bọn em đi. Bạn em giờ đang sốt ruột lắm rồi, chị biết không, giờ chậm trễ một ngày thôi là tổn thất không biết bao nhiêu là tiền”

Tôi kinh ngạc nhìn Đặng Thiệu chăm chăm, bắt đầu hoài nghi sao hân luyện được khả năng nói dối người thân không chớp mắt như thế. Nhưng Đặng Thiệu lại trộm trừng mắt với tôi, cái bộ dạng bướng bỉnh ngang ngược này trông chẳng khác gì một đứa nhỏ.

Chị dâu xem chừng cũng khó xử, nhưng chung quy vẫn là đồng ý. Với điều kiện là cuối tuần không được đưa Tròn Tròn đi công viên trò chơi.

Để cửa hàng tôi sớm được khai trương, Đặng Thiệu chỉ có thể hy sinh Tròn Tròn đáng thương. Lúc chuẩn bị ra về, Tròn Tròn ngồi trên sô pha khóc không ngừng, hai tay vươn ra phía cửa như đòi bế, miệng mếu máo gọi chú hai.

“Làm thế lỗ sau này Tròn Tròn ghét chú thì sao?”

Đặng Thiệu nghiêng đầu nhìn tôi một cái, vừa đi vừa nói: “Nhóc yên tâm, Tròn Tròn là vẫn là trẻ con, nhanh dỗi nhanh quên. Vả lại chú chỉ đáp ứng cuối tuần này không đưa con bé đi chơi chứ có nói tuần sau thì không đâu”

“Chú rất xấu xa”

Đặng Thiệu cười ha ha: “Nhóc nói câu vừa rồi nghe cứ như làm nũng chú ấy, khiến lòng chú ngứa ngáy muốn cưng nựng nhóc một phen quá.”

Tôi bực bội lườm hằn: “Tốt nhất chú đừng chọc cháu, cháu mà giận rồi thì tối nay chú chỉ có ngủ đường”

Đặng Thiệu dừng lại, nhăn mặt nói: “Nhóc không thể nhăn tâm như thế, chú đây còn mang thương tích trong người đó”

Tôi không thêm để ý đến Đặng Thiệu, hằn biết thân biết phận mang xe tới. Từ hôm mượn xe tới giờ cũng hai ngày rồi, e là ông bảo vệ kia lo lắng cho xe bảo bối của mình muốn bạc đầu luôn rồi.

Tôi không muốn ngồi xe, giở chứng ham vui đòi đi bộ hóng gió. Trên đường trở về, tôi cố ý đi bộ, Đặng Thiệu lay chuyển không nổi phải chiều ý đi theo. Chẳng được bao lâu hằn định công đứng ở một chỗ, buồn bực nói: “Tổ tông của chú ơi, chú phải dắt xe muốn treo lưng rồi”

Tôi nhún vai: “Không, cháu chỉ muốn đi bộ thôi”

“Nhưng nhóc cũng phải lo lắng cho chú chứ, già rồi, đi không nổi”

Tôi cười nói: “Chú mà già, bao tuổi mà già?”

“28”

Tôi có chút dăm chiêu, xoa xoa cằm gật đầu: “Đúng là hơi lớn tuổi, ở thôn chúng cháu 18,19 tuổi là kết hôn, 20 tuổi là có con rồi”

Đặng Thiệu dở khóc dở cười: “Không phải nhóc nói ở thành phố khó kiếm vợ sao? Chú không tìm được đối tượng phù hợp chứ bộ. Vả lại, đàn ông ưu tú ở thành phố này đông như quân nguyên, đâu phải có mình chú, chi bằng...” Đặng Thiệu liếc mắt đưa tình với tôi “Chi bằng, hai thằng đàn ông cô đơn chúng ta tiến tới luôn đi”

Tôi biết thừa Đặng Thiệu lại khôi phục cái tính thích đùa, ngày nào không trêu chọc người khác là ăn cơm không còn khẩu vị. Mới ở chung vài ngày mà tôi đã đại khái hiểu kha khá bản chất tên này. Đằng nào cũng chỉ là đùa vui thôi, tôi cũng chẳng phản bác, thậm chí còn hòa theo: “Cháu thấy ổn đấy, dù sao nhà cháu cũng chẳng có tiền cưới vợ, chi bằng cưới chú cho rồi.”

Tôi cảm giác Đặng Thiệu có chút kinh ngạc, hằn chần chừ trong chốc lát trong nháy mắt lại tươi cười như cũ: “Cưới chú thì nhóc cũng phải đưa sính lễ sang chứ, chẳng lẽ nhóc không định cho chú một thân phận sao?”

(Editor: Bỏ với =))))))

Tôi xoay người đi mất, miệng lầm bầm: “Cháu không có tiền, lấy vì yêu chứ có lấy vì tiền đâu”

Đặng Thiệu cười đuổi theo: “Nhóc ki bo thật đấy, thôi được rồi, nếu không có tiền cưới chú thì chú lấy nhóc vậy, được không?”

Tôi dừng lại, mặt thoáng đỏ: “Cháu nghĩ đề tài này không dành cho hai thằng đàn ông như chúng ta đem ra tán gẫu đâu.”

Đặng Thiệu cười thản nhiên: “Nhóc không phải đàn ông”

“Cháu không phải đàn ông thì là cái gì?” Tôi nghi hoặc hỏi.

“Về nhà mới nói cho nhóc biết” Đặng Thiệu đi trước vài bước rồi mới quay lại hỏi tôi: “ Nhà nhóc ở có bao nhiêu tầng?”

Tôi cố gắng vận dụng trí nhớ, chỉ vào tòa nhà trước mặt nói: “ Tầng hai mươi”

Mở cổng sắt khu nhà, vừa hay gặp bà chủ tầng hầm. Bà sưng sốt một hồi, rất nhanh lại cười nói: “ Hai ngày không thấy chú em quay về, đi đâu đó?”

“Em ra quán phụ anh trai”

“Người trẻ là phải năng động như thế, mau vào nhà đi”

Tôi đưa Đặng Thiệu men theo dãy hành lang gấp khúc dưới tầng hầm. Ngọn đèn bên trong mờ mờ khiến Đặng Thiệu không ngần ngại nhìn chằm chằm vào mặt tôi, nói: “ Chỗ này không có ánh sáng mặt trời, ngủ làm sao biết đường mà dậy?”

Tôi bình tĩnh trả lời: “ Chú có thể dùng đồng hồ báo thức”

Mở cửa vào nhà, Đặng Thiệu tò mò quan sát bốn phía, nói: “Phòng ốc vừa nhỏ vừa ẩm thấp thế này, ở thời gian dài sẽ sinh bệnh đó.”

Tôi lườm Đặng Thiệu một cái sắc lẹm: “ Chú nói lắm thế”

“Đúng là có lòng hảo tâm mà bị hiểu nhầm thành lòng lang dạ thú.”

Tôi cầm chậu tính đi hứng nước, đi tới cửa lại dừng bước, nói với hắn một câu: “ Cháu không có tiền nên chỉ có thể ở nơi như thế này, bằng không chú nghĩ cháu tình nguyện ư?”

Đặng Thiệu cứng đờ một chỗ, có đôi chút xấu hổ.

Tôi ra khỏi cửa, lúc trở về mang theo một chậu nước ấm, nói: “ Rửa chân đi, nơi này điều kiện sinh hoạt không tốt, chú không tắm rửa được đâu.”

Tôi ngẩng đầu lên, thấy Đặng Thiệu chẳng biết lột quần trong lẫn quần ngoài ra từ lúc nào, nằm chình ịch trên giường tôi, trong tay cầm quyển sách chẳng biết từ đâu ra, tôi tò mò xem tên sách “ Đàn ông phải bảo vệ tuyến tiền liệt như thế nào?”

(Tuyến tiền liệt: là một cơ quan nằm ở bụng dưới hay cổ bàng quang. Là tuyến bao quanh đoạn đầu của niệu đạo. Có chức năng kiểm soát nước tiểu và sản sinh một số chất trong tinh dịch)

Tôi cố nén cười, hỏi: “ Tuyến tiền liệt của chú có vấn đề à?”

Đặng Thiệu buông sách, khinh thường liếc tôi: “ Đối với một người đàn ông độc thân, bí quyết để bảo vệ tuyến tiền liệt là ...” Lời kể tiếp Đặng Thiệu lại dùng khẩu hình để nói, đáng tiếc tôi nhìn chẳng hiểu gì.

16. Chương 16: Nghĩ Tới Chuyện Cũ Mà Kinh Người

Tôi không phải người thông minh, nhưng nói là ngu si thì cũng không đến. Như mẹ nói thì tôi là kiểu thật thà ngơ ngơ, dễ mắc mưu thiên hạ. Thế nên tôi tập thói quen nghĩ gì cũng giấu hết trong lòng, lâu dần còn học được cách quan sát sắc mặt người khác, thậm chí là phỏng đoán được nội tâm của đối phương. Có đôi khi cảm thấy sống mãi như vậy thật chán nản, u uất, thiếu đi lạc thú cuộc đời. Tôi cũng muốn thay đổi chính mình, biến thành con người lúc nào cũng có tinh thần, như thầy giáo ở trường hay nói thì là bừng bừng sức sống tuổi thanh xuân.

Tôi thừa nhận, vì quá khứ chịu quá nhiều áp lực nặng nề nên sớm đã quên mất định nghĩa của từ cao hứng.

Sở dĩ nói vậy không phải để nâng hàng Đặng Thiệu mà là để cảm ơn hắn đã thay đổi tôi đến mức nào. Ít nhất so với quá khứ, tôi chẳng còn lặng lẽ u uất nữa.

Đặng Thiệu ngân nga theo một bài hát nào đó, hai chân quẩy nhẹ trong nước, trên mặt không giấu nổi nét mặt tươi cười nhưng miệng thì vẫn luôn mỉm cười.

Tôi lấy bánh xà bông duy nhất trong nhà thấm ướt, tạo thành bọt rồi vẽ loạn lên lòng bàn chân hần, cười nói: “ Một mỗi tích ít làm hao tổn tinh thần, một mỗi tích tụ nhiều dẫn tới hại thân, đừng chỉ lo cho mỗi tuyến tiền liệt, thận hư thì cũng coi như xong.”

Hai chân Đặng Thiệu cố ý quấy mạnh, nước trong chậu hắt tung lên như đóa hoa thủy tiên, xả thẳng vào mặt tôi. Tôi theo bản năng lấy tay áo lau đi, bực bội hỏi: “ Chú làm cái gì đấy?”

Đặng Thiệu vừa lườm vừa cười: “ Không ngờ nhóc biết nhiều như thế, chú còn tưởng nhóc đơn thuần, ngây thơ như tờ giấy trắng, hóa ra cũng chẳng phải dạng vừa đâu”

Tôi không phản bác, ngược lại còn tán thành: “ Cháu cũng có nói mình đơn thuần bao giờ đâu, tự chú tưởng tượng đấy chứ”

Đặng Thiệu hứng trí bừng bừng, hai tay giầy vò cái túi đựng tất, nói: “ Làm sao nhóc biết, kể chú nghe xem nào”

Tôi vắt óc nhớ lại trước kia, từ những kỉ niệm tuổi thơ như còn như mất tới những kí ức nhắc tới lại đỏ mặt tía tai “ Hồi còn nhỏ, cháu cùng Đại Bằng lên núi bắt chuồn chuồn. Khi về nhà cũng khá khuya rồi, vô tình nghe thấy tiếng nước chảy, tò mò đi tìm thì bắt gặp.... gặp hai bác gái đang tắm....” Tôi chậm rãi ngẩng mặt, ngại ngần nhìn hần một cái thấy không có biểu hiện gì lạ mới đủ can đảm nói tiếp: “ Sau đó cháu không nhìn trộm nữa, nhưng anh Đại Bằng thì nhìn từ đầu đến cuối”

Đặng Thiệu cười ha ha, nói: “ Nhóc cũng ranh thật đấy, tí tuổi đầu đã dám xem trộm phụ nữ tắm.”

Tôi xấu hổ vô cùng, hận không thể tìm một cái lỗ nẻ trên tường mà chui vào, vừa ngại vừa cuống giải thích: “ Thật ra... Cháu nhìn có tí ti thôi, bây giờ không nhớ gì nữa mà.”

Đặng Thiệu quyết tâm không buông tha, cười như đang khoái trí lăm: “ Nhìn một tí cũng là nhìn trộm, nhìn nhóc tưởng thật thà thế nào hóa ra cũng không phải dạng vừa đâu, dám làm ba cái trò đáng khinh đấy”

Tôi càng cuống, liên tục biện minh: “ Cháu không làm mấy trò đáng khinh, cháu không cố ý mà, tại anh Đại Bằng cứ lôi kéo rủ cháu xem đấy chứ.”

Đặng Thiệu thấy tôi bắt đầu nóng nảy, cười cười, phẩy tay: “ Được rồi, không đùa nhóc nữa. Nhóc mới nhìn trộm phụ nữ tắm đã là gì. Chú đây thời đại học còn bị bạn gái chuốc say mang về phòng này.”

Tôi kinh ngạc hỏi: “ Thế chú có làm gì không?”

Đặng Thiệu liếc mắt xem thường tôi ngu ngốc, cười thản nhiên: “ Nhóc nghĩ có thể làm gì, mở dăng đến miệng thì chén thôi”

Tôi giật mình, phản xạ tự nhiên đặt hai tay lên ngực, làm động tác bóp búi: “ Như thế này á?”

Đặng Thiệu dở khóc dở cười, xoay xoay móng đối tư thế cho thoải mái: “ Còn không thì là gì nữa”

Tôi bĩu môi, trào phúng nói: “ Chắc chắn hôm sau chú bị bạn bè cười cho thối mũi đúng không?”

Đặng Thiệu phản bác: “ Có gì mà buồn cười, nhóc phải biết làm một thằng đàn ông thì làm sao đủ sức chống cự, thằng nào chẳng thử rồi... Đừng có nói...” Đặng Thiệu híp mắt nhìn chăm chú, cười tà: “ Đừng có nói, nhóc là trai nguyên zin nhá?”

Câu này hoàn toàn đã kích nghiêm trọng tới tự tôn một thằng đàn ông, nằm ngoài phạm trù có thể trả lời. Tôi không thèm đáp lại, buồn bã gục đầu giúp hần lau khô chân xong, đứng dậy phủi quần, nói: “ Cháu đi đổ nước, chú ngủ trước đi”

(Khổ thân em, toàn bị anh bắt nạt =)))))

Tôi bưng chậu nước ra ngoài, Đặng Thiệu ở sau lưng than thở điều gì tôi nghe không rõ. Lúc quay lại, thế nhưng lại thấy hần quần chần quần gối lăn lộn trên đất.

“Chú định ngủ trên mặt đất à?” Tôi kinh ngạc hỏi.

Đặng Thiệu gật đầu, xoay người ngoan ngoãn nằm im, nói: “ Giường bé quá, chú sợ ban đêm ngủ đá phải nhóc, vả lại...” Hấn nhìn lướt bốn góc phòng, nói: “ Cái phòng này bé quá chẳng có gió, đêm nằm chết vì nóng mất. Nằm đất cho mát”

Mặc dù tán thành ý tưởng này từ tận đáy lòng nhưng nói gì thì nói hấn còn mang bệnh trong người, tôi áy náy nói: “ Trên đầu chú còn đau, đừng để cảm lạnh. Cháu ngủ đất cho.”

“ Nhóc nằm đất thì chú đau lòng chết mất” Đặng Thiệu lăn một vòng rồi ngồi dậy, vòng đeo trên cổ xộc xệch, mặt vòng sớm đã chạy ra sau. Đặng Thiệu xoay vòng lại, chỉnh trang vuốt vuốt đầu tóc một hồi, tiếp tục nói: “ Nhưng mà thôi, nhóc mời thì nằm vậy”

Đặng Thiệu đá chăn đem ra, sửa sang cho tử tế, sau đó thì triển khinh công một bước đem đồng thịt rắn chắc đổ cái rằm lên chiếc giường gỗ mong manh đáng thương. Tôi vội vàng xộc đem lên xem, hình ảnh bị thương đập ngay vào mắt: phần gỗ ở giữa bị gãy một đoạn lớn. Nuốt nước mắt chảy ngược vào tim, thở dài kéo chăn che lên nói: “ Xong, lần này phải đền thật rồi”

Đặng Thiệu đi chân trần đứng trên đất lạnh, cười làm lành : “Cái giường này của nhóc chẳng chắc gì cả, thôi thì đêm nay hai ta ngủ đất nhé”

Tôi tức giận: “Cháu cực kì nghi ngờ có phải kiếp trước cháu bạo hành con chú không nữa?”

Giường thủng như vậy muốn nằm cũng không được, hai người chúng tôi mang hết chăn đệm trải thật dày dưới đất, nằm lên cảm giác còn thoải mái hơn nằm giường nhiều. Tôi với tay tắt đèn, cả phòng tối đen như mực, chỉ còn tiếng tim đập rộn ràng và tiếng hít thở khe khẽ của cả hai. Tôi kéo chăn lên tận cổ, nói: “ Ngày mai nhớ đưa tiền bồi thường nha”

Trong đêm tối, tôi nhìn không ra biểu hiện của Đặng Thiệu, nhưng đoán chắc cái mặt hấn giờ đang dần ra, kinh ngạc chẳng hiểu chủ đề câu chuyện chạy về đâu, hấn hỏi: “ Bồi thường? Bồi thường gì?”

“Giường là chú phá, đương nhiên là chú bồi thường”

Đặng Thiệu phì cười: “ Câu vừa rồi nghe quen tai quá, chú thật nghi ngờ nhóc đang mượn chuyện trả thù cũ.”

Tôi mặt dày coi như là đương nhiên: “ Chú nghĩ là trả thù thì là trả thù, dù sao cũng là chú bỏ tiền, cháu không có tiền đâu.”

Đặng Thiệu giật giật khóe miệng, đau khổ nói: “ Biết nhóc lâu như vậy, ngày nào cũng nói câu này, nếu sau này nhóc mà có tiền, chắc chắn sẽ trở thành một thần giữ của thế hệ mới”

Tôi không thể phủ nhận, tiền đối với tôi mà nói không chỉ đơn giản là tờ giấy có mệnh giá mà còn là một sự bảo đảm tuyệt đối, có tiền có thể làm được nhiều thứ.

“Thần giữ của có gì là xấu? Phải biết giữ tiền thì mới sống qua ngày được chứ” Tôi tìm một cái cớ bao biện cho sự keo kiệt của mình.

“Muốn giữ tiền chi bằng gả cho chú đi, bảo đảm lương mỗi tháng đưa hết cho nhóc, tha hồ mà quản lí chi tiêu cho cả hai, được không?”

Trong đêm tối, tôi trộm nhìn hấn nhưng có mấy cũng chẳng thấy gì, nhưng lại cảm nhận được trong lời Đặng Thiệu có vài phần thật giả lẫn lộn. Không muốn phải tiếp tục đau đầu, tôi buông hai chữ “ Ngủ đi” dập tắt chủ đề này.

Tôi nhắm mắt, cố gắng đến mấy cũng không ngủ được. Càng cố lại càng tỉnh, có lẽ vì trong lòng có tâm sự, cứ như tảng đá đặt nặng trên ngực.

Tôi do dự hồi lâu, cuối cùng mới cất tiếng khe khẽ: “ Ngủ chưa?”

“Sao thế?” Âm thanh trầm ấm xuyên qua bóng đêm xuyên vào lỗ tai khiến tôi nhất thời tỉnh táo không ít.

“Chưa ngủ, sao vậy nhóc?”

Tôi tỏ vẻ trấn định, nói: “ Sao chú còn chưa ngủ? Ngày mai không định đi làm sao?”

Đặng Thiệu thở dài: “ Không ngủ nổi”

Tôi xoay người, dịch lại gần hắn, hỏi: “ Có tâm sự à?”

“Không tính là tâm sự, có chuyện phiền não thôi”

“Ồ” Tôi không biết nên hỏi tiếp thế nào, một lúc ngẫm nghĩ mới ngập ngừng hỏi : “Chú nghĩ.... Cháu giả dụ thôi nhé, nếu hai người đàn ông ở bên nhau có bị người đời xem thường không?”

“Ý nhóc là gay ấy hả?” Đặng Thiệu làm bà làm bầm: “ Bây giờ là thế kỉ bao nhiêu rồi, mấy chuyện này cũng không có gì mới, yêu nhau thật lòng thì đến với nhau thôi, quan tâm làm gì người đời.”

Tôi không nói gì, cứ thế lâm vào dòng suy nghĩ riêng.

Thì ra, đàn ông cũng có thể ở cùng đàn ông, chuyện này mới chỉ nghe người khác nói, chính mình lại chưa tận mắt thấy bao giờ.

“Sao đột nhiên nhóc lại hỏi cái này? Thích chú rồi phải không?”

“Chú.... Chú đừng có nói bậy, cháu không có, tương lai cháu còn muốn cưới vợ” Tôi giật mình, giải thích không đầu không cuối.

Đặng Thiệu cười, trong bóng đêm, chẳng hiểu sao tiếng cười ấy lại khiến tôi chói tai, khó chịu đến kì lạ. Một lúc sau, hắn vắt tay đè lên ngực tôi, cảm giác như đem tôi ôm vào lòng.

“Không sao, chú chỉ nói vậy thôi. Nếu nhóc thật sự thích chú cũng không có gì lạ, ai bảo chú đây mị lực đầy người, đúng không nào?” Đặng Thiệu lấy tay còn lại xoa tóc tôi, dịu dàng đến khó hiểu: “ Thật ra, chú vẫn xem nhóc như em trai, biết không?”

“Cháu biết” Trong lòng tôi thấy khó chịu cùng cực, nhưng lại chẳng lí giải nổi.

Đặng Thiệu vỗ nhẹ đầu tôi: “ Có phải trong lòng thấy khó chịu đúng không?”

Tôi lắc đầu: “ Không”

17. Chương 17: Cuộc Sống Ở Nhà Chơi Rông

Ngủ thẳng đến nửa đêm, tôi bị đánh thức bởi tiếng chuông dồn dập của di động. Dĩ nhiên, chuông không phải từ di động của tôi, bởi có mỗi Đặng Thiệu biết số, hắn nằm đây rồi mà điện thoại reo được mới là lạ. Bực mình vì bị đánh thức, tôi đập cho Đặng Thiệu một cái, hắn nửa tỉnh nửa mê với tay lấy điện thoại, không thèm nhìn trực tiếp ngất máy, nhét xuống dưới gối. Tay còn lại sờ sờ lên ngực tôi, vuốt vuốt cho nguôi giận.

Tôi có chút sợ hãi, gắt gao giữ chặt lại tay hắn, Đặng Thiệu không biết điều, được voi còn đòi Hai Bà Trưng, tay càng ngày càng lưu loát xoa xoa bóp bóp khắp ngực khiến tôi gần như chẳng thở nổi.

Cứ như thế, trải qua một hồi giãy dụa, tôi đuối sức lăn ra ngủ như lợn chết. Vì hôm nay đã quá mệt mỏi nên cứ thế làm một giấc đến tận trưa hôm sau mới tỉnh.Xung quanh tối đen như mực, tôi lần mò bật cái đèn lên lại phát hiện Đặng Thiệu sớm đã không còn nằm bên cạnh, trên bàn đặt thêm một phần ăn sáng.

Tôi do dự đấu tranh giữa rời giường hoặc không, tính đi tính lại cuối cùng lại chọn rời giường. Dù sao ngủ ít một chút không chết nhưng đói khát thì chết đấy. Mở cặp lồng lấy bữa sáng ra, hai cái bánh bao và một bát tào phớ, vừa ngon mắt lại thoang thoảng hương thơm, điểm trừ duy nhất là để lâu nguội hết mất rồi.

Nói thì nói vậy chứ tôi cũng chẳng để ý đâu, ở quê tôi ấy mà, được ăn no đã là chuyện tốt. Huống gì bây giờ, đồ ăn dâng tận miệng thế này có gì mà chê bai chứ.

Ba miếng chén xong một cái bánh bao, mồm phồng to nhồm nhoàm đủ nhét cả quả táo vào trong. Còn đang mải tập trung nhai nuốt đồng thức ăn thì chuông điện thoại vang lên dồn dập, tôi giật đánh thót. Dùng đầu gối cũng đoán được ai tới, tôi không chút do dự nhấc trả lời.

“Êu, nhóc dậy rồi sao?” Tiếng Đặng Thiệu vọng qua loa, tâm trạng hình như không tồi.

Tôi lau miệng, nói: “Cháu dậy lâu rồi, vừa mới ăn sáng, bánh bao ngon lắm”

Đặng Thiệu cười ha ha, nói: “Buổi sáng thấy nhóc ngủ ngon quá nên không nỡ gọi dậy, buổi tối thích ăn gì? Chú mua về cho”

Tôi ợ một cái thỏa mãn, xoa xoa bụng: “Buổi tối chú còn định đến à?”

“Sao nào? Mới có một buổi tối mà đã định ruồng rẫy chú à?” Đặng Thiệu cười nói.

Giờ phút này, tôi dễ dàng tưởng tượng được gương mặt tươi cười rạng rỡ của hắn, mơ mơ hồ hồ đáp: “Cháu muốn ăn thịt kho tàu, còn có... Miến là thịt cháu đều muốn ăn”

Đặng Thiệu cười thành tiếng: “Vậy có muốn ăn thịt chú không?”

Tôi nói: “Thịt chú cũng ăn, làm thành thịt hun khói ngon phải biết”

Đặng Thiệu nói: “Thịt chú không phải tùy tiện mà ăn được đâu, ăn một miếng là thọ trăm tuổi, trường sinh bất lão đấy”

Tôi cười khúc khích: “Chú tưởng mình là Đường Tăng à?”

(Đường Tăng: Tên là Đường Huyền Trang, còn được gọi là Đường Tam Tạng, là một vị cao tăng nổi tiếng của Trung Quốc, nhân vật chính trong tác phẩm Tây Du Ký, nhận sứ mệnh cùng bốn vị đồ đệ: Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Sa Tăng và Bạch Mã đi Tây Thiên thỉnh kinh. Trên đường đi 4 người và 1 ngựa gặp rất nhiều kiếp nạn, yêu ma quỷ quái tìm mọi cách ăn thịt Đường Tăng vì thịt của ông ăn vào có thể tăng pháp lực và trường sinh bất lão)

Đặng Thiệu mặt dày: “Chú đây cũng không định làm hòa thượng đâu, không được uống rượu ăn thịt, đến vợ cũng không được cưới, sống vậy khổ lắm”

“Được rồi được rồi, đừng phí tiền điện thoại nữa, buổi tối về rồi nói, cháu chờ chú”

Không hiểu vì sao đầu dây bên kia Đặng Thiệu hồi lâu không trả lời, tôi ngơ vức nhìn thoáng qua điện thoại, vẫn ở trạng thái kết nối mà, đừng bảo mới mua một hôm đã hỏng loa nhé. Áp điện thoại lên tai, hỏi lại: “Nè nè, chú nghe cháu nói không đó?”

“Đang nghe đây” Thanh âm Đặng Thiệu trầm thấp kì lạ: “Tan làm chú liền đi mua đồ ăn, nhớ ở nhà chờ chú”

(Khiếp, anh nhà xúc động =))) Anh đi tìm tình yêu quên luôn má rồi =)))

“Được”

Chuẩn bị ngắt máy thì Đặng Thiệu nói tiếp: “Nói cho nhóc một tin mừng, anh Đại Bằng của nhóc được thả rồi, chắc tầm này cũng sắp về đến nhà rồi đó”

Tuy rằng trong lòng cao hứng muốn chết nhưng ngoài mặt vẫn phải tỏ ra bình thản như nước, nhẹ nhàng nói một câu cảm ơn rồi ngắt máy.

Nằm xuống đất, thần thở nhìn cái trần nhà bong tróc vữa, nhớ tới đoạn đối thoại vừa rồi với hắn. “Cháu chờ chú” Nghĩ đến lại thấy vui, niềm vui từ tận đáy lòng. Tôi cười toe toét, trong lòng dấy lên dự vọng có được một gia đình.

Thật ra.... Như thế này cũng tốt.

Buổi tối, tôi vẫn nằm lì trên giường, nằm một lúc thấy ù cả đầu, ngẫu nhiên lại nhìn thấy điều thuốc cháy dở Đặng Thiệu đặt trên gạt tàn. Ma xui quỷ khiến thế nào lại bò dậy, cầm điều thuốc đặt vào miệng, dùng bật lửa châm lại. Sương khói lượn lờ, tôi tò mò hút thử một ngụm, tuy hít vào chẳng thấy vị gì nhưng trong lòng lại cảm thấy thỏa mãn đến lạ.

Tôi từng thề với mẹ, tuyệt đối không bao giờ hút thuốc, say rượu. Bây giờ hút lần đầu tiên, trong lòng ngoại trừ rung động còn có thêm vài phần áy náy.

Tôi vừa định dập tàn thuốc thì cửa phòng mở ra.

“Học hút thuốc từ bao giờ thế?” Đặng Thiệu xách theo hai túi lớn nguyên liệu nấu ăn vào phòng, phía sau còn mọc thêm một vị khách không mời mà đến.

“Chú Lục”

Tròn Tròn đứng sau Đặng Thiệu ngó đầu ra, đôi mắt to trong veo như nước nhìn tôi chăm chú, bộ dáng nghịch ngợm này trông giống Đặng Thiệu như đúc. Có điều cách xưng hô của Tròn Tròn làm tôi không tự nhiên lắm, cứ kì kì sao ấy.

“Sao Tròn Tròn lại đến đây?”

Đặng Thiệu nghịch bím tóc của Tròn Tròn, cười nói: “Hôm nay lúc giao ban, anh trai chú đưa Tròn Tròn đến chơi, nhóc con này sống chết không chịu về nhà, không còn cách nào khác phải đưa về đây”

Tôi kinh ngạc: “ Buổi tối Tròn Tròn định ngủ đây sao?”

Hắn lục lại túi nguyên liệu nấu ăn một hồi mới ngẩng đầu hỏi: “ Ừ, sao thế?”

Tôi thập phần khó xử, nói: “ Hai người chúng ta ngủ còn chật, để Tròn Tròn ngủ đâu bây giờ?”

Đặng Thiệu thoải mái cười to: “ Hóa ra nhóc phiền não vụ này à, Tròn Tròn ngủ cạnh chú mà được, mà nhóc” Đặng Thiệu híp mắt cười gian, kề sát vào tai tôi nói thầm: “.....”

Nói xong, Đặng Thiệu đứng dậy: “ Được không?”

Tôi xoa xoa lỗ tai nóng bừng, nhỏ giọng: “ Cũng được, chỉ sợ chú không chịu nổi thôi”

Đặng Thiệu không giải thích thêm, quay lại chọn nguyên liệu, bê ra cửa, nói: “ Nhóc trông Tròn Tròn đi, chú đi nấu cơm”

“Nấu cơm?” Tôi vội vàng hỏi: “ Chỗ này làm gì có phòng bếp, chú định đi đâu nấu cơm?”

“Hồi nãy ở dưới nhà, chú có hỏi qua bà chủ rồi, họ có một phòng bếp nhỏ, có thể cho chú mượn dùng. Tốt nhất nhóc ngoan ngoãn trông Tròn Tròn, nếu không phạt nhện dối tối nay”

Đặng Thiệu đi rồi, trong phòng chỉ còn lại tôi và Tròn Tròn, cô nhóc dĩ nhiên cũng khá ngượng ngùng, ngay cả thở mạnh cũng không dám, chả lẽ tôi đáng sợ đến thế? Để giảm bớt không khí ngượng ngập, tôi ho khan, cố bắt chuyện với con bé: “ Tròn Tròn, năm nay con bao tuổi rồi?”

Tròn Tròn không mở miệng, ngập ngừng vươn ngón tay nhỏ bé non nớt, giơ ra “9” ngón tay.

“Con sợ chú à?” Tôi cười hỏi

Tròn Tròn lắc đầu, do dự thật lâu mới mở miệng: “ Chú hai thích chú nên Tròn Tròn cũng thích chú”

Đối với câu trả lời của cô nhóc, tôi cũng không quá kinh ngạc. Tôi sớm biết trẻ con ở thành phố trưởng thành sớm hơn trẻ con ở quê nhiều, già đời một tí cũng là bình thường. Vả lại, có khi tôi lại hiểu lầm lời Tròn Tròn, cô nhóc tâm tư hẳn là đơn thuần không có tạp chất gì, chữ “thích” chắc chỉ mang hàm nghĩa đơn giản giữa bạn với bạn thôi.

(Em có tật giật mình tàn bạo =)))

“ Hai người tán gẫu gì thế, hăng say dữ ha” Đặng Thiệu bưng cốc nước ép đến, tiện tay nhét cho tôi xiên táo tắm, nước tắm ngòn ngọt chảy đầy xuống tay, tôi sầm mặt: “ Chú lau cho cháu đi? Không là cháu bôi vào chân rồi chú giật nhé”

Đặng Thiệu nhìn Tròn Tròn, cười cười: “ Mặc thêm quần áo vào, cháu gái chú còn nhỏ, đừng đầu độc con bé”

Lúc này tôi mới ý thức được bản thân trên dưới có mỗi cái quần cộc, nhìn qua bộ dạng lòi thối cực kì. Tròn Tròn vươn đầu lưỡi làm mặt quỷ trêu chọc làm tôi càng thêm xấu hổ. Tôi vội vàng đứng dậy mặc quần áo, đi tới cạnh Đặng Thiệu, nhỏ giọng găm ghè: “ Tối nay cháu đề chết chú “

Đặng Thiệu ý cười lan khắp mặt: “ Lúc nào cũng sẵn sàng đón tiếp đại gia”

“Chú hai và chú Lục thì thâm tình tứ, xấu hổ quá xấu hổ quá” Tròn Tròn đứng dậy, cười toe toét khoe hai cái răng nanh nhỏ đáng yêu.

Tôi ho khan lùi sang một bên, Đặng Thiệu mỉm cười, ánh mắt vô tình liếc qua hai gò má tôi đỏ ửng: “ Chú đi nấu cơm, nhóc trông Tròn Tròn nhé”

Tôi cầm xiên táo tẩm đưa cho Tròn Tròn một miếng, Tròn Tròn lại không nhận, lắc đầu làm nũng: “ Cháu không ăn vỏ đậu, chú Lục gọt cho cháu đi”

Tôi liếc yêu bé con một cái: “ Nhóc con lắm chuyện”

Tôi ngồi xếp bằng trên chăn, một bên gọt vỏ trái cây, một bên hỏi: “ Tròn Tròn, con nói cho chú Lục nghe, sao con lại biết chú hai thích chú?”

“Dạ?” Tròn Tròn xoa xoa má, nghiêng đầu một bên dăm chiêu suy nghĩ, nhìn qua đáng yêu cực kì, nhóc con cười nói: “ Cháu cũng không biết, chẳng qua Tròn Tròn cảm giác được, chú hai quan tâm chú Lục lắm, nên chắc là rất thích chú Lục đó”

Câu trả lời của bé con cũng không khiến tôi vừa lòng, ít nhiều có chút thất vọng. Có điều vì sao mà thất vọng thì tôi cũng chẳng rõ. Tôi thở dài, an phận ngồi gọt nốt vỏ táo đưa cho Tròn Tròn, nhìn bé con ăn ngon lành, trong lòng tự cảm thấy mình thật vô nhân đạo, ai đời lại đi điều tra qua lời nói một đứa bé 9 tuổi không?

Thực đơn bữa tối phong phú, bốn món ăn một món canh đều do Đặng Thiệu tự tay làm, Tròn Tròn vỗ tay khen ngợi khiến hần sướng phổng mũi. Chúng tôi ngồi trên chiếu, đầu lưỡi sớm không kìm nổi muốn hoạt động lắm rồi, tôi dùng đầu ngón tay chạm vào bát canh, lập tức cho lên miệng ngậm.

“ Sao lại giống trẻ con thế hả?” Đặng Thiệu mỉm cười lườm tôi.

Tôi chặc lưỡi, cười nói: “ Cái này gọi là đầu lưỡi hưởng mỹ thực trước là đầu lưỡi khôn”

Đặng Thiệu xới cơm cho từng người, cười không dứt: “ Có lúc lúc thấy nhóc không giống người nông thôn tí nào, có lúc lại thô lỗ không dạy nổi luôn”

Tôi ăn một miếng cơm, hưởng thụ đã đời rồi tiếp lời: “TV xem nhiều sẽ biết thôi. Thật ra, cháu rất muốn có một cuộc sống ổn định trên thành phố, tiếc là không có cái phúc ấy”

Đặng Thiệu gấp đồ ăn vào bát tôi: “ Thật ra, cuộc sống ở thành thị cũng không thập phần hoàn mỹ, ngược lại càng nhìn rõ bản chất con người, xã hội bây giờ, đồng loại cũng phải tìm cách diệt trừ lẫn nhau.”

“Chú hai còn thích chú Lục không?”

Tròn Tròn chột một câu nói toạc thiên cơ, khiến tôi và hần hai người nhìn nhau chăm chăm, không ai biết nên phản ứng thế nào.

18. Chương 18: Câu Chuyện Ở Tiệm Giặt Đồ Ô Long

Tôi luôn tin rằng, con người sinh ra có bản năng ỷ lại cực lớn, ở cùng ai đó một thời gian dài ắt sẽ sinh ra những cảm giác khác biệt. Có người bảo đấy gọi là lâu ngày sinh tình, tôi cũng nguyên ý tin như thế. Có điều, đấy là xảy ra khi hai bên là một nam một nữ, còn giữa hai người đàn ông hoặc hai người đàn bà thì chẳng hợp với luân thường đạo lý chút nào.

Nội tâm sớm đã muốn vắn vẹo, hoảng hốt nhận ra tình cảm của mình thay đổi lúc nào không hay. Vì một giấc mộng xuân mà bình tĩnh giữa đêm, mồ hôi ướt đầm áo, không ngừng thổ hửn hửn. Trong bóng đêm, tôi cúi đầu nhìn sang người nằm bên cạnh, hô hấp hần vẫn đều đều, hần vẫn còn say giấc. Nội tâm dậy sóng cũng dần bình ổn, nhớ lại giấc mộng kia khiến tôi ngượng chín mặt.

(Mộng xuân: Là những giấc mộng liên quan đến tình dục, đối tượng thường là người mình thích hoặc đôi khi là tâm sinh lý bình thường, không có đối tượng nhất định. Những giấc mộng thế này xuất hiện ở cả nam và nữ nhưng ở nam thì nhiều hơn =)))))

Sáng sớm hôm sau, Tròn Tròn hờn đòi đi vệ sinh, Đặng Thiệu bị cô nhóc quấy phát điên, không còn cách nào khác đành giương cờ đầu hàng. Lúc trở về, hắn thấy tôi vẫn làm tổ trong chăn không thèm cựa quậy, cười gian: “ Đêm qua nằm mơ hả?”

Tôi trong lòng khê giật, giả vờ trấn tĩnh gật gật đầu : “ Vâng, sao chú biết?”

Đặng Thiệu cười, lấy tay che tai Tròn Tròn lại, nói: “Vẫn là mộng xuân, đúng không nào?”

Tôi kinh ngạc ngồi dậy, tóc tai buổi sáng lộn xộn không theo nếp, môi khô nứt nẻ, tôi theo bản năng liếm liếm môi: “ Không... Không phải, cháu gặp ác mộng”

Đặng Thiệu không vội vạch trần lời nói dối vụng về, liếc nhẹ tôi một cái, giúp nhóc con mặc quần áo, đứng đĩnh nói: “ Lúc ấy chú tỉnh rồi, nếu không phải mộng xuân, nửa đêm ai đẩy lên lút dỗi quần lót làm gì?”

Tôi quần bách cúi gầm, trong lòng vừa thốn vừa đau như bị dũa thú đập lên, ngượng ngùng nói: “ Đánh người không đánh mặt, người khôn không nói trọng điểm, đạo lý đơn giản như vậy sao chú không hiểu?” Tôi phần hận lườm cái mặt khoái trí của tên tiểu nhân nào đó.

Đặng Thiệu không nhanh không chậm dò hỏi: “Tình nhân trong mộng là ai thế?”

“La Ngọc Phượng”

(La Ngọc Phượng: * Cười cái đã =)))) * Là một cô gái người Trùng Khánh, sinh năm 1985, nổi tiếng là một cô gái xấu xí nhưng vô cùng tự tin, tiêu chuẩn chọn bạn trai trên trời.Vì không tìm được bạn trai do nhan sắc hơi khiêm tốn nên cô tìm mọi cách để nổi tiếng như phát tờ rơi v..v =))) Cô được coi là hiện tượng của mạng xã hội Trung Quốc về sự “tự kiêu”, xấu mà vẫn tự tin, người Trung Quốc gọi thân mật là “Phượng tỷ”, mọi người search “La Ngọc Phượng” để biết thêm nha)

Đặng Thiệu cười ha ha, lại lấy hai tay giữ tai Tròn Tròn: “ Không ngờ nhóc con khẩu vị lại nặng thế, mơ tưởng đến chú còn chưa tỉnh, lại còn đem chú so với cô ấy??”

Tôi cứng người trừng lớn hai mắt, chột dạ nói: “ Ai mơ tưởng chú chứ hả?”

“Không phải sao?” Đặng Thiệu nháy mắt, hàng lông mi dài thật dài khê rung: “ Nếu không phải mơ tưởng chú, vậy sao vừa tỉnh lại đã nhìn chú đầu tiên? Căn cứ theo tâm lí học mà nói, cái này gọi là phản xạ tự nhiên, là phản xạ có điều kiện”

Tôi á khẩu không biết trả lời sao, tay nắm chặt một góc chăn, ngoan cố cãi lại: “ Cháu không có mà, vả lại, chú đâu phải phụ nữ”

Đặng Thiệu mặt mày hớn hở: “ Ồ, nhóc cứ chống chế tiếp đi”

Đại khái tại tôi và hắn nói lâu làm Tròn Tròn mất kiên nhẫn, rõ ràng cô nhóc tai thính mắt tinh, tự nhiên sáng ra đã bị ông chú nhà mình bưng chặt lỗ tai, lại còn có chiều hướng càng ngày càng quên sự tồn tại của mình.Rốt cuộc không chịu nổi nữa, kêu lên: “ Chú hai, chú tỏ tình với chú Lục, để con nghe chút có sao đâu”

Đặng Thiệu búng khê lên ót Tròn Tròn, cười nói: “ Nhóc con, tại sao phải là chú hai tỏ tình với chú Lục mà không phải chú Lục tỏ tình với chú hai?”

“Hả?” Tròn Tròn buồn bực đứng dậy, ô ô cái miệng: “ Vậy là chú Lục tỏ tình với chú hai sao?”

Tôi vội vàng lắc đầu, trợn mắt: “ Đương nhiên không phải, Tròn Tròn còn nhỏ, con chưa hiểu cái gì gọi là tỏ tình đâu”

“Chú đừng có coi thường trẻ con” Hai mắt Tròn Tròn sáng bừng, hào hứng nói: “ Dĩ nhiên con biết cái gì gọi là tỏ tình, trong TV diễn suốt ngày đấy thôi”

“Đệt, lại một mâm non nữa chịu sự đầu độc của TV, tương lai của tổ quốc xem chừng lâm nguy rồi” Đặng Thiệu cười đưa cặp sách cho Tròn Tròn, nắm tay Tròn Tròn đi ra cửa: “ Buổi tối muốn ăn gì?”

Tôi nghĩ nghĩ: “ Chú mua gì thì cháu ăn nấy”

“Ừ, chờ chú về đây” Đặng Thiệu đưa bé con đi, để lại tôi một thân một mình trong phòng. Cậu nói “Cháu chờ chú” đơn giản như thế, trước tôi cứ nghĩ chỉ là câu nói xã giao đơn thuần mà các gia đình hay nói với nhau. Đến lúc này mới hiểu không chỉ như thế, ba chữ ấy thể hiện ý nghĩ thật lòng của tôi, tôi thật sự muốn chờ hắn trở về.

Bởi vì, những lúc chỉ có một mình tôi, bản thân sẽ không kiềm được mà nhớ hắn.

Hôm nay, tôi không tính nằm ì trên giường nữa, tính đi ra quán anh Đại Bằng xem một cái. Tính ra ngày đầu tiên hắn trở về từ trại giam, tôi cũng nên biểu hiện tích cực chút. Lúc ra khỏi cửa, tôi thoáng thấy đồng quần áo màu trắng Đặng Thiệu đặt trên bàn làm việc, tôi cầm theo để vào túi, mang đi giặt luôn thể.

Trông thấy Đinh Đại Bằng, cả người hắn gầy đi một vòng, trông không còn béo tốt mạnh mẽ như hồi trước. Đôi mắt thâm đen giống như mấy đêm không ngủ, Đinh Đại Bằng chạy tới chạy lui trong cửa hàng, vất vả nhưng trông vẫn có vẻ vui sướng vì được tự do.

“Anh Đại Bằng?” Tôi thử kêu tên hắn

Đinh Đại Bằng nghe tiếng gọi liền quay lại nhìn, cười hớn hở: “Chú mày đến đây à, lần này may mà có chú, không thì anh cũng chẳng biết phải làm sao”

“Em có làm gì đâu?” Tôi lơ mơ nói.

“Chị dâu chú nói cả rồi, nếu không có chú hỗ trợ chăm sóc vị quản lí đô thị kia, anh cũng không được ra sớm thế” Đinh Đại Bằng lại gần, bá vai tôi thân thiết như bạn thân: “Anh định tới đây giao cửa hàng này lại cho chú, anh và chị dâu chú tính đi chỗ khác mở thêm chi nhánh, chú thấy ổn không?”

“Giao cho em?”

“Ừ, giao cho chú” Đinh Đại Bằng ngẩng đầu nhìn cửa hàng, nói: “Nơi này là tâm huyết của anh, một tay anh tạo lập. Tuy không có chút không nỡ nhưng rút cuộc vẫn phải đổi chỗ khác làm ăn”

“Nếu đã luyến tiếc thì đừng đi” Tôi giẫy khởi tay Đinh Đại Bằng, tiếp tục nói: “Vả lại, em cũng đâu có kinh nghiệm, không đảm đương nổi đâu. Em còn chờ chị dâu dạy làm bánh rán cơ mà”

Đinh Đại Bằng hảo sảng vỗ vai tôi: “Nếu đã vậy anh cũng không miễn cưỡng chú, vậy từ mai bắt đầu cùng chị dâu học làm bánh rán đi”

Nghe Đinh Đại Bằng nói thế, tôi đại khái hiểu hắn nói cho “có lệ” thôi, thật ra trong nội tâm hắn cũng không tính giao cửa hàng cho tôi, chẳng qua là nói ra để thể hiện mình không phải kẻ không có tình có nghĩa mà thôi.

“Trong tay cầm gì thế?” Đinh Đại Bằng hỏi

Tôi lắc lắc cái túi to, nói: “Quần áo của Đặng Thiệu, em tính mang đi giặt”

“Sao không giặt ở nhà?”

Tôi lắc đầu: “Quần áo của anh ấy trông có vẻ đắt tiền, em sợ tự giặt hỏng mất”

(Nhắc lại, Sơ Lục và Đặng Thiệu hơn kém nhau vài tuổi thôi nên lúc người này nhắc đến người kia vẫn là anh ấy, nhóc ấy. Lúc nói chuyện với nhau hai đứa trêu nhau nên mới xưng Chú / nhóc thôi. Sau này yêu nhau rồi sẽ đổi lại thành anh em nhé)

“Ồ ra thế” Đinh Đại Bằng cười ngây ngô, nhe ra nguyên hàm răng vàng: “Vậy để anh đây chi tiền coi như là đền bù đi. Quần áo này đem đi giặt cũng phải tầm 30 đồng, anh cho chú 50 đồng, còn thừa chú cứ giữ mà dùng”. Đinh Đại Bằng lấy từ trong ví ra tờ 50 đồng đưa cho tôi. Tôi không nhận, ngược lại nói: “50 đồng thì coi là đền bù? Anh đánh người ta thành vậy, người ta ngay cả nghĩ xấu về anh còn không có, anh tưởng người ta đánh không lại à?”

Lòng tôi tức giận, bất bình thay cho Đặng Thiệu, lại càng muốn mắng Đinh Đại Bằng một lần cho ra ngô ra khoai, chí ít cũng phải xả giận cho Đặng Thiệu.

Đinh Đại Bằng suy nghĩ trong chốc lát, rút ra tờ 100 đồng đưa cho tôi.

“Ngân này được không?”

(Em tổng tiền trắng trợn quá =)))))

Tôi gật đầu đem tiền nhét vào túi quần, Đình Đại Bằng thấy tôi hành động lưu loát, một chút tâm tư cự tuyệt cũng không có, hơi hơi nhíu mày hỏi: “ Sao anh cứ có cảm giác chú mày hình như bệnh Đặng Thiệu chứ có thương gì anh đâu”

Tôi ý thức được tình hình không ổn, nói dài nói dai thành ra nói đại, tốt nhất chuẩn là thượng sách: “ Em đi trước đây, ngày mai lại ra thăm anh chị sau” Tôi chạy vội ra đường cái, đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội vàng quay đầu lại hét to: “Anh Đại Bằng, nhớ đánh răng nha”

Tôi vừa đi vừa cười, nghĩ thầm chắc Đình Đại Bằng giờ này đang giận phát điên rồi, cuối cùng chạy về nhà vừa chửi vừa lấy bàn chải chải lấy chải để. Cái hình ảnh này tưởng tượng thôi đã làm người ta cười muốn ngất.

Tôi cầm quần áo vào tiệm giặt, tiếp đón là một cậu bé không kém hơn tôi là bao, thấy có khách, khuôn mặt tươi cười diễn hình chào: “ Xin hỏi quý khách muốn giặt cái gì?”

Tôi đem bọc quần áo để lên quầy, chỉ chỉ: “Chỗ quần áo này thì hết bao nhiêu?”

Cậu bé đem đồng quần áo mở ra, chuẩn bị báo giá thì thấy bên trong quần còn thứ khác. Cậu bé bình thản lôi cái quần sịp ra đặt trên quầy không chút giấu diếm, nói: “ Tiệm chúng tôi không giặt cái này”

Tôi xấu hổ vội vàng cầm lấy quần lót, cười gượng: “ Cái này do tôi quên mất, ngại quá”

Cậu bé cười thông dong: “ 35 đồng, tối mai có thể đến lấy”

Tôi gật đầu, lấy từ 50 đồng ban nãy Đình Đại Bằng đưa cho đặt ở quầy: “ Nhất định phải giặt thật sạch nhé”

Cậu bé gật đầu, nói: “ Quý khách yên tâm, chỗ chúng tôi đều dùng máy móc tiên tiến để giặt, bảo đảm sạch mọi vết bẩn” Cậu bé cầm quần áo giữ ra, nhìn kích thước quần áo một hồi, lại đảo mắt nhìn vóc dáng tôi, tò mò hỏi: “ Bộ này to thật, hẳn không phải quần áo của quý khách?”

Tôi gật đầu.

Cậu bé nhếch miệng cười ẩn ý, nói: “ Vậy được rồi, ngày mai quý khách nhớ mang biên lai đến nhận đồ, xin đừng làm mất”

Tôi nắm chặt biên lai trong tay, ra khỏi cửa rồi vẫn cứ mãi nghĩ đến nụ cười của cậu bé kia, thế quái nào lại thấy chột dạ nhỉ.

Trên đường về, tôi nhân lúc bốn phía không có ai, đem quần lót của Đặng Thiệu ra gấp lại cho tử tế, đặt ở túi quần bên trái. Bấy giờ mới yên tâm mà đi tiếp.

Nhớ hồi Đặng Thiệu nằm viện, hẳn từng nói thêm uống canh gà, tôi lại lười không mua. Thật ra mà nói, khi ấy tôi tiếc tiền là chính, nhưng mà bây giờ nói gì thì nói, hẳn cũng đáng để tôi bỏ vốn ra chăm mà.

Tôi đi xung quanh chợ chọn được một con gà đất to, đầu bé, chân to, còn khỏe mạnh, lông sáng màu. Gà mái thế này mà dùng để nấu canh là bổ nhất, có điều giá cũng bổ y như gà.

Tôi tìm người làm thịt hộ, tiện vật lông luôn. Mang theo tất cả nguyên liệu hưng phấn chạy về nhà.

Vừa về tới cửa đã thấy bà chủ cho thuê nhà đang giặt quần áo, vội vàng nói: “Chị à, hôm nay em mượn phòng bếp dùng chút được không?”

Bà chủ cười: “ Cứ dùng đi, chị đây cũng ít nấu cơm, vừa lúc phòng bếp đang thiếu hơi người”

Trở về phòng, tôi đem gà đặt trên bàn, mệt mỏi thả người nằm lên chăn, không kiềm chế được lại lôi quần lót Đặng Thiệu ra ngắm.

Xét về chất lượng mà nói, họa tiết gì cũng không có nhưng chất liệu thì mềm nhũn thật là thích.

Không biết vì sao, cầm trong tay quần sịp của hắn, trong lòng lại thấy rung động khó hiểu.

19. Chương 19: Lần Đầu Thổ Lộ

Hồi còn học trung học, có một học sinh mới chuyển đến trường chúng tôi, nhìn từ xa môi hoa anh đào, mi dài mắt phượng, ai đi lướt qua đều phải thần thờ đứng lại. Đáng tiếc người bạn đó lại là một thằng nhóc, theo ngôn ngữ ở quê tôi cái mặt ấy đặt trên cơ thể con trai đúng là “ Phí của giới”

Cậu ta khiến tôi nhớ như in trong đầu, bởi lúc nào gặp cậu ta cũng trong bộ dáng quần đen áo trắng chần chu, sơ vin gọn gàng, dáng người thon gọn, cười rộ lên ánh mắt híp lại. Mỗi khi gặp cậu ấy, tôi lại không kiềm được mà hoảng hốt, thế nên mới tưởng rằng cậu ấy là một nữ sinh.

Lâu dần, cậu ta cũng khá nổi bật trong trường, nhưng là nổi vì cậu ấy suốt ngày lôi kéo các bạn nữ cùng nhau chụp ảnh, thi thoảng lại nghe tiếng cậu lạnh lạnh: “ Cùng nhau chụp ảnh lưu giữ khoảnh khắc thanh xuân nào...”

Cứ như vậy, mấy thằng con trai nông thôn đều ít tiếp xúc với nhiều loại người thấy vậy thì gai mắt lắm, đặt biệt danh cho cậu ta là “Thằng đàn bà”, “thằng ẻo lả”...

Tuy rằng nhân duyên với con trai thì không tốt lắm, nhưng cậu ấy lại được đám con gái bao che hết mực.

Rất nhiều đứa trong chúng tôi chửi cậu ta là biến thái. Thực tình lúc ấy mới là mấy thằng ranh con trung học, cũng có đứa nào biết biến thái là gì đâu. Chẳng qua trong tiềm thức cho rằng đàn ông thì phải ra đàn ông, cao to đen hời, vai năm thước rộng thân mười thước cao, chứ không phải như cậu ấy, đàn ông đàn ang mà ngập mùi son phấn đàn bà.

Bên cạnh trường có một bể chứa nước, chỗ ấy là nơi cho các bác trung niên rảnh rỗi ra thả mỗi câu cá. Thi thoảng tan học sớm, một đám nam sinh chạy tới đây bắt cá, bơi lội, dĩ nhiên chỉ trong giới hạn nước cạn thôi. Nhớ có một lần, cậu bạn ấy cũng đến, vừa mới cởi quần thì lũ chúng tôi ồn ào, reo lên: “ Mau cởi mau cởi, để bọn tao xem mày có t(r)ym không?”

Có lẽ cậu ấy tức giận thật, tiêu sái cởi quần, nhảy xuống nước bơi ra giữa lũ bạn. Không thể không công nhận cậu ấy bơi giỏi lắm, đập sóng bơi tới gần thẳng lớp trưởng. Chúng tôi không trêu nữa mà nhìn chăm chú cảnh mập mờ dưới nước, tay cậu ấy vươn tới hông thẳng lớp trưởng....

Chuyện tiếp theo thế nào hiện tại tôi nhớ không rõ nữa, hình như lúc ấy thầy chạy đến, rồi cuộc chuyện gì cũng chưa làm.

Tôi có cảm giác, hình như càng ngày mình càng tiến gần cái cụm từ “ Biến thái” rồi. Nào có oan ức gì, ngần ra một hồi, đến lúc tỉnh lại đã thấy dí mũi ngửi quần lót Đặng Thiệu từ lúc nào, hương thơm hoàn toàn khác với ảo tưởng của tôi, hương thơm thoang thoang xà phòng lại pha chút nam tính đặc trưng. Khi tôi chân chính ý thức được hành vi của mình... cảm giác thật là...

Từ khi đến Bắc Kinh, tôi đã hai lần mộng xuân, mà cả hai lần lại khác biệt khá lớn.

Trong lần đầu tiên, tuy rằng gương mặt của đối phương hoàn toàn không phải của con gái nhưng ít nhất hành động trong giấc mơ còn đâu vào đó. Lần này thì thâm rồi, chẳng những mơ nằm dưới mà còn rõ mặt ai kia. Hấn bước tới gần, tay cởi dần lớp quần áo để lộ ra thân thể khiêu gợi, chỉ ngần ấy cũng đủ kích thích làm tôi chảy máu mũi rồi.

Tôi thở hổn hển, cả người đổ mồ hôi hột. Cởi bớt quần áo cho thông thoáng, cơ thể mệt mỏi dẫy không nổi nữa.

Tôi nằm chổng vó trên chăn, trong lòng hối hận không thôi. Cảm thấy mình chẳng khác gì mấy ông chú dê già trên TV ngày ngày ham muốn cơ thể con gái nhà người ta, chẳng qua đối tượng của tôi là đàn ông mà thôi, đối tượng thì khác nhưng độ đáng khinh thì tương tự.

Tôi hối hận cào tóc, hận không thể kéo đứt luôn một mảng làm cho cả người đau đớn đến tỉnh táo luôn. Đáng tiếc, lòng thì muốn nhưng sức chẳng đủ.

Tôi cặm cùi chuẩn bị thuốc bắc, trên người đeo tạp dề bà chủ nhà cho mượn, cả buổi lặn vòng vòng khắp bếp. Thi thoảng lại có vài ba con ruồi bọ, tôi tìm đủ mọi cách từ gương nanh múa vuốt dọa cho đến đập chết toi.

Có lẽ nếu lũ ruồi bọ ấy nói được, chắc chắn sẽ khinh bỉ: “Thằng này đúng là có bệnh về thần kinh, đi xem bác sĩ đi là vừa.”

Nấu canh gà tuyệt đối phải kiên nhẫn, châm lửa nhỏ, để cho nước sôi ùng ục thoảng mùi thịt gà đã ướp thì đổ hương liệu vào, bỏ cả thuốc bắc vào trong bụng gà, như vậy canh sẽ ngon và thấm vị hơn.

Kinh nghiệm này đều là nhờ mẹ mà có, tôi nhớ mẹ từng nói: “Cả đời mẹ chẳng cần phúc lớn gì, chỉ cần có thể vì bố con mà nấu canh, chăm sóc cho béo trắng ra. Sau này có vợ rồi lại có vợ nó nấu cho mà ăn”

Tôi không rảnh nghĩ tới tương lai, có điều nhìn tình huống hiện tại, trông tôi giống cô vợ nhỏ trong lời mẹ nấu canh chờ ai kia trở về hơn thì phải. Có điều, nghĩ thì nghĩ vậy chứ trong lòng đều thấy ngọt ngào muốn chết.

Lúc Đặng Thiệu trở về, canh gà cũng chuẩn bị xong, hắn vừa vào cửa đã chặc lưỡi: “Nhà ai nấu cơm mà thơm quá”

Tôi chỉ vào phòng bếp: “Cháu nấu canh gà”

Đặng Thiệu kinh ngạc một chút rồi mỉm cười: “Chẳng phải nói nhóc chờ chú về sao, sao tự mình làm trước rồi?”

“Chẳng phải chú muốn uống canh gà sao? Hôm nay cháu rảnh nên đi mua, có điều đắt chết đi được, một con gà bé tí cũng vài chục đồng”

Tôi chính là loại người chuyên sát phong cảnh thế đấy, không khí đang tốt đẹp bỗng chốc bị tôi đập cho nát bét.

Cũng may Đặng Thiệu chẳng để ý, cười gật gật đầu, vọt tới hôn nhẹ lên má tôi, nói: “Trông nhóc giống hệt cô vợ nội trợ ở nhà chờ chú về”

Tôi biết hắn là kiểu người hay nói đùa, loại vui đùa giữa anh em với nhau mà thôi. Biết thì biết nhưng trong lòng vẫn không kìm được mà cao hứng, tôi cười ha hả: “Muốn được thế thì mang sinh lễ tới đây”

Đặng Thiệu cười: “Lại còn yêu cầu cao như thế nữa, có muốn kiểu tám người khênh đến rước không? Một đoàn ca hát nhảy múa theo sau đi quanh một vòng Bắc Kinh luôn. Như vậy đủ thỏa mãn khao khát được nổi tiếng của nhóc chưa?”

“Nếu chú có khả năng thì được thôi, cháu chiều tất”

Đặng Thiệu cời đồng phục đặt một đầu giường, nói: “Đệt, chú đây muốn lấy vợ chứ không phải mang một hoàng hậu nương nương về nuôi nha”

Tôi không muốn tiếp tục chủ đề này, đánh lảng hỏi: “Sao Tròn Tròn không tới đây?”

“Anh chú đưa Tròn Tròn về rồi, con bé đâu thể chạy theo chú mãi, dù sao cũng không tiện” Đặng Thiệu nhướn mày nhìn tôi, trong mắt ít nhiều ẩn chứa hàm ý.

Đặng Thiệu vào bếp làm thêm hai món nữa, một bữa cơm giản dị trôi qua. Cơm no rượu say rồi, chúng tôi sóng vai nằm lăn ra đất, Đặng Thiệu thừa năng lượng không chịu nằm yên, hai chân lắc lư ngo nguẩy, điệu thuốc trong tay chậm rãi mà cháy, thì thoảng hắn phả hơi thuốc. Hơi thuốc không bay lên mà cứ lững lờ luẩn quẩn trong phòng.

“Giặt quần áo rồi à?” Đặng Thiệu hỏi.

Tôi gật đầu: “Vâng, mang ra tiệm giặt rồi”

Đặng Thiệu cười khanh khách: “Thế quần lót nhóc cũng mang đi giặt rồi à? Chú nhớ tiệm giặt là đâu có nhận món đó”

Tôi chỉ lên bàn làm việc: “Cháu để trên ấy”

Đặng Thiệu cười xoay người lại, nhìn sâu vào mắt tôi: “Sơ Lục, chú hỏi thật nhóc, nhóc thích chú phải không?”

Tôi nhìn Đặng Thiệu, cả người thập phần khẩn trương, môi run run không nói nên lời.

Đặng Thiệu hình như nhận ra gì đó, sắc mặt nghiêm túc ngồi dậy, ánh mắt như ghim chặt vào nội tâm: “Thích hay là không thích?”

Thật ra tôi cũng không định che giấu tình cảm của mình, chẳng qua thật sự không có cách nào thốt ra thành lời.

Đặng Thiệu thấy tôi phản ứng chậm chạp, thở dài: “Sơ Lục, chú là loại người không nghiêm túc, lại hay nói đùa...Trước giờ chú chỉ xem nhóc là em trai, nếu có hành động gì khiến nhóc hiểu lầm, cho chú xin lỗi” Đặng Thiệu châm thêm một điếu nữa, hít vào một tay, tiện tay mặc lại đồng phục vắt trên đầu giường: “Sơ Lục còn nhỏ, có nhiều chuyện chưa thể hiểu hết, chú thật sự mong nhóc có được cuộc sống bình thường, hiểu không?”

Lúc này, tôi sớm đã chẳng biết nội tâm có cảm giác thế này, nhạt nhẽo đến mức không cảm nhận được nữa rồi. Tôi gạt đầu xem như đã hiểu.

Đặng Thiệu mỉm cười: “Nhóc con thông minh, chú vừa nói là hiểu rồi. Vậy chú về trước đây, sáng mai còn phải đi bệnh viện cắt chỉ, đêm nay không ở đây được. Cảm ơn canh gà của nhóc, uống ngon lắm.”

Mùi hình như sắp lên men rồi, tôi khẽ gạt đầu: “Được”

Đặng Thiệu nhận ra mắt mát của tôi, vươn tay sờ đầu một chút, cười: “Nhóc con đừng buồn”

Tôi ngăn lại nghẹn ngào như cơn sóng dữ sắp trào ra, cổ phản bác: “Chú mới buồn”

Đặng Thiệu cười ha ha “Được rồi, chú phải đi đây. Nhóc ngủ sớm đi, bao giờ có thời gian mang nhóc đi lấy xe hàng, anh chú cũng làm sắp xong rồi”

Đặng Thiệu cầm kẹp tài liệu ra cửa, tôi không nhìn theo, bởi tôi hiểu, càng lưu luyến ai đó sẽ chỉ làm chính mình đau khổ thêm.

Thời gian chậm rãi trôi qua, tôi nhanh chóng khôi phục lại cuộc sống thường nhật. Mỗi ngày, sáng sớm ra giúp Đình Đại Bằng trông cửa hàng, hết giờ đồ lại phục vụ. Trừ việc thỉnh thoảng nhìn thấy bóng Đặng Thiệu bên ngã tư đường, còn lại tôi dần học được cách đem hẳn vứt ra khỏi cuộc sống, sớm thôi, bóng hình ấy sẽ biến mất...mãi mãi.

Vài ngày sau, đang ngủ ngon thì bị chuông điện thoại dồn dập làm cho bừng tỉnh, tôi còn đang do dự có nên nghe không thì điện thoại sập nguồn. Suốt thời gian qua, tôi cũng lười chẳng muốn sạc pin, đơn giản cầm điện thoại nhét xuống gối, điện thoại im lìm cô độc như chính tôi.

(Ai gọi tới thì mọi người biết rồi đấy, máy em nó có mỗi một số thôi =))

Vừa vào cửa hàng, “Hoàng hậu bánh rán” mồ hôi mồ kê chạy lại: “Chú đi đâu giờ mới đến, làm chị vội gần chết”

Tôi nhìn quanh tiệm một hồi: “Anh Đại Bằng đâu rồi?”

“Anh Đại Bằng nhà chú đi đón mẹ ổng rồi, tí nữa mới về”

Tôi gạt mình: “Thím lên chơi ạ?”

“Hoàng hậu bánh rán” nhìn đồng hồ, nói: “11 giờ thì lên đến nơi, chú nói xem bà ta cũng chọn đúng lúc quá còn gì, rình đúng lúc đông khách nhất” “Hoàng hậu bánh rán” cả người đều tỏ thái độ chán ghét.

“Hoàng hậu bánh rán” và mẹ của Đại Bằng trước nay không hợp nhau, một việc nho nhỏ cũng phải phang nhau vài câu cho sướng mồm, chị ấy tỏ thái độ như vậy cũng không lạ gì.

Tiểu Long thấy tôi thì chạy tới, cười cười: “Anh Lục lại đây, hôm nay có người tìm anh này”

“Tìm anh?”

Tiểu Long cười gạt đầu, nói: “Chính là cái vị quản lý đô thị hồi trước ấy, lúc tìm hình như nóng ruột lắm”

“Ồ”

Tôi rửa sạch tay chuẩn bị làm việc, cổ hết sức không nghĩ tới lí do Đặng Thiệu đến tìm, nhưng vẫn không kìm được mà nghĩ tới.

“Nhóc con đến rồi à? Sao lại muộn thế chứ?”

Tôi nghe thấy giọng Đặng Thiệu, toàn thân như bị điện giật sợ hãi đứng dậy, thậm chí bụng tự giác hóp lại, đến hoa cúc cũng căng thẳng. (=))) Hoa cúc là ass đó)

Tôi chậm chạp ngừng đầu, hần vẫn như trước kia... Mày rậm mắt to, lông mi dài, ánh mắt luôn toát ra vui đùa, má lúm đồng tiền hai bên má hần sâu.

20. Chương 20: Kẻ Ngốc Có Phúc Của Kẻ Ngốc

Thật ra trong khoảng thời gian này, tôi không ngừng suy nghĩ về cảnh tượng gặp lại Đặng Thiệu, gặp mặt rồi câu đầu tiên nên nói gì, nên thể hiện thái độ thế nào, nhìn nhau ngượng ngập hay chủ động lảng tránh. Dù loại ý tưởng, dù loại dự kiến khiến tôi khẩn trương không thôi.

Thực tế đã chứng minh, ảo tưởng mãi chỉ là ảo tưởng, dấu cho tôi có nghĩ tới tình huống chân thật cỡ nào, nhân vật chân thật cỡ nào thì vĩnh viễn cũng chỉ là hư ảnh do não bộ tạo ra, mong manh đến mức chỉ cần chạm khẽ cũng biến mất không chút dấu vết.

Hiện tại, Đặng Thiệu hàng thật đứng trước mặt tôi, thản nhiên cười nói như chưa từng có chuyện gì xảy ra, ngẫu nhiên cũng nghiêm túc nhíu mày, nét mặt sống động mà chẳng một “hư ảnh” nào đo được. Không biết từ bao giờ, tôi có thói quen quan sát từng cử chỉ, nét mặt của hần. Không thể phủ nhận, Đặng Thiệu có rất nhiều nét mặt, cứ từng cái từng cái khắc sâu vào lòng khiến đối phương muốn vùng vẫy thoát khỏi hần cũng không được.

“Anh Đặng đến đây à? Tìm Sơ Lục nhà tui em có việc gì không?” “Hoàng hậu bánh rán” một tay khuấy nồi cháo, một tay lau lau vào tạp dề, gọi Tiểu Long mang cho Đặng Thiệu chén nước, chị ta không ngừng nịnh nọt: “Anh xem quán chúng em tuy hơi loạn một tí nhưng anh yên tâm, quán chúng em bảo đảm vệ sinh an toàn thực phẩm tuyệt đối”

“Hoàng hậu bánh rán” không dám càn quấy như trước, lần này đặc biệt khách khí cung kính như khách quý tới chơi. Thái độ như vậy khiến Đặng Thiệu không khỏi ngại ngùng, cười trừ: “Sạch sẽ là tốt rồi, hôm nay tôi không đi làm nên không có ý định kiểm tra hành chính, chị yên tâm đi”

“Được vậy thì tốt quá, anh Đặng kể cả không phải đi làm, nếu thích cứ tới đây ngồi chơi cho vui” Nói xong, “hoàng hậu bánh rán” nhìn tôi, tiếp tục nói: “Sơ Lục, còn đứng ngây ở đây làm gì, mau ra lấy cho anh Đặng cái ghế, chú xem người ta vất vả cả ngày kia. Thằng bé này thật không hiểu chuyện gì cả.”

“Hoàng hậu bánh rán” đột nhiên niềm nở, nói nhiều như mọc thêm một cái miệng nữa, tôi lười chẳng thèm phản ứng, túm lấy cái ghế đặt trước mặt hần, lạnh lùng như băng: “Ngồi đi”

Đặng Thiệu cũng không khách sáo, bê ghế ngồi tựa vào tường, một tay gõ gõ bàn, nhíu mày nói: “Mấy ngày không gặp, sao tính tình lại xấu thế này? Có phải muốn bị chú dạy dỗ một trận không?”

Tôi không để ý Đặng Thiệu, hít hít cái mũi, như cũ ngồi trước chậu nước rửa rau, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới thực vật.

“Hoàng hậu bánh rán” nhìn vậy không yên lòng, vội vàng ho khan: “Tiểu tổ tông của tôi ơi, chú xem chú rửa rau thành cái dạng gì rồi, hồn bay lơ lửng ở đâu thì ra đó húng đi, đừng làm khổ đồ ăn nữa” “Hoàng hậu bánh rán” lườm tôi một cái, đem rau vớt ra khỏi chậu, lại nói: “Chú đừng rửa rau nữa, dù sao cũng trưa rồi, chị dâu cho chú tiền, đưa anh Đặng đi ăn cơm trưa đi”

“Không đi”

“Hoàng hậu bánh rán” nhận ra điều gì, quay đầu nhìn lướt Đặng Thiệu, lại quay lại nhìn tôi, ý vị thâm trường nói: “Sao nào? Cãi nhau với anh Đặng nhà chú hả?”

(Ý vị thâm trường: Ý vị sâu xa, tức là biểu hiện ra thì ít nhưng ý nghĩa thì rộng mở, sâu xa)

“Ai cãi nhau với anh ta, em không quen anh ta” Được rồi, đây cũng không phải lời thật lòng, chẳng qua cuống quá nói liều mà thôi.

Đặng Thiệu xem đủ, đứng lên nói với “hoàng hậu bánh rán”: “Chị đang vội, tôi xin phép mang Sơ Lục ra ngoài trước, có chút chuyện cần nói với em ấy”

“Hoàng hậu bánh rán” cười nói: “Cứ đi đi, cứ mang Sơ Lục đi thoải mái, thằng nhóc này mấy ngày nay chẳng biết ăn phải thuốc gì lúc nào cũng cáu giận, vất vả anh Đặng giúp dạy dỗ nhé”

“Hoàng hậu bánh rán” thấy tôi không động đây, túm tay áo lắc lư lắc để, tôi không tình nguyện trừng mắt hỏi: “Chị làm sao thế?”

“Làm sao cái gì? Anh Đặng mang chú ra ngoài một chút, chú còn đứng ở đây làm gì? Còn không mau chạy theo, đừng có như trẻ con thế” “Hoàng hậu bánh rán” ra sức nháy mắt ra hiệu với tôi.

Tôi lườm Đặng Thiệu một cái, không tình nguyện tháo tạp dề xuống đưa cho “hoàng hậu bánh rán”, đi thẳng ra cửa, nói: “Đi thôi”

“Đi đi, cứ đi đi, cửa hàng giờ cũng bớt khách, hai người cứ từ từ mà tâm sự”

Ra khỏi cửa hàng, tôi cúi gầm mặt, thủy chung nhìn đất. Đá lát đường dưới chân đáng thương bị xem làm bóng đá lăn long lóc. Đi được một lúc, Đặng Thiệu thấy tôi không định mở miệng, cười hỏi: “Sơ Lục, xem ra nhóc thật sự rất thích chú”

Tôi càng ngày càng khẳng định chúng tôi kiếp trước từng quen nhau, cho nên bây giờ ông trời cho chúng tôi gặp lại kiếp này, tiếp tục dây dưa mỗi duyên dang dở.. không đúng... cái này là nghiệt duyên thì có.

Đặng Thiệu bỏ mũ kê-pi xuống, biến mũ thành quạt. Bây giờ, tôi mới trộm ngẩng đầu nhìn hắn một cái.

Đặng Thiệu cười vui vẻ: “Sao giờ còn không dám nhìn chú thế này? Ngượng à?”

Tôi lắc đầu: “Cháu không ngượng, mà là đóng băng gạc trên đầu chú chưa gỡ được ra, bị thương nặng lắm à?”

Đặng Thiệu theo bản năng sờ đầu, nói: “Không sao, ngày nào cũng dãi nắng dầm mưa, vết thương con con này tính là gì. Nhưng còn nhóc ấy, nhìn thế nào cũng thấy không được tự nhiên”

Tôi lơ mơ hỏi: “Sao cháu lại không được tự nhiên chứ?”

Đặng Thiệu cùng tôi sánh vai đi thêm một đoạn, vừa hay tới một quán bán đồ uống ướp lạnh. Đặng Thiệu chạy tới mua hai chén trà lạnh, lúc trở về quần áo trong đã ướt đầm mồ hôi.

Chúng tôi ngồi ở cạnh bồn hoa, mặt trời chiếu rọi xuống khiến không khí trở nên ngột ngạt, nóng nực, ngồi trên bồn hoa mà cứ như ngồi trên lò lửa vậy. Tôi nháy nháy mắt mấy cái, sau đó mới chịu ngồi yên.

Đặng Thiệu đưa trà lạnh cho tôi, nhiệt độ mát lạnh từ ly trà khiến cơ thể cũng thoải mái hẳn: “Hôm nay nóng thật đấy, buổi tối nấu canh đậu đỏ uống đi”

“Còn lâu” Tôi bóp khế ly trà

Khóe miệng Đặng Thiệu giơ lên thành hình cung hoàn hảo, hắn nói: “Nhóc định cắt đứt quan hệ với chú với đây à?” Đặng Thiệu uống một ngụm trà lạnh, tiếp tục nói: “Mấy ngày nay không gặp chú, có phải rất nhớ đúng không?”

Tôi theo bản năng gật đầu, sau đó lại liêu mạng lắc đầu.

“Nhóc vừa gật rồi lại lắc, rốt cuộc là nhớ hay không?”

Tôi không biết phải trả lời thế nào, chỉ có thể cúi đầu nhìn đôi dép cũ nát của mình. Chẳng biết vì sao, tôi bỗng sinh ra cảm giác chán ghét chính mình, thậm chí là căm thù tận xương tủy sự yếu đuối của bản thân.

Đặng Thiệu thở dài, nói: “Tối hôm ấy chú nói nhiều như thế, nhóc có cho vào đầu câu nào không hả? Nếu đã nghe không vào, vậy chúng ta liền thử một chút đi?”

“Thử một chút?” Tôi giật mình, ngẩng đầu nhìn hắn chằm chằm.

Nét mặt Đặng Thiệu như đang đùa cợt khiến tôi không thể không nghi ngờ lời hắn nói. Có điều, trong nội tâm lại sinh ra một áp lực lớn ép buộc tôi phải tin, phải đáp ứng.

Mặc kệ là giả hay thật...

Đặng Thiệu thấy tôi gật đầu đáp ứng, cũng không cười nữa, ngược lại nghiêm túc nói: “Sơ Lục...” Tôi thập phần mong chờ lời tiếp theo của hắn, nhưng hắn lại chẳng nói, chỉ chăm chú nhìn tôi.

Tôi bị hắn coi như gà chip bông mà nghiên cứu, quần bách nói: “Anh nhìn cái gì mà nhìn?”

(Hai bạn bắt đầu yêu đương rồi nên từ giờ xưng anh – em cho nó sến sẩm nhé, trừ những lúc hai bạn trêu nhau thì quay lại chú cháu còn bình thường vẫn là anh – em nha)

Đặng Thiệu thở dài, đứng lên giãn gân cốt, tiện tay đội mũ lên đầu, nói: “Đi thôi, chúng ta về nhà nào”

“Về nhà?” Tôi đứng lên, vội vàng nói: “Buổi chiều anh không đi làm à?”

Đặng Thiệu quay lại nhìn tôi, ánh mắt trời chói chang khiến tôi không thể nào thấy rõ nụ cười của hắn, chỉ nghe hắn nói: “Em là đồ ngốc à, hôm nay là thứ sáu, chiều anh được nghỉ mà”

Không biết đã bao lâu rồi kể từ lần cuối tôi hạnh phúc như bây giờ, ngay cả đôi mắt cũng không giấu được sự vui sướng. Lúc này, ngoài trừ “vui vẻ”, tôi không biết dùng từ gì để diễn tả tâm trạng. Thì ra mấy hôm nay tâm trạng nặng nề, như người mất hồn hóa ra đều là vì hắn, vì hắn từ chối. Cũng vì một câu “Thử một chút” lại khiến tôi như được cứu về từ địa ngục, trở lại cuộc sống bình thường tươi sáng, rạng rỡ.

Tôi thích cách hắn gọi tôi là đồ ngốc, tiện tay xoa loạn trên đầu. Tuy rằng sau đó kiểu tóc sẽ giống như ổ chim, nhưng trong lòng lại thấy thật ngọt ngào. Khóe miệng nhếch tới mang tai, tôi nghĩ... Có lẽ tôi đang trải qua sự kì diệu của mối tình đầu.

Tôi vừa kể chuyện hắn là mối tình đầu của tôi, Đặng Thiệu cười ha ha đứng lên, nhòm tới nhòm lui nói: “Nhóc con, em đúng là được voi đòi tiên, đáng tiếc em không phải mối tình đầu của anh.”

Đối với chuyện này tôi cực kì để ý, tuy là chẳng có vấn đề gì nhưng trong lòng vẫn cảm thấy hối hận, giá mà gặp nhau sớm tí nữa, như vậy mối tình đầu của hắn sẽ là tôi.

Đặng Thiệu nghe tôi nói thế, tỏ ra ghê tởm, không ngừng chọc tôi: “Em đúng là phạm phu tục tử, thế kỉ bao nhiêu rồi còn muốn tranh giành làm mối tình đầu”

Tôi biết hắn là cố ý nói vậy, thật ra trong lòng hắn so với tôi còn cao hứng hơn.

Sắc trời ngả tối, chúng tôi bàn xem cơm chiều nên chuẩn bị món gì, đến tận cổng chợ rồi vẫn chẳng biết ăn món gì, tùy ý chọn vài ba thứ nấu qua loa. Trên đường trở về, Đặng Thiệu ngân nga một bài hát, tôi chưa từng nghe qua, dù sao cũng không biết nhiều hí khúc. Nhiều lúc thật nghi ngờ, rõ ràng cách nhau có 6 tuổi mà sao cứ như sống ở hai thời đại ấy.

(Hí khúc: Là các bài hát diễn viên hát trong khi diễn một vở kịch. Thể loại này gần giống với tuồng của Việt Nam ta)

“Chờ một lát”

Đặng Thiệu dừng chân, hỏi: “Sao thế?”

“Quần áo của anh còn ở tiệm giặt, chúng ta tiện đường thì qua lấy đi, không sợ quá hạn mất”

Đặng Thiệu gật đầu đi theo.

Tới tiệm giặt, vẫn là cậu học sinh ăn mặc theo mốt chạy ra đón tiếp, cậu ta nhận ra tôi, nói: “Quý khách lại tới à?” Nói rồi lại nhìn lướt ra sau tôi.

Tôi đưa biên lai cho hắn, nói: “Tôi tới thử quần áo”

Cậu học sinh bật cười khúc khích, nói: “Quý khách hài hước quá, chúng tôi là tiệm giặt quần áo, nào phải hàng may hàng bán đâu mà thử, phải nói là tới lấy quần áo chứ, haha”

(Bé nhà tôi từ nhà ra đến ngõ đi đâu cũng bị chửi ngu =))))

Cậu học sinh quay lại tủ tìm quần áo, tôi quần bách đứng tại chỗ, xấu hổ không biết giấu mặt đi đâu. Đặng Thiệu đột nhiên ghé sát tai tôi, nhỏ giọng nói: “ Cậu ấy mắng em ngốc đó” Nói xong, còn rất tận lực đổ thêm dầu vào lửa, cười hắc hắc.

Tôi bực bội đáp lễ: “ Anh mới ngốc”

Đặng Thiệu rất nhanh nháy mắt, cười đến bất diệc nhạc hồ.

(Bất diệc nhạc hồ: làm việc gì đó vui vẻ đến quên cả trời đất)

Thời điểm cậu học sinh trả lại quần áo, tôi không kịp nhìn đã cầm đồ chạy ào ra ngoài. Đặng Thiệu không theo kịp, mắt thấy tôi sắp lủi vào đám đông, bất đắc dĩ đành hét to: “ Anh đếm từ 1 đến 3, không đứng lại đừng trách, 1...2...”

Không cần đếm tới 3, tôi sớm ngoan ngoãn đứng yên đợi hấn.

Đặng Thiệu thở hổn hển đi tới, tức giận nói: “ Em điên rồi à, đang yên đang lành chạy như chó đuổi để làm gì? Em tính hại người yêu em một chết à?”

Tôi ngang bướng: “ Một chết anh mới tốt”

“Em nói xem, anh một thì em được lợi gì nào?” Đặng Thiệu hỏi

Tôi nghĩ nửa ngày, nói: “ Anh một chết rồi sẽ không có ai tranh giường với em nữa”

Đặng Thiệu dở khóc dở cười nói: “ Được được, của em hết, giờ em vui lòng để cho chú già này một con đường sống đi” Đặng Thiệu đem túi đồ ăn đặt trên đất, đứng thẳng dậy, nói: “ Vả lại, chính em là người đồng ý ngủ chung đây nhé, có phải là...” Đặng Thiệu nhướng mày cợt nhả.

Đúng là.. nhóc con không thành thật

21. Chương 21: Cuộc Chiến Đâm Lê

(Đâm lê: Mọi người có biết cái trò dùng cung tên bắn quả táo trên đầu hoặc dùng kiếm đâm lê không =))) Đại loại là sự giao thoa giữa “Kiếm” và lê, còn muốn hiểu thêm đọc là rõ =))))))

Trước kia mẹ từng nói, gia cảnh như nhà chúng tôi tốt nhất nên kiếm cô vợ nào môn đăng hộ đối một chút, sau này vợ chồng sống chung cũng bình đẳng. Những lời này khi ấy nói thì quá sớm nhưng lại rất có đạo lý. Nhớ hồi ấy ở làng tôi có một con nhỏ, mọi người hay gọi là nhỏ Ú, gia đình giàu nứt đổ đổ vách, quyền góp không biết bao nhiêu là tiền cho trường học khiến con nhỏ đó đi đâu cũng nghênh nghênh cái mặt ra điều tự hào lắm.

Cái này chắc gọi là chỗ cao không thắng hàn nhĩ, lắm tiền nhiều của thì sao chứ? Cả làng không một thằng đàn ông nào dám cưới nhỏ, không phải vì ngại gia thế nhà nhỏ mà vì con bé đó tính tình kiêu ngạo, chẳng được mấy thằng chịu nổi tính tình ấy.

(Chỗ cao không thắng hàn: Đại khái nghĩa là càng ở trên cao thì càng cô độc)

Tôi thường nói giỡn với mẹ, tương lai sẽ cưới một cô vợ giàu có lắm tiền tính tình thật tốt về phụng dưỡng cha mẹ. Giờ ngẫm lại mới thấy châm chọc làm sao, chẳng những không có cơ hội kén chọn, mà đến phụ nữ còn chẳng tán được, sắp tới khéo còn lòi về một anh đẹp trai to cao ngồi ngồi.

Tôi đem ý nghĩ của mình kể với Đặng Thiệu, hấn nằm dè lên chần cười haha, thỉnh thoảng ngẩng đầu nháy mắt, tôi cảm tức quát: “ Anh đừng có dùng ánh mắt đó câu dẫn em”

Đặng Thiệu ngồi xếp bằng cạnh tôi, nhỏ giọng nói: “ Anh câu dẫn em khi nào hả? Chính mới là người khinh bạc anh”

Tôi không hiểu mô tê gì, lườm Đặng Thiệu chấy cả mặt: “ Em khinh bạc anh bao giờ?”

Đặng Thiệu cười ha hả: “ Nhóc con đâm tặc muốn bị anh vạch trần sao?” Đặng Thiệu với tay cầm cái quần lót bữa trước hấn thay ra, đưa lại gần mặt tôi, cười: “ Thảm du cùng quần lót của anh già này rất sướng đúng không?”

Tôi luống cuống chân tay, cái loại chuyện này lộ ra sau này tôi còn biết sống thế nào đây. Cách duy nhất bây giờ là mạnh miệng chống chế, chết không thừa nhận.

“Em không có làm”

Đặng Thiệu cũng không thèm đôi co, lột trái lột phải cái quần vài lần, vu vơ nói: “ Anh nhớ lúc mới bỏ ra, quần mới mặc có một ngày mà sao giờ lại lòi ra cái mẩy cái nhầy nhầy thế này? Đừng bảo là nước mũi nhá?” Đặng Thiệu lé mắt nhìn tôi.

Tôi sững sốt, vội vàng nói: “ Đúng rồi, nước mũi đấy. Hôm đó em bị cảm, nửa đêm tìm không thấy khăn giấy, tiện tay túm được thì lau luôn. Ngại quá, trí nhớ em kém quên bém mắt không giặt sạch cho anh, để anh hiểu lầm” Cảnh này chính xác gọi là có tật giat mình đây, tôi ra sức bao biện mà không hay tự mình giấu đầu hở đuôi mất rồi.

Đặng Thiệu ý vị thâm trường gật gật đầu, hình như nghĩ tới gì đó, nói: “Ồ với em bao lâu, có bao giờ thấy em mua khăn giấy đâu? Chẳng lẽ bình thường không có quần lót thì dùng giấy báo lau mũi à?”

Cái kiểu người nói chuyện giả vờ giả vịt, thả bẫy chờ người khác sập hố này... rất không có lương tâm.

“Dĩ nhiên là tận dụng giấy báo rồi, đi WC cũng cần mà”

Đặng Thiệu tặc lưỡi, cầm quần lót lắc lắc trong không trung, cười: “ Nhóc con, em cũng lấm nước mũi thật đấy”

Lúc này mà dưới đất mọc ra cái lỗ cho tôi chui vào thì tốt, phần hận đứng lên ôm theo chậu nước, tôi lẩn mất: “ Em đi tắm”

Ra khỏi cửa vẫn còn nghe được tiếng Đặng Thiệu cười như bắt được của, chắc giờ hắn coi tôi là biến thái luôn rồi, nhưng mà.... Lúc ấy quả thật người ta không kìm được mà.

Trong lúc tắm rửa, tôi tận lực rặn cái chuyện xấu hổ kia ra ném sau đầu, cởi truồng đứng trước gương, tôi gầy gầy lông mi. Hình ảnh phản chiếu trong gương cũng đang gầy gầy lông mi theo. Khách quan mà nói, tôi lớn lên không xấu tí nào, mắt hơi nhỏ một tí nhưng rất hút hồn. Không phải người ta hay nói: “ Mắt to lung linh, mắt nhỏ mê hồn, mắt vừa câu dẫn” sao.

Được rồi, tôi thừa nhận câu này tự tôi chế ra. Dù sao thì đôi mắt cũng là bộ phận tôi tự hào nhất trên mặt mình.

Đang bận thưởng thức đôi mắt động lòng người của mình, cửa phòng tắm bỗng vang lên.

“Ai đấy?” Tôi cảnh giác hỏi.

Đặng Thiệu cố nén cười: “ Ngốc, mở cửa ra cho anh”

Tôi áp tai vào cửa phòng tắm, cẩn thận hỏi: “ Anh tính làm gì?”

“Làm gì? Dĩ nhiên là làm em” Đặng Thiệu là loại người thích đùa cợt, bất kể lời gì từ miệng hắn phun ra đều mang theo hơi thở mờ ám.

Tôi lạnh lùng đáp lại: “Chờ ông đây rửa mông xong đã”

“Chờ không nổi, anh sắp bùng nổ luôn rồi, củ khoai lang sống sắp nổ thành khoai lang nướng vừa nóng vừa cứng rồi này” Đặng Thiệu lại phát ngôn bậy bạ.

Để tránh ảnh hưởng đến hàng xóm xung quanh, tôi đành mở cửa. Cửa vừa mở, Đặng Thiệu luôn lách chui tọt vào trong, cả người mặc độc cái quần sịp mà dám không không đi khắp hành lang.

“Sao anh mặc mỗi sịp thế này, không sợ bị người khác thấy à?” Tôi kinh ngạc hỏi.

Đặng Thiệu không cho là đúng, xoay người cởi nốt quần sịp, cười nói: “ Giờ này mọi người ngủ hết rồi, còn ai rảnh rỗi ra xem anh múa thoát y đâu.”

“Nhưng mà...” Tôi nuốt nước miếng, tiếp tục nói: “ Nhưng hành lang ở đây có gắn máy theo dõi đó, nhờ bị tung lên Internet thì anh tha hồ làm người nổi tiếng”

“Anh có mặc quần sịp mà, tung cái mông ”

Tôi xoay người, cười phớt lờ: “ Bảo sao người ta gọi anh là quản lí lưu manh, em thấy đúng quá còn gì nữa, vừa dâm dề vừa dề tiện”

Đặng Thiệu đứng dưới vòi hoa sen để mặc nước xối vào lưng: “ Đệt, nếu anh mà là lưu manh thật thì chỗ này sớm đã cứng rồi, hay là....” Nói rồi, Đặng Thiệu xoay người ép chặt tôi vào góc tường, tôi hoảng sợ hỏi: “ Anh định làm gì?”

Đặng Thiệu cười meo meo nhìn chăm chăm, cố ý liếm mép như là thêm thường lắm: “ Còn có thể làm gì? Dĩ nhiên là làm lưu manh đùa giỡn em”

Thật ra mà nói ngay từ lúc Đặng Thiệu nhào tới, tôi sớm đã có phản ứng rồi, chỗ phía dưới ngạnh lên thành gậy sắt nóng bỏng, ngẫu nhiên ngọ nguậy một chút thằng nhỏ đã lọt giữa hai chân Đặng Thiệu.

Đặng Thiệu cúi đầu nhìn hạ thể hai người, cười nói: “ Đồ ngốc, em tính chơi đâm lê cùng anh à?”

“Đâm lê là cái gì cơ?” Tôi hỏi.

Đặng Thiệu chỉ xuống hạ thể vì khoảng cách gần mà đụng nhau càn cạch của hai đũa, nói: “ Tự em nhìn đi”

Đến giờ mà còn không hiểu họa chăng là thằng ngu, giữa hai chân chòi ra một cái gậy chen vào, hai cái thì nhau đầu đả.

“Anh... anh.. đừng bảo là định... thật nha?” Tôi lắp bắp hỏi Đặng Thiệu, hấn trừng mắt nhìn tôi, nhỏ giọng nói: “ Đương nhiên là thật... mới là lạ” Nói xong, Đặng Thiệu rời khỏi người tôi, đứng dưới vòi hoa sen tẩy rửa.

Tôi thở phào một hơi, khê hỏi: “ Anh không sợ bị nghẹn chết à?”

Đặng Thiệu nhắm mắt kìm nén, tắm rửa xong xuôi mới quay lại, nói: “ Cho dù nghẹn chết anh cũng không nỡ tàn phá đóa hoa cúc của tổ quốc, hiểu chưa?”

Tôi cam chịu gật đầu, nói cũng có lý.

Vì thế, hai người chúng tôi yên ổn tắm giặt xong xuôi. Lúc rời phòng, mỗi người mặc một cái quần sịp. Được cái quần của tôi là dạng quần cộc nên so ra với kẻ nào đó chơi hàng tam giác thì còn kín đáo chán. Đặng Thiệu xấu hổ túm tôi chắn trước ngực, nhỏ giọng nói: “ Che cho anh đi, nhờ ai thấy thì sao”

(Nửa đêm hai thằng mặc sịp nhong nhong ngoài hành lang, biến thái vồn =))))

Cơ hội trả thù tới rồi, tôi quay người lại, cười nói: “ Chẳng phải anh nói không sợ bị người ta nhìn sao? Vả lại, giờ là nửa đêm rồi còn ai rảnh rỗi ra đây ngắm ông chú già này chứ”

Đặng Thiệu nhăn mặt, mạnh mẽ túm tôi lại ôm trước ngực, nói: “ Đừng nghịch nữa, nhờ người ta thấy thì xấu hổ lắm”

Vì thế tôi bất đắc dĩ trở thành ô dù cho hấn, hấn một bước tôi một bước, đi được một đoạn, thằng em e ấp nấp trong quần của đồng chí Đặng Thiệu ép sát vào mông tôi, rút cuộc bùng nổ, hiên ngang mà cương. Hấn cầu nhàu: “ Sớm đã bảo em chỉ giới câu dẫn anh mà, giờ thì hay rồi”

“Cho anh chết, đáng đời lắm, tự anh cương chứ ai ép”

Đặng Thiệu nhỏ giọng nói: “ Vô nghĩa, bị đụng chạm thằng nào không cương có gọi là đàn ông không? Không khỏe mạnh sinh lực dồi dào thì em sẽ thích anh chắc?”

Chúng tôi vừa đi vừa tán gẫu hăng say, mới đi đến góc rẽ thì gặp ngay bà chủ cho thuê xách theo mấy túi rác, thấy tôi và Đặng Thiệu thì cười hiền: “ Đi tắm đấy à?”

Tôi gật đầu: “ Vâng, bọn em vừa tắm xong” Nói xong, không chờ Đặng Thiệu kịp phản ứng, tôi chui thoát khỏi tay hấn, lẩn còn nhanh hơn đà điểu, để lại Đặng Thiệu mặc sịp tam giác đứng một đồng tại chỗ.

Xem ra Đặng Thiệu bị dọa luôn rồi, không khí ban đêm lạnh lẽo tịch mịch, giữa lối đi một anh đẹp trai mặc độc cái quần lót, bà chủ nhà e là sắc mắ cũng không tốt đẹp nổi.

Bà chủ nhà ho khan vài tiếng, nói: “ Cậu về phòng đi, khéo bị cảm” Nói xong, bà chủ ôm bịch rác dùng vận tốc của đà điều chạy mất dạng.

Tôi sợ Đặng Thiệu tức giận, vội vàng chạy về chui tọt vào ổ chăn không dám hé răng.

(Ai bảo chơi ngu =))))))

Tôi nín thở lắng nghe nhất cử nhất động của hắn, Đặng Thiệu khóa kỹ cửa, chặn mọi đường trốn của tôi. Bấy giờ, lòng tôi quặn cả lại, trái tim đập bang bang như muốn phá nát lồng ngực, tôi hứng chịu sự tra tấn trong im lặng. Đặng Thiệu ngồi lên lưng tôi, bẻ ngược hai tay tôi về sau, mặt như hung thần nhìn tôi chăm chăm.

22. Chương 22: Anh, Em Biết Lỗi Rồi

Các cụ có câu: “ Trời làm bậy không thể tha, tự mình làm bậy càng không thể sống”. Giờ này khắc này, tôi bị trói chặt đặt trên đất, cổ thể nào cũng không giãy dựa nổi, không làm sao thoát khỏi gọng kìm của Đặng Thiệu. Thật ra thì... bị đè thế này cũng không tệ lắm, giãy mạnh quá thấy cũng tiếc.

Có lẽ bộ dạng tôi lúc này tức cười muốn chết, hai tay trói đằng sau, hai chân bị nâng lên cao, trông thế nào cũng thấy giống lợn bị buộc đem đi thịt. Tôi cắn chặt răng vặn vẹo một hồi, thật sự mệt đến không còn sức nữa, cọ cọ vào ai đó, nói: “ Anh định làm gì hả? Em mệt sắp chết rồi”

Đặng Thiệu lột chăn trên người tôi xuống, tay lần mò xuống cặp mông tròn,... hung hăng đánh cái bốp. Tiếng da thịt chạm nhau vang thấu trời xanh, tôi thét một tiếng đau đớn, nói: “ Đau chết em rồi, anh buông ra ngay”

Đặng Thiệu cười nói: “Chúng ta vừa mới bắt đầu, mới đau một chút em đã chịu không nổi, vậy sau này đau hơn thì làm sao đây?” Đặng Thiệu cười tà, ngón tay lướt qua hông, nhân lúc tôi lơ là nhéo mạnh một cái. Cảm giác đau đớn đập thẳng vào đại não, tôi nhịn không hét lớn, mắng: “ Đặng Thiệu, tôi thao cả nhà anh, anh mau buông tôi ra, bằng không tôi với anh liều mạng”

(Thao: =)))) Thôi chả giải thích nữa =)))

“Liều mạng?” Đặng Thiệu cười hì hì “ Nhóc con, không cần em cố gắng vậy đâu, anh chỉ muốn dạy dỗ em một chút, nếu không phạt sau này em chọc giận anh nữa thì sao”

“Thối lắm” Tôi gần như hét lên, bộ mặt dữ tợn lườm chấy mặt Đặng Thiệu, hắn cười ha hả ngồi xuống cạnh tôi, nói: “ Em học mắng chữ người khác từ bao giờ hả? Xem ra hôm nay anh phải thay thầy giáo dạy dỗ lại em mới được”

“Anh thối vừa thôi, thầy giáo nào dám trừng phạt thể xác học sinh thế này”

Đặng Thiệu không thêm đôi co, lật người tôi lại nằm đè lên đùi hắn. Tôi càng ra sức giãy dựa lại càng chọc giận hắn, hung hăng đánh mạnh vào mông, nói: “ Biết điều thì ngoan ngoãn một chút, bằng không hôm nay người chịu thiệt là em đây”

“ Anh đây người ta gọi là dùng hình phạt riêng đó” Tôi gào thét.

Đặng Thiệu bật cười khúc khích, nháy mắt: “ Anh cũng đâu phải mama tổng quản trong cung cấm, áp dụng hình phạt riêng một chút cũng có sao. Mà yên tâm đi, cùng lắm cũng chỉ đánh mông vài cái thôi, sẽ không ghim đinh vào tay chân. Em đau, anh cũng đau mà”

“Anh còn định đánh vài cái? Anh là đồ vương bát đản, chờ đấy cho tôi, tôi mà thoát được ra, tôi giết anh” Tôi gần như nóng cháy bugi, nói năng lộn xộn không ra trật tự nữa rồi.

Đặng Thiệu chặc lưỡi, không hài lòng nói: “ Vẫn không chịu nghe lời, xem ra hôm nay phải trừng phạt em một trận ra hồn”

Không đợi tôi phản ứng, hắn trực tiếp tụt luôn quần đùi trên người tôi xuống đùi, hung hăng vỗ mông. Tôi theo bản năng la hét kêu đau, giống như trận đòn nhớ đời lúc còn nhỏ.

Chuyện xảy ra vào khoảng thời gian nghỉ hè, thầy giáo đưa rất nhiều bài tập hè, quả thật không khác gì gong xích chèn ép lũ học sinh chỉ chờ xỏ lồng tự do vầy vùng như chúng tôi. Hai tháng qua đi, nửa bài tôi cũng chưa làm. Mãi đến gần ngày khai giảng, cha đột nhiên kiểm tra vở bài tập hè, tôi nhẩn nhó tìm cách thoái thác. Cha thấy có điều gì đó đáng ngờ, tức phờ râu, hai mắt trợn trừng lườm tôi. Vì để tránh bản thân sợ quá tè ra quần, tôi bắt đắc dĩ đành lôi vở bài tập ra.

Cha cầm quyển “vở sạch chữ đẹp” từ trang đầu đến trang cuối trắng bóc của tôi, nhất thời nổi trận lôi đình, ầm tôi lên phẫn đánh cho đến khóc cũng không ra hơi, suốt một tuần không xuống nổi giường. Chuyện này chắc cũng tạm coi là bóng ma tuổi thơ của tôi.

Đặng Thiệu đánh luôn tay, tôi đau đến nhe răng há miệng, cuối cùng buộc phải đầu hàng: “Anh, em sai rồi, anh tha em đi, về sau em không dám nữa”. Tiếng nói lúc này như hòa vào tiếng khóc nghẹn ngào, thực ra không phải vì mông đau mà khóc, cơ bản là... tiếp xúc với hân gần quá, thằng nhỏ phía dưới không nghe lời, cương một cục to đùng mất rồi.

Đặng Thiệu cũng cảm giác được biến hóa cơ thể tôi, cười nói: “Nhóc con, em biến thái thật đấy. Càng đau càng thích phải không? Xem ra sau này muốn hầu hạ em cũng khó đấy” Đặng Thiệu chớp mắt hạ lưu.

“Em... em không cần hầu hạ... Tự em...” Đặng Thiệu không cho tôi nói hết lời, mạnh mẽ vỗ thêm cái nữa vào mông. Tôi đáng thương nói: “Anh, em biết sai rồi”

“Sai ở đâu?”

Tôi nghẹn khóc, hít hít cái mũi, nói: “Em không nên câu dẫn anh, cũng không được làm anh mất mặt trước người ngoài, em biết sai rồi mà, tha cho em đi”

Đặng Thiệu gật đầu, nói: “Biết vậy là tốt, lần sau nhớ kỹ một chút. Nhưng anh tức giận vì chuyện khác, em còn chưa nhận ra anh còn phạt tiếp” Đặng Thiệu làm bộ giơ tay lên, không đợi hân đánh xuống, tôi đã quát ầm lên: “Đặng Thiệu, anh đồ vương bát đản, nói không giữ lời, em đã nhận sai rồi anh còn không thả”

Ý cười trên môi hân càng sâu, nói: “Nhóc con xem chừng vẫn không biết mình sai ở đâu, chúng ta tiếp tục chơi vậy” Đặng Thiệu hất tôi khỏi đùi, tôi phịch một cái quỵ rạp trên đất.

“Đặng Thiệu, iem không để yên cho anh đâu”

(Bình thường khi tức giận em nó mới dùng tiếng địa phương, giống như Đinh Đại Bằng hồi trước, lúc nóng máu mới dùng “iem”)

Đặng Thiệu không để ý tôi gào thét, đứng lên kéo dây lưng từ cặp quần, nắm trong tay quật vào không khí.

Lòng tôi thăm kêu không ổn, ra sức cuộn tròn mình lại tìm chỗ mà trốn nhưng sàn nhà lạnh băng bằng phẳng biết tìm ra chỗ nào đây? Tôi nơm nớp lo sợ nói: “Anh, anh định dùng cái đó đánh em? Khẩu vị nặng quá rồi đấy”

Đặng Thiệu đánh giá dây lưng một hồi, cười nói: “Không muốn bị đánh thì ngoan ngoãn nhận sai đi”

“Nhận sai, nhận sai, em biết sai rồi, từ nay em không dám đùa giỡn anh nữa, như vậy còn chưa được sao?” Tôi có cảm giác khóc không ra nước mắt, Đặng Thiệu bây giờ bỗng trở nên thật xa lạ, hân không phải người thích nói đùa như mọi khi, luôn dịu dàng mà chọc tôi là cậu ngốc nữa.

Tôi thật sự rất sợ, sợ Đặng Thiệu đột nhiên biến thành ác ma, đem tôi đánh chết trong căn phòng không chút ánh sáng này. Đặng Thiệu tựa hồ nhận ra tôi không ổn, vội vàng ném dây lưng trong tay đi, ngồi xổm xuống nói: “Sao thế? Anh hù dọa chút để sau này em nghe lời hơn thôi mà”

Đặng Thiệu ôm tôi từ trên đất đặt lên đùi, nhỏ giọng nói: “Anh đùa với em chút thôi mà, sao lại sợ hãi đến mức này?” Đặng Thiệu nháy mắt, nụ cười khiến má lúm đồng tiền bên miệng hân càng sâu.

Đặng Thiệu quen thuộc đã trở lại, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, má lúm đồng tiền in sâu trên má, biểu hiện thiên biến vạn hóa, hình ảnh thân thuộc kích thích mạnh mẽ tới tuyền lệ. Tôi mở rộng miệng, oa một tiếng khóc nức nở, vừa khóc vừa mắng: “Anh đồ vương bát đản, làm em sợ muốn chết, em còn tưởng.. tưởng anh định đánh chết em”

Đặng Thiệu xem chừng chưa từng gặp qua loại tình huống thế này, bối rối nói: “ Sao vẫn khóc thế này? Là lỗi của anh được chưa, về sau không đánh em nữa, thế được chưa? Nào nào, lại đây cười một cái cho anh xem nào” Đại khái hẳn chẳng có mấy kinh nghiệm dỗ dành người khác, gượng gạo an ủi được vài câu rồi im luôn. Tôi bất đắc dĩ nức nở nói: “ Anh giả vờ làm người tốt ít thôi, lúc này đánh em đã cả tay sao không thấy nhận lỗi?”

“Đệt, nhóc con em đúng là không biết điều, cũng được, vậy từ nay anh không để ý đến em nữa” Đặng Thiệu thất vọng nhìn tôi một cái, làm bộ không quan tâm thả tôi từ trên đùi xuống.

“Anh...” Tôi nhẹ nhàng gọi.

Đặng Thiệu nhăn mặt: “ Sao?”

Tôi hít hít cái mũi, đem nước mắt nuốt vào trong, nói: “ Anh, iem sai rồi. Về sau.. về sau sẽ không dám... chúng ta...” Rút rè nhìn Đặng Thiệu một cái, thấy hẳn không có vẻ gì là mất kiên nhẫn mới dám nói tiếp: “ Chúng ta... có thể tiếp tục không?”

“Biết sai rồi?” Đặng Thiệu hỏi lại.

Tôi gật gật đầu, nói: “ Em biết sai rồi, về sau không dám trêu.. trêu anh nữa”

Đặng Thiệu nhìn tôi cười, vươn tay chạm lưng tôi, kinh ngạc nói: “ Bắt nạt em một chút sao ra nhiều mồ hôi thế này. Lại đây, anh mang em đi tắm”

Đặng Thiệu nắm tay kéo tôi đi tắm. Tôi thầm nghĩ... chắc anh ấy sẽ không tức giận lần nữa đâu nhỉ, vẫn sẽ tiếp tục để ý đến tôi, lại càng không có ý định chấm dứt mối quan hệ này.

Bởi đêm qua bị quần cho mệt lả, tôi đặt lưng liền ngủ không vầy tai. Lúc tỉnh lại đã thấy nằm gọn trong lòng ngực hẳn, Đặng Thiệu thấy tôi tỉnh, híп mắt nói: “ Dậy rồi sao? Chúng ta chuẩn bị xuất phát thôi”

“Xuất phát? Đi đâu?” Tôi ngơ ngác hỏi.

Đặng Thiệu ngáp một cái, vươn vai xoay người xuống giường: “ Hôm nay là cuối tuần, chúng ta đưa Tròn Tròn đi công viên trò chơi”

“Công viên trò chơi? Em cũng chưa từng đi”

Đặng Thiệu cười nói: “ Chưa đi thì càng tốt, coi như mang hai đứa nhóc đi chơi”

“Vé có đắt lắm không?” Tôi hỏi lại.

Đặng Thiệu suy nghĩ trong chốc lát, nói: “ Cũng bình thường, có 180 đồng một người thôi”

“180 đồng còn không đắt?” Tôi kinh ngạc.

Đặng Thiệu gãi gãi lỗ tai, nhúm mày nói: “ Thì cũng coi là đắt, dù sao cũng đâu phải dùng tiền em, em tiếc tiền làm gì hả? Nếu em cảm thấy tiếc...” Đặng Thiệu cười gian, khóe miệng nhếch lên: “ Buổi tối về lấy thân gán nợ là được, thế nào?”

Tôi ho khan vài tiếng, nói: “ Gán nợ cái rắm, ông đây có tiền, đưa anh luôn” Nói xong, tôi cúi người lật ván giường lấy ra 5000 đồng mang ra.

Tôi thổi bay bụi dính bên trên, rút ra vài tờ đưa cho hẳn.

Đặng Thiệu bĩu môi, nói: “ Nhóc con, hóa ra em còn có quỹ đen, thế mà trước giờ toàn giả nghèo giả khổ thôi”

Tôi lườm Đặng Thiệu, tức giận nói: “ Cái gì gọi là giả nghèo giả khổ, tôi túng quẫn thật chứ bộ. Tiền này là cả nhà cả cửa bố mẹ em tích góp được đó, dùng hết là chẳng còn gì đâu” Nói xong liền thở dài, chẳng biết đưa hết chỗ tiền dành dụm bao nhiêu năm cho tôi, bố mẹ ở nhà sống thế nào đây.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa. Tiền em giữ lại đi, anh không dùng tiền em đâu” Đặng Thiệu ngồi dậy, nói: “ À, phòng này của em bao giờ hết kỳ hạn?”

Tôi tư tưởng chậm chạp chả hiểu mô tê gì, ngờ nghệch đáp: “ Tầm cuối tháng này”

Đặng Thiệu gật đầu: “Vậy đi luôn, đợi cho hết kì hạn dừng ở đây nữa, đi theo anh đi”

“Về nhà anh á?” Tôi há mồm kinh ngạc.

Đặng Thiệu một bên mặc quần áo, một bên gật đầu thản nhiên: “Ừ, bằng không còn đi đâu?” Nói xong còn không quên liếc tôi một cái.

“Nhưng mà....” Tôi lí nhí nói: “Mẹ anh... bác....”

“Anh đưa em tới chỗ người quen ở tạm. Chứ đừng cái mang em về nhà, mẹ anh chắc chắn sẽ nghi ngờ”

“Nghi ngờ? Nghi ngờ chuyện gì?”

Đặng Thiệu cười khố, nói: “Nghi đầu óc anh có vấn đề, đi lòi một đứm nhóc ở dơ ăn lăm về nhà”

“Anh mới ở dơ” Tôi cầm tất trên mặt sàn ném về phía hắn, Đặng Thiệu lanh tay lẹ mắt bắt được, cười: “Vũ khí sinh học hạng nặng cỡ này không ném tùy tiện được đâu, dễ chết người lắm đó”

Tôi bỗng cảm thấy yêu cuộc sống thế này. Mỗi sáng cùng nhau đấu võ mồm, tối trước khi ngủ lại đánh nhau vài cái. Lúc nào nhàm chán không có việc gì làm có thể vì đối phương mà nấu canh đậu đỏ. Viễn cảnh tương lai hạnh phúc như vậy, kì diệu thay lại do chính người tôi yêu thương dâng tặng, chỉ cần tôi cố gắng bước tới là có thể chạm tới.

23. Chương 23: Mặt Dày

Thực tế đã chứng minh, muốn hiểu được Đặng Thiệu còn khó hơn lên trời. Chưa biết tương lai thế nào, chỉ cần nói hiện tại, muốn thả một cái rắm cũng phải tìm chỗ kín mà thả. Lỡ mà làm hắn phật lòng, tôi ăn đủ cho coi.

Tôi từng hoài nghi có khi nào Đặng Thiệu thuộc loại đàn ông thuần chủ nhân không nhĩ, lại còn thuộc khuynh hướng mê ngược đái nữa. Nhưng nhìn bề ngoài thế nào cũng ra đàn ông 31 hào hoa phong nhã, hành động cử chỉ đều lịch thiệp, mị lực vô cùng.

(Tức là em nó nghi ngờ anh có khuynh hướng chơi SM, dạng boss và slave đó =)))

Vạn vật trên thế gian đều tuân theo quy luật tự nhiên mà sinh tồn, con người cũng thế, chẳng ai thoát khỏi sự trói buộc của vận mệnh. Có nhiều người không tin vào số mệnh, họ đứng trên phương diện khoa học mà nhìn cuộc đời. Cái này cũng không sai, mỗi người một ý kiến, không ai giống ai, kẻ tin thì vẫn tin thôi.

Huống chi tôi là người rất tin vào số mệnh, một số người thân quen hay chê cười nói tôi mê tín, thời đại nào rồi còn tin vào ba cái thứ vận mệnh vớ vẩn.

Chưa kể, làng tôi ngày xưa có một ông thầy bói, lần đầu tiên gặp tôi đã nói thành bé này là để mổ. Tôi hoảng sợ, nhớ mẹ từng nói lúc mang thai tôi vì thai quá to, nếu đẻ thường sẽ rất nguy hiểm nên gia đình buộc phải chọn đẻ mổ. Tôi bèn hỏi ông ta làm sao biết, ông chỉ rung đùi đắc ý nói: “Thiên cơ bất khả lộ”. Kể từ đó trở đi, tôi liền tin trên đời có thần linh, chỉ cần thành tâm thần linh ắt sẽ phù hộ cho chúng ta.

Hiện tại tôi chỉ có hai nguyện vọng.

Thứ nhất, xin phù hộ để tôi kiếm được thật nhiều tiền.

Thứ hai, xin phù hộ cho tôi và Đặng Thiệu mãi mãi không tách rời.

Trước khi đi, Đặng Thiệu nói hôm nay trời nóng, mặc mát mẻ một chút nếu không sẽ nổi rôm mẩn. Đặng Thiệu nói năng uyển chuyển khéo léo, cũng coi như cho tôi bậc thang, đi hay không tùy tôi lựa chọn. Tôi kéo kéo quần áo trên người, nói: “Em có mỗi bộ quần áo này thôi”

Đặng Thiệu nhìn chằm chằm bao hành lí đặt góc phòng, hỏi: “Thế ở đó có gì?”

“Mang một cái chăn mùa đông với một bộ quần áo dài” Tôi hổ thẹn liếc túi hành lí, tiếp tục nói: “Hay là anh đi thôi, em ở nhà vậy”

Đặng Thiệu không thèm nghe, cúi đầu lục bao hành lí, nhìn lướt qua vài tờ nhân dân tệ bên trong, nói: “Thời gian còn sớm, trước tiên chúng mình đi đón Tròn Tròn sau đó đi mua cho em một bộ quần áo, được không?”

(Nhân dân tệ: Đơn vị tiền của Trung Quốc)

Tôi vốn định cự tuyệt, nhưng nhìn mặt Đặng Thiệu... thôi đồng ý cho rồi.

Thực ra tôi ngại nhất là phải đi mua quần áo, nói thế nào nhỉ? Chủ yếu là vì diện mạo lẫn dáng người tôi rất bình thường, mua quần áo một một tí mặc lên người trông chẳng ra cái thể thống gì. Mua đơn giản một tí thì khác gì bộ đang mặc đâu. Lần này coi bộ làm khó Đặng Thiệu quá rồi.

Đi liên tiếp vài cửa hàng, Đặng Thiệu hoàn toàn bị tôi đánh bại. Tròn Tròn bên cạnh rầu rĩ: “ Chú hai, bao giờ chúng ta đi công viên trò chơi? Tròn Tròn vội lắm rồi”

Đặng Thiệu cúi thấp người đối diện bé con, cười nói: “ Tròn Tròn đợi một chút, chờ chú Lục mua xong quần áo thì chúng ta đi được không?”

Tròn Tròn bĩu cái môi nhỏ nhắn, rất không tình nguyện liếc tôi, giận dữ nói: “ Nhưng mà... Nhưng mà còn mất bao lâu nữa? Chú Lục cái này cũng chê, cái kia cũng không chịu, so với Tròn Tròn còn khó tính hơn nữa”

Tôi lần đầu tiên bị bé con ghét bỏ, hổ thẹn nhìn loạn một hồi, ho khan vài tiếng nói: “ Nếu không thì bỏ đi, Tròn Tròn không đợi nổi rồi”

Đặng Thiệu không cho là đúng, cười nói: “ Không được, vất vả lắm mới có dịp ra ngoài, mua bằng được thì thôi”

Vậy là một nhà ba người lại tiếp tục dạo phố, hễ cứ nhìn thấy bộ đồ nào đẹp lại vào thử. Nói cái gì mà người đẹp vì lụa chứ, mặc đồ đẹp lên người không thấy soái ca thêm tí nào, chỉ thấy kinh dị thôi.

Cuối cùng tôi lựa chọn bỏ cuộc, suy sụp ngồi xổm ven đường, nản lòng nói: “ Không mua nữa, mua quần áo còn khổ hơn mổ lợn”Tôi uống nước xong tùy tiện vứt luôn chai xuống đường.

Đặng Thiệu thả Tròn Tròn xuống, ngồi xuống cạnh tôi: “ Bảo sao Bắc Kinh lắm rác thế này, đến cả thể hệ trẻ như em còn không có ý thức” Nói xong, Đặng Thiệu vỗ mông Tròn Tròn, nói: “ Nhóc con, cầm lấy chai này đem vứt thùng rác bên kia đi”

Tròn Tròn cao hứng gật đầu, ngoan ngoãn nghe lời lắc lư chạy đi.

Tôi sầm mặt, nói: “ Ở làng em thích vứt đâu thì cứ vứt, ai như người thành thị các anh già mồm cãi láo, chỉ biết giảng đạo thôi”

Đặng Thiệu bĩu môi, nói: “ Đệt, già mồm thì già mồm, nào, chúng ta tiếp tục đi xem quần áo, nếu không không kịp đi chơi mất”

Không thèm ngẩng đầu, tôi tội nghiệp nói: “ Không mua, xem tới xem lui cũng không tìm được thứ gì hợp” Tôi kéo tay áo, tiếp tục nói: “ Không phải quá to thì là quá bé, không phải quá mỏng thì là quá tục tũ, em hỏi anh mua cái gì bây giờ?”

Xem chừng Đặng Thiệu chưa từng thấy tôi nói nhanh như vậy, trong phút chốc không biết phản ứng thế nào, mặt cứ nghếch ra. Vừa lúc Tròn Tròn chạy về, chỉ vào cửa hàng bán hoa cách đó không xa : “ Chú hai, Tròn Tròn thích hoa kia, chú mua cho Tròn Tròn được không?”

Tròn Tròn lôi kéo Đặng Thiệu tới cửa hàng bán hoa, tôi chỉ có thể đứng dẫy phải mông rồi chạy theo.

“ Chú hai, hoa này nè, đẹp quá đi. Chú mua cho Tròn Tròn được không?” Tròn Tròn chỉ vào bông hoa trong cửa hàng, nói.

“Bà chủ, hoa xấu hổ (*) này giá bao nhiêu?”

Cô chủ cửa hàng đang đùa nghịch với cây hoa nghe thấy thế, chạy ra cười tươi tắn, chỉ vào cây hoa xấu hổ, nói: “ Anh định trồng một cây sao?”

Đặng Thiệu vuốt ve đầu Tròn Tròn nói: “ Không phải, mua cho cô nhóc này”

Cô gái cười, cúi người đối diện Tròn Tròn, nhéo khẽ lên mặt bé con: “ Cây xấu hổ này không thể cho em nghịch được rồi”

“Sao lại không ạ?” Tròn Tròn ngạc nhiên hỏi.

“ Bởi vì hoa này có độc, nhỡ làm bàn tay bé bé xinh xinh này bị thương thì sao?”

Tròn Tròn tuy tuổi còn nhỏ nhưng lại rất hiểu chuyện, gặp chuyện không vừa lòng cũng không khóc không quấy, im lặng gật gật đầu, nói: “ Vậy Tròn Tròn không mua cây xấu hổ nữa”

“Tròn Tròn ngoan quá” Cô gái khen. Tôi thấy họ càng nói càng hăng, nhân cơ hội ngồi xổm bên cây xấu hổ, cẩn thận quan sát. Hồi còn ở làng tôi từng nghe giai thoại cây xấu hổ, gắn liền với một chuyện tình buồn. Tôi chạm khẽ vào nhụy hoa tím tím, chợt lại chợt, sao chẳng có gì thay đổi?

Đang lúc tôi buồn bực không hiểu, Đặng Thiệu đi tới, cười nói: “ Nghiên cứu cái gì đó?”

Tôi không cam lòng hừ một tiếng, nói: “ Nghe bảo cây xấu hổ này chạm vào một cái sẽ thay đổi màu, sao em chợt nửa ngày vẫn thế?”

Đặng Thiệu có chút dăm chiêu ngầm nghĩ một hồi, suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cố nén cười, nói: “ Gặp phải người da mặt dày nên hoa cũng không thêm thẹn thùng luôn”

Hừ, đây rõ ràng là giễu cợt cực điểm, tôi vuốt ve bông hoa, nói: “ Em mặt dày thì sao? Anh có giỏi thì cắn thử xem”

Đặng Thiệu nhìn quanh bốn phía, thấy Tròn Tròn cùng chủ tiệm đi xem hoa vui quên trời đất, lúc này mới tiến gần mặt tôi, há mồm cắn một ngụm lên cổ.

Cảm giác đau đớn làm tôi lùi lại vài bước, che lấy cổ nói: “ Anh cắn thật đấy à?”

Đặng Thiệu chặc lưỡi, biểu hiện như thèm thuồng lắm, nói: “ Em đã nói anh nào dám không vâng lời”

Không ngờ một câu đơn giản như vậy lại làm cho con người ta hưng phấn đến vậy, hơn nữa còn là hưng phấn tới cực điểm. Tôi kìm lại trái tim loạn nhịp, chạy đến cạnh Tròn Tròn trốn tránh một hồi: “ Tròn Tròn, có thích thứ gì không? Chú Lục mua cho con”

“Thật không ạ?” Đôi mắt Tròn Tròn trong veo như mặt nước mùa thu chăm chú nhìn tôi.

Tôi trịnh trọng gật đầu, nói: “ Chú Lục mang tiền mà, thích cái gì nói với chú, chú mua cho con”

Tròn Tròn vui vẻ đứng tại chỗ chỉ vào mấy bông hoa hồng, nói: “ Ba tháng trước ba ba mua tặng mama hoa này, Tròn Tròn cũng muốn”

Tôi không kịp nghĩ nhiều, quay sang nói với chủ tiệm: “ Gói cho tôi một bó”

Cô gái cười cười, nói: “ Hoa hồng không nhất thiết phải theo bó đâu, quý khách có thể tặng một bông, hai bông hoặc nhiều hơn”

“Vậy lấy mười một bông” (**)

Cô gái cười, xoay người đi vào trong gói hoa.

Đặng Thiệu từ ngoài đi vào cửa hàng, tôi ra về nhưng đang nghiên cứu mấy bông hoa. Kì thật khóe mắt không nhìn được đều đặt trên người hắn. Hắn càng ngày càng tới gần, cuối cùng ghé sát vào tai tôi, nói khẽ: “ Hôm nay không xót tiền đến chảy máu nữa sao? Có biết 11 bông hoa hồng đắt lắm không hả?”

Tôi ghét nhất cái mặt này, có tiền thì ngon hả?

Đặng Thiệu thấy tôi không đáp lời, nói thêm: “ Nhưng em cũng thông minh thật đấy, mua 11 bông hoa hồng tặng Tròn Tròn, tiện tay trói anh cả đời”

Tôi ra về hồ đồ, giả ngu nói: “ Trói cái gì? Em không hiểu”

Đặng Thiệu ôm lấy Tròn Tròn, cười đi ra ngoài, nói: “ Em muốn cùng anh bên nhau trọn đời, giá tiền 11 bông xem ra rẻ quá” Nói xong, hắt bẻ Tròn Tròn đi thẳng.

Bị vạch trần âm mưu, tôi xấu hổ mặt đỏ như quả cà chua, lâu như vậy giờ mới là lần đầu tiên chính thức thổ lộ với hân. Tuy rằng biểu hiện của Đặng Thiệu không thể tiêu được, nhưng dù sao vẫn khiến tôi vui sướng, vui vì rốt cuộc hân cũng hiểu ý tôi.

Dọc đường đi, Tròn Tròn cầm bó hoa hồng cười toe toét, ngẫu nhiên lại nhìn tôi cười hì hì: “ Chú Lục đối xử với Tròn Tròn là tốt nhất, đối với chú hai cũng tốt luôn.”

Nhất thời, đắc chí quá hóa liều, tôi hỏi bé con: “ Tròn Tròn, sao con biết chú Lục đối tốt với chú hai?”

“Vì.....”

“Đủ rồi” Đặng Thiệu đánh gãy lời Tròn Tròn, hung hăng trừng mắt nhìn tôi, nói: “ Con bé còn nhỏ, đừng để nó nói linh tinh”

Một gáo nước lạnh dập tắt nội tâm hưng phấn, tôi chỉ có thể cúi đầu đi bên cạnh Đặng Thiệu, mãi đến khi bước vào công viên trò chơi, đối mặt với biển người trước mắt, tôi mới buột miệng: “ Sao mà đông người thế này?”

“Cũng phải thôi, hôm nay là cuối tuần mà”

Thời điểm xếp hàng mua vé, tôi đánh giá xung quanh. Bốn phía xung quanh cửa ra vào có rất nhiều sạp hàng nhỏ, buôn bán náo nhiệt, tôi vội hỏi Đặng Thiệu: “ Sạp hàng nhỏ ở đây buôn bán tốt không?”

Đặng Thiệu ngẫm nghĩ, nói: “ Ở đây một ngày muốn kiếm 1000 đến 800 đồng không thành vấn đề, nhưng đổi lại cũng rất nguy hiểm”

“Nguy hiểm? Có gì mà nguy hiểm” Tôi hỏi.

“ Thì ví dụ như bị quản lí đô thị túm lại phạt tiền, bữa nào xui xẻo gặp người khó tính có khi còn bị tịch thu hết xe đẩy, dụng cụ, bàn ghế, thế có gọi là nguy hiểm không?”

“ Quản lí đô thị đúng là không có nhân tính” Tôi nhỏ giọng than thở.

Đặng Thiệu nhún vai không quan tâm, nói: “ Luật không phải anh quy định, không có nhân tính cũng không phải anh”

Tôi cãi lại không nổi, hòa theo dòng người vào công viên.

(*)Cây hoa xấu hổ: Hay còn gọi là cây mắc cỡ, cây trinh nữ, hàm tu thảo, tên khoa học là Mimosa Pudica. Là loại cây cỏ nhỏ có gai, mọc rả ở đất, lá bẹ có rìa lông. Khi bị đụng đến và lúc về đêm thì lá xếp lại. Hoa hình đầu tròn, có màu hồng, quả có lông, rụng thành từng đốt. Cây có tính an thần, giúp dễ ngủ. Cây này khi chạm khê vào lá, lá sẽ cuộn lại do liên quan tới sức căng trương nước tác dụng tới thể gối. Nói thế chứ chưa nghe đến vụ chạm vào thì hoa đổi màu như trong truyện, mà tìm thì chỉ có loại cây này thôi. Còn một loại nữa là Trinh nữ hoàng cung thì hoa màu trắng nên chắc là không phải rồi. Hình ảnh hoa xấu hổ:

su_tich_hoa_trinh_nu_1

(**) 11: Theo như mình tìm được thì trong tiếng Trung, cách đọc số thường gần âm với một số từ, vì thế người ta hay dùng số để nói một số câu thông dụng. Ví dụ như 5 (Tôi, mình, anh, em), 2 (Yêu), 0 (Bạn, em, anh, cậu) ==> 520: Tôi yêu bạn, anh yêu em. Theo đó thì 1 là Muốn =)))) Muốn bên nhau một đời =)))

24. Chương 24: Phố Tẩu Thuốc

Hồi trước, ở bên trấn Tây Đông có một ngọn núi nhỏ, ban đầu mọi người tính toán dùng để xây dựng thành nơi đình chùa khấn vái. Sau chẳng biết nghĩ thế nào lại phá núi dựng thành công viên. Nói là công viên nhưng lại khác xa ở thành phố. Công viên ở thành phố mở cửa miễn phí, chủ yếu phục vụ người dân nghỉ

bộ dưng chân, ngắm cây cỏ hoa lá hít tí khí trời. Mà công viên ở chỗ chúng tôi, cùng một tên gọi mà ôm đồm nào là vườn bách thú, nào là công viên trò chơi, cây cỏ hoa lá đủ cả.

Tuy nhiên trò chơi ở đây so với thành phố cũng không thua kém là bao.

Mỗi năm cứ đến quốc tế thiếu nhi, mẹ lại đưa tôi đi công viên. Mấy gánh hàng rong tụ tập đông nghịt trước cửa. Đến tận bây giờ tôi vẫn không quên được gánh hàng của ông cụ bán đồ chơi làm bằng đường. Những món đồ chơi được làm ra từ đôi bàn tay khéo léo ấy đều trở nên sống động lạ thường làm lũ nhóc chúng tôi yêu thích đến không nỡ rời tay. Lần nào tôi cũng đòi mua tới ba con, dĩ nhiên không phải mua mấy con hình người, tôi chỉ thích đồ chơi nặn hình con hổ, rồng và ngựa thôi. (*)

Tay dính toàn đường thơm ngọt, yết hầu không kìm được cao thấp lên xuống, nuốt nước miếng một hồi, rốt cuộc lí trí không thắng được cái bụng, một ngụm cắn lấy, cả miệng đều ngọt lịm, thơm lừng.

Còn chuyện nữa tôi cũng nhớ như in, công viên có cái cầu trượt con voi, khi ấy chơi mãi không sao, giờ nhớ lại mới thấy bồi hồi trong lòng.

Cầu thang trèo lên là phía móng con voi, mà đường trượt xuống là cái mũi. Tôi hồi bé rất ngốc, toàn trèo lên từ phía mũi, trèo một hồi trơn quá lại trượt xuống, miệng cười ha ha không ngừng. Ấy là tuổi thơ ấu của tôi.

Vài năm sau, công viên bị bỏ hoang, không còn cảnh tượng náo nhiệt ngày xưa. Ông cụ làm đồ chơi bằng đường cũng không còn xuất hiện nữa. Chỉ còn cái cầu trượt con voi lặng lẽ im lìm ở đó, không còn rực rỡ sắc màu như ngày nào, xung quanh bám đầy rêu xanh lại càng tôn lên sự cô độc trống trải. Để như vậy một thời gian dài, công viên ngẫu nhiên trở thành nhà xí công cộng cho mấy kẻ vô ý thức, mỗi lần đi qua mùi khai bốc lên khiến người khác chỉ có thể bịt mũi chạy dài.

Tôi đem tuổi thơ của mình kể lại cho Đặng Thiệu, Đặng Thiệu nghe đến mê mẩn. Kể hết rồi mà hấn còn ngơ ngẩn, Tròn Tròn ngồi trong lòng lại hét lên thích thú: “ Chú Lục, Tròn Tròn cũng muốn ăn đồ chơi làm bằng đường, Tròn Tròn ngần này tuổi đầu mà chưa được ăn bao giờ”

Tôi cầm bím tóc bé con nghịch, cười nói: “ Ông cụ làm đồ chơi đã giải nghệ rồi, chú Lục không biết làm sao tìm cho con được”

Thực ra tuổi thơ của tôi rất đơn giản, đi học, đi cày, đi phá làng phá xóm. Những trò này trong mắt Đặng Thiệu chắc không đáng nhắc tới, nhưng chính tôi lại thập phần hoài niệm.

Tròn Tròn mắt mát mát bấu cái môi, mà tôi cũng cảm thấy mát mát thở dài một tiếng. Đặng Thiệu quay trái qua phải nhìn hai đứa nhóc tội nghiệp, cười nói: “ Đồ chơi bằng đường chứ gì? Để đấy anh làm cho”

“Thật á?” Tôi và Tròn Tròn trằm miệng một lời.

Đặng Thiệu vỗ ngực tự hào nói: “ Chú đây cái gì chẳng biết” Một câu đơn giản làm hài lòng Tròn Tròn, cũng khiến tôi hoài niệm (?)

Đặng Thiệu ôm Tròn Tròn đi trước, nói: “ Sợ Lục, hôm nay anh sẽ đưa em trở về tuổi thơ, bảo đảm chân thật khó quên”

Đây là lần đầu tiên Đặng Thiệu gọi tên tôi, trước giờ chỉ nghe anh ấy gọi nhóc hay tiểu Lục, hôm nay tự nhiên nghe một tiếng Sơ Lục khiến tôi bỗng dưng sinh ham muốn, giá mà sau này anh ấy cứ gọi mãi như thế thì tốt biết bao.

Tôi đứng chết trân nhìn lên thuyền viking (**) cao ngất. Há miệng nửa ngày không khép nổi, thực ra trên TV cũng từng thấy rồi nhưng giờ nhìn tận mắt vẫn không tin nổi. Tôi híp mắt tránh cho ánh mặt trời chiếu vào, cảm thán không ngừng: “ Cao quá, to quá đi..”

“Chú Lục, mấy cái này trông đáng sợ quá ha” Tròn Tròn che miệng cười khanh khách.

Tôi không chớp mắt, hỏi: “ Thật à? Chú cũng thấy rất dọa người”

Đặng Thiệu vỗ đầu Tròn Tròn, cười nói: “ Em nghe Tròn Tròn dọa mà cũng sợ à, đúng là trẻ con. Nào, thử một chút cho biết”

Tôi do dự lùi về sau vài bước, phát tay nói: “ Em thấy hay là quên đi, em không hợp mấy trò này lắm”

Đặng Thiệu không để ý kháng cự của tôi, ôm Tròn Tròn hòa vào dòng người xếp hàng. Tôi thở dài bất lực, gian nan bước từng bước chậm rì rì, mỗi bước chân lại cảm thấy như đang đi trên mây vậy, nghiêng nghiêng ngã ngã.

Chờ đến lượt chúng tôi, Đặng Thiệu chen qua đám người tìm được một hàng ghế, anh kéo tay tôi chạy tới. Vừa bước vào thuyền khê rung, tôi trong lòng mặc niệm mẹ ơi, sao mà vừa cao vừa chơi với thế này. Tôi túm chặt lan can, nói: “ Em muốn xuống”

Tròn Tròn lại cười khanh khách: “ Chú Lục, chú thật nhát gan, Tròn Tròn còn không sợ nè” Nói xong, bé con học bộ dạng của chú mình, lấy tay vỗ bồm bộp lên vai tôi an ủi.

“Thấy chưa, Tròn Tròn còn không sợ, em sợ cái gì?” Đặng Thiệu tiến tới đứng cạnh tôi, dùng âm thanh nhỏ nhất để nói: “ Cứ yên tâm, trò này để ngắm cảnh từ trên cao là chính, mà nếu có nguy hiểm gì đã có anh ở đây rồi” Nói xong, Đặng Thiệu thừa dịp Tròn Tròn đang lo nhìn đông ngó tây trộm cầm tay tôi nhét vội vào túi quần anh.

Đặng Thiệu cũng không gạt tôi, chờ khi thuyền bắt đầu chuyển động, phong cảnh dưới chân nhìn không sót tí nào. Tôi dần thả lỏng, ý cười trong suốt chỉ ra xa: “ Nhà của chúng mình ở hướng kia đúng không?”

Đặng Thiệu gật gật đầu: “ Ừ, nhà của chúng...” Đặng Thiệu tạm dừng một chút, ý cười thật sâu, nói: “ Nhà của chúng ta ở hướng ấy”

Tôi hưng phấn nắm lấy lan can, tay phải nắm chặt Đặng Thiệu, ngẫu nhiên anh ấy dùng chút lực bóp mạnh tay tôi. Nhưng cái này không quan trọng, bởi đầu đón ở bàn tay sao so được với niềm hạnh phúc mãnh liệt giờ phút này.

Theo hướng thuyền lên xuống, tôi hưng phấn tươi cười, mở rộng hai tay đón lấy gió rít qua tai. Giống như đứa trẻ con hét lên sung sướng. Đặng Thiệu và Tròn Tròn từ sau nhìn một hồi, Tròn Tròn nhìn Đặng Thiệu oán giận: “ Chú hai, sao con cảm giác hôm nay chú Lục mới là nhân vật chính?”

Toàn nói trẻ con ngây thơ không biết gì. Đâu ra chứ, tội nhỏ bây giờ, đứa nào đứa nấy vừa thông minh lại còn nhạy cảm chết đi được.

Hành trình kế tiếp hoàn toàn dựa theo an bài của Đặng Thiệu, nào là vương quốc con kiến, nhà ma gì gì đó tôi đều chưa từng chơi qua. Tôi đã muốn hưng phấn cực điểm rồi, chỉ hận không thể yêu thương mà hôn chụt một cái lên mặt anh, phải vậy mới biểu đạt được cái sự sung sướng này.

“Chơi cái này xong rồi, chúng ta về nhà thôi” Đặng Thiệu cùng Tròn Tròn có vẻ đã mệt mỏi, bé con dựa vào vai Đặng Thiệu gật đầu đồng tình. Mà tôi thì ngược lại, cả một ngày ăn chơi nhảy múa mà sinh lực trong cơ thể vẫn bùng bùng lửa cháy, chỉ muốn được chơi mãi, chơi mãi.

Đặng Thiệu liếc tôi một cái, lười biếng cười nói: “ Đồ ngốc, hôm nay vui đủ chưa hả?”

Tôi dùng sức gật đầu, nói: “ Vui lắm, lâu lắm rồi em chưa được chơi đùa thoải mái thế này” Tôi cười toe toét, khoe miệng rộng tới mang tai luôn rồi.

Đặng Thiệu cố ý mân mê miệng, nói: “ Em thì vui vẻ rồi, bọn anh thì mệt muốn chết”

Tròn Tròn lập tức phụ họa: “ Đúng đúng, hôm nay con không vui vẻ chút nào hết” Tròn Tròn hung hăng lườm tôi một cái, quay đầu nói với Đặng Thiệu: “ Chú hai, Tròn Tròn đói bụng, con muốn ăn hoành thánh(***)”

Đặng Thiệu dở khóc dở cười nói: “ Ặc, ngài đúng là tiểu tử tông của tôi, tiếc là ...” Đặng Thiệu do dự một chút, tiếp tục nói: “ Tiếc là, ba ba và ma ma con đến rồi, đành để hôm khác mang con đi ăn nhé”

Một giờ trước, Đặng Thiệu nhận được điện thoại của Đặng Minh, hiện giờ Đặng Minh đã đưa vợ đợi ở cổng chờ. Đặng Minh bế bé con từ tay anh, trách cứ nói: “ Về sau đừng đưa con bé đi chơi, trẻ con chiều quá sinh hư, hưởng chi chú cũng đâu có nhiều tiền”

Đặng Thiệu dường như đã quen bị trách vì tội chiều cháu, vui vẻ cười nói: “ Em là chú của Tròn Tròn, không chiều con bé thì chiều ai? Vả lại nhóc con bé thế này có thể tiêu tốn bao tiền chứ?”

Đặng Minh muốn nói gì đó lại bị vợ ngăn lại, nói: “Chú mang Tròn Tròn đi chơi chị dâu không phản đối, nhưng mà con bé còn nhỏ sao lại mua hoa hồng thế này? Ai mua thế?”

Đặng Thiệu không tự giác nhìn tôi, tôi đoán ý hần nhắc thừa nhận đi, vì vậy không thêm suy nghĩ, thú tội ngay lập tức: “ Em thấy Tròn Tròn thích cho nên mua cho con bé”

Hai vợ chồng cao thấp đánh giá tôi một phen, bưng tỉnh đại ngộ nói: “ Cậu chẳng phải là người ở cửa hàng ngày đó sao?”

Tôi gật đầu.

Xem chừng chị ấy thấy quay ra trách tôi thì không hay lắm nên chỉ có thể cười trừ, nói: “ Được rồi, anh chị mang Tròn Tròn về trước, hai đứa muốn đi cùng không?”

Tôi theo bản năng nhìn Đặng Thiệu, anh vội vàng nói: “ Thôi, chúng em còn có việc đi ngược đường, anh chị cứ mang Tròn Tròn về trước đi”

Đặng Minh rút từ trong ví vài tờ 100 đồng đưa cho Đặng Thiệu, nói: “ Chú cũng chẳng có bao nhiêu, cầm lấy đi, để mẹ biết anh tiêu tiền của chú lại mắng anh không ra dáng anh trai”

Tôi tưởng Đặng Thiệu sẽ từ chối, ai ngờ anh thần nhiên cầm lấy, nói: “ Thế em cầm vậy, anh chị đi trước đi”

Một nhà ba người lên xe đi mất. Tôi đứng tại chỗ nhìn họ khuất dần khỏi tầm mắt, nhỏ giọng hỏi: “ Sao em có cảm giác hai anh em tình cảm không tốt lắm, phải không?”

Đặng Thiệu không phủ nhận, bắt đầu dĩ nhún nhún vai, nói: “Quen rồi cũng đành chịu, đi thôi”

Tôi chạy theo sau anh, hỏi: “ Chúng mình đi đâu?”

Đặng Thiệu nhìn phía trước nói: “ Phố tẩu thuốc”

(*)Món này chắc là kẹo đường hay còn gọi là kẹo thối, người ta đun chảy đường kéo thành vòng, nghệ nhân sẽ thổi không khí vào bên trong để kẹo uốn thành con vật hay hình thù gì đó. Mọi người có thể xem món này qua phim Nghịch tập

Cảm ơn bạn A Tà đã nhắc nhở:’>

245_2010030419431014kcq

(**)Thuyền viking, đây là trò chơi khá nổi tiếng, mô hình trò chơi phỏng theo chiếc thuyền của người Viking, mỗi lượt chơi cái thuyền sẽ lên cao rồi lại xuống. Nhìn xa thì trông cũng bình thường, ngồi lên phê ra phết=)))

DSC_0276

Bây giờ nhiều nơi họ cải biến thuyền Viking thành thế này

Dream-world-bangkok_09

(***) Hoành thánh: Là một món ăn gốc Quảng Đông, Trung Quốc, du nhập vào Việt Nam thì hay gọi là Vằn thắn hoặc hoành thánh, mần thắn. Ở Trung Quốc gọi món này là (hún tún), âm hán việt là Hồn đồn. Món này làm từ thịt, hải sản và rau bằm nhỏ, gói lại bằng vỏ bột mì rồi đem luộc.

25. Chương 25: Chuột Đè Rắn

Tôi thừa nhận bản thân chỉ là một con ếch, thậm chí là một con ếch bị nhốt lâu năm dưới đáy giếng, mỗi khi có cơ hội tiếp xúc với thế giới bên ngoài lại kìm không nổi sự tò mò xuất phát từ nội tâm. Tôi bỗng nhiên phát hiện, thì ra mình khá yêu thích thành phố này, thích chen mình trong dòng người vội vã, thích đứng giữa đám đông cố tìm cho mình chút không khí trong lành hiếm hoi. Nhưng, Đặng Thiệu mới chính là động lực lớn nhất khiến tôi yêu nơi này.

Tôi thò đầu ra khỏi cửa sổ, tò mò nhìn ngắm bên đường. Chú tài xế chăm chỉ dùng hết những kĩ năng lái xe tích lũy lâu năm mà lách trên đường, đường thì đông mà xe vẫn chạy êm ru. Bỗng, một chiếc xe phóng vượt lên, cách mặt tôi trong gang tấc. Tôi vì sợ hãi mà hét lên một tiếng.

Tôi vỗ ngực cố gắng trấn an chính mình.

Đặng Thiệu giang tay kéo tôi vào trong xe, căn dặn: “ Về sau đừng có thò đầu ra khỏi cửa sổ khi xe đang chạy, chẳng lẽ điều cơ bản ấy em cũng không biết à?”

Tôi theo bản năng gật đầu, nói: “Em chỉ muốn xem phong cảnh ngoài kia thôi mà”

Ý cười bên môi anh càng sâu hơn, nói: “ Chỗ này phong cảnh có gì mà xem, chờ lát nữa đến nơi cho em ngắm đã đời luôn”

Tôi oán thầm trong lòng, giương mắt hỏi Đặng Thiệu: “ Anh nói đi phố tẩu thuốc, có phải phố đó chuyên bán tẩu hút thuốc (*) đúng không?”

“ Có thể coi là thế” Đặng Thiệu nghiêng người nhìn ven đường, chắc đang xác nhận lại đường rồi mới quay đầu lại nói với tôi: “ Thời nhà Thanh nơi này là phố chuyên bán tẩu thuốc nổi tiếng, tuy rằng cách đây đã trăm năm nhưng tập tục này vẫn được bảo tồn đến bây giờ”

“Hóa ra em đoán đúng à?” Tôi ít nhiều có chút đắc chí, quả nhiên mình thông minh vô sự tự thông. Trong giây lát mới nhớ tới vấn đề trọng yếu: “ Đừng bảo anh mang em đến đây để mua tẩu thuốc nhé?”

Đặng Thiệu giật mình, hỏi: “ Em biết hút thuốc à?”

Tôi lắc đầu: “ Không, sao thế?”

“Không biết hút còn thắc mắc làm gì, ngoan ngoãn ở đây chờ cho anh, lát nữa mang em đi ăn” Đặng Thiệu chỉ vào con đường phía trước, cách đó không xa là những tòa nhà có kiến trúc hoàn toàn bất đồng với bây giờ, nói sao nhỉ, chúng đều mang nét cổ phong nhã vận xa xưa. (**)

Tôi buồn chán áp má vào thành xe, xe thì thoải đi lại xóc nảy một chút khiến hai hàm răng tôi va nhau lách cách. Tôi chẳng thêm để ý, ngược lại cười nói: “ Em đột nhiên phát hiện ra, em đến Bắc Kinh là để buôn bán kiếm tiền, thế mà giờ mục đích lại hoàn toàn bị ném qua sau đầu rồi” Tôi trừng mắt nhìn anh.

Đặng Thiệu cười, tôi chẳng còn tâm tình để ý thứ gì khác ngoài đôi má lúm đồng tiền ấy.

“ Loại chuyện này không thể nóng vội được. Xe hàng của em cũng sắp xong rồi, hôm nào anh dẫn em đi xem hợp ý không nhé?”

Tôi chăm chú nhìn anh, mà ẩn trong ánh mắt hơn phân nửa là cảm kích. Không nghĩ đến thì thôi, càng nghĩ càng thấy lo, tôi là kiểu người có tính ỷ lại, một khi đã hình thành chỗ dựa cho mình, một khi có người đối xử thật tốt với tôi thì đến chân tay cũng không buồn động nữa. Vò đầu bứt tai một hồi, thật hoài nghi liệu sau này rời khỏi con người này, chính mình có thể sống tốt không nhỉ?

“Cười cái gì đấy?” Đặng Thiệu bình tĩnh nhìn tôi.

Hóa ra, chẳng biết từ bao giờ tôi thất thần nở nụ cười. Nụ cười này xuất phát từ chính nội tâm chân thành nhất. Ngưng cười, tôi trấn định nói: “ Không có gì, em chỉ nghĩ mình tới đây cứ như đi du lịch ấy”

Đặng Thiệu cười: “ Làm gì có ai đi du lịch như kiểu của em. Vả lại, du lịch thì phải có tiền trả cho hướng dẫn viên du lịch. Nói đến mới nhớ, em không định trả tiền làm hướng dẫn viên cho anh à?” Đặng Thiệu thần nhiên xò tay, hai mắt sáng lấp lánh, cả người sặc mùi phú ông hám tiền.

Tôi đánh lảng nhìn ra xa, nói: “ Em không có tiền”

“Đệt, lại ki bo rồi”

Không gian của khu phố này hoàn toàn khác biệt so với những nơi khác, không nói tới kiến trúc các nhà bên đường, ngay cả cách bày trí cửa hàng hai bên cũng mang tới cho người ta cảm giác bất đồng.

“Thế nào? Có thích nơi này không?” Đặng Thiệu kéo tôi đi về trước.

Tôi gật đầu, nói: “ Chỗ này thật tuyệt, mọi người ở đây trông cũng hòa nhã, chất phác”

Đặng Thiệu bất giác bật cười, nói: “Nhóc con, từ bao giờ ăn nói văn vẻ thế này? Xem ra hồi còn đi học thành tích môn văn không tệ đâu nhỉ?”

Tôi được thể kiêu ngạo, phồng mũi vỗ ngực: “Dĩ nhiên, hồi còn ở trường, môn văn của em luôn đứng top đó”

“Ồ...” Đặng Thiệu cố ý dài giọng, tán thưởng nhìn tôi, nói: “Thất kính, thất kính rồi, thì ra là nhân tài văn học..”

Tôi nheo mắt, nghiêm túc nói: “Sao em lại có cảm giác anh đang châm chọc em?”

Đặng Thiệu cười, phẩy phẩy tay: “Anh nào dám châm chọc em, đây là lòng kính nể vô cùng chân thật dành cho nhân tài văn học nước nhà”

Nhân tài văn học nước nhà, shit, sao nghe chói tai thế nhỉ. Tôi theo bản năng ngoáy ngoáy lỗ tai, hỏi: “Giờ chúng mình đi đâu?”

“Sắp tới rồi” Đặng Thiệu lợi dụng ưu thế chiều cao, ở giữa đám đông thoải mái tìm đường ra. Chúng tôi rất nhanh tách khỏi dòng người, bước vội vào mấy ngõ tắt, rốt cuộc cũng tới đích rồi.

(Chương trước thấy Đặng Thiệu tự nhận mình vạn năng... Giờ mấy thấy đúng. 25 Chương đủ để chứng nhận bạn ấy như cái google map =))) Hang cùng ngõ hẻm nào cũng biết)

Đừng từ xa xa, tôi ngửi thấy mùi đường thơm ngọt quen thuộc, giống như gợi lên những kí ức ngày thơ bé. Nhưng càng làm tôi bất ngờ hơn, một câu nói vu vơ lúc trò chuyện với Tròn Tròn của tôi cũng khiến anh để tâm đến vậy.

“Sao thế? Có phải rất cảm động đúng không?” Đặng Thiệu đứng cạnh tôi, thân hình cao lớn chắn trước mặt tôi, che khuất đi ánh nắng chói chang.

(Anh nguyện vì em mà che nắng chắn mưa =)))

Tôi muốn nhào vào lòng anh, ôm anh thật chặt, nhưng lại không dám, tôi sợ...

Đặng Thiệu cầm đồ chơi bằng đường đứng trước mặt tôi từ khi nào, tôi chậm chạp không nhận, anh tò mò hỏi: “Sao vậy? Không thích ăn à?”

Tôi lắc đầu, nói: “Em thích cái khác cơ”

“Cái khác là cái nào?” Đặng Thiệu hỏi lại.

Tôi gãi gãi gương mặt không mấy dễ nhìn của mình, nở nụ cười khó coi, nói: “Em muốn làm đồ chơi bằng đường theo hình mình thích cơ, được không?”

Đưa cho Đặng Thiệu một đề bài nan giải, thế nhưng tôi lại tin anh có thể làm được. Bởi anh sẽ luôn tìm cách làm cho bằng được, khiến tôi hết lần này tới lần khác cảm động không thôi.

Đặng Thiệu trầm tư mất nửa ngày, bắt đầu dĩ ngôn luận đồ chơi bằng đường vào miệng, hàm hồ nói: “Sơ Lục, em thích con gì?”

Tôi giật mình, không hiểu anh muốn làm gì, lắp bắp nói: “Con... con rắn”

Đặng Thiệu gật đầu, lại chạy đi xếp hàng. Tôi một mình ngồi xuống ghế đá cách đó không xa, trong lòng vừa lo lắng vừa có chút mong chờ, mong chờ anh sẽ lại xuất hiện cùng một cây đồ chơi bằng đường thơm ngọt.

“Chú ơi, chú làm ơn làm phúc cho cháu chút tiền đi”

Tôi sững sốt, đứa nhỏ trước mặt quần áo tả tơi quỳ một bên, hai tay đen thùi lùi của cậu ôm lấy hai chân tôi. Nét mặt vừa đáng thương vừa chờ mong, miệng không ngừng oán thán: “Chú làm ơn làm phúc đi chú”

Tôi cũng không phải người có ý chí sắt đá, tuy bản thân cũng không có tiền, nhưng chí ít chưa đến mức phải làm ăn xin lưu lạc đầu đường xó chợ. Tôi thò tay vào túi quần lấy ra mấy đồng tiền lẻ cho cậu, mỉm cười: “Chú chỉ có nhiều đây thôi, cầm đi”

Cậu bé mở cuộn tiền, thấy bên trong có tờ 20 đồng và 5 đồng lẻ lập tức cao hứng cười với tôi, nói: “ Cảm ơn chú”

Thấy cậu bé cao hứng chạy đi, tôi ít nhiều cũng thấy vui vẻ. Hóa ra chính mình cũng có ngày giúp được người khác.

“Ngồi một mình cười ngốc gì thế?” Đặng Thiệu cầm đồ chơi bằng đường đi tới.

Tôi chỉ vào xa xa, cười nói: “Ban nãy có thằng bé xin em tiền, bảo không có cơm ăn, em cho thằng bé mấy đồng”

Đặng Thiệu ngồi xuống cạnh tôi,nói: “ Không ngờ nhóc em cũng có lòng tốt đến thế, mỗi tội ...”

“Mỗi tội gì?” Tôi hỏi lại.

Đặng Thiệu do dự một lát, tiếp tục nói: Anh cũng không nói ra đâu nhưng thôi cứ nói (==)) Ở chỗ này ăn xin hơn nữa là lừa đảo. Bọn họ hợp lại thành tổ chức, mấy đứa nhỏ đáng thương này chỉ là công cụ làm ăn của mấy kẻ thất đức lợi dụng lòng tốt người khác thôi.”

Tôi gật đầu, không thêm nói gì nữa.

“Sao thế? Tiếc tiền à?”

Tôi nhìn Đặng Thiệu, lắc đầu: “ Không tiếc, em chỉ thấy mình rất ngốc thôi. Về sau tuyệt đối không để lãng phí một đồng nào nữa.”

Đặng Thiệu nhún vai, nói: “ Em hiện tại như tờ giấy trắng vậy. Chờ sau này tiếp xúc với xã hội nhiều khác sẽ rành đời hơn. Quan hệ giữa người với người không đơn thuần chỉ xuất phát từ tình cảm, hiểu không?”

Xã hội ngoài này phức tạp và đầy rẫy lừa lọc, không giống như cái đáy giếng mà tôi an phận bấy lâu nay. Xung quanh đều là những con người thô tục mà chân chất, về nhà lại cùng cha mẹ quây quần bên kệ bếp. Nơi này khác với cái làng nhỏ của tôi, khác nhiều lắm.

“Lại nghĩ cái gì đấy? Sao trầm ngâm thế này?”

“Không có gì, em chỉ nghĩ nhanh bắt đầu buôn bán, chứ cứ ăn tiêu thế này đến lúc hết tiền thì đời em chấm hết”

Đặng Thiệu không phủ nhận, thấy đồ chơi bằng đường trên tay có dấu hiệu sắp tan bèn đưa cho tôi: “ Nào, ăn đi. Chuyện tương lai thì để tương lai nói”

Tôi cầm đồ chơi bằng đường, nước đường đã muốn chảy dọc thân que. Tôi liếm nước đường ngọt lịm dính trên ngón tay trước tiên, sau đó mới bắt đầu ăn đồ chơi mà Đặng Thiệu khó khăn lắm mới kiếm được.

“Thế nào? Đúng ý chưa?” Đặng Thiệu hạ lưu nhếch lông mi.

Tôi cầm đồ chơi bằng đường trong tay nhìn chăm chú, lớn hơn cái hồi này nhiều. Hình một con rắn cuộn tròn lại, mà trên đầu nó lại chêm chệ con chuột béo. Chẳng hiểu sao nhìn con chuột cứ như đang che miệng cười trộm vậy. Tôi ngờ nghệch hỏi: “ Sao lại lòi thêm con chuột thế này?”

“Vớ vẩn, con chuột kia đương nhiên là anh” Đặng Thiệu tự hào nói.

Tôi không vừa lòng, âm trầm nói: “ Rắn thì phải ăn chuột chứ, ở đâu ra cái thể loại chuột ngồi trên đầu rắn thế kia? Chẳng phù hợp với quy luật tự nhiên gì cả”

Đặng Thiệu tức trí đa mưu (***) cười nói: “ Xem ra em không chỉ là nhân tài văn học mà còn là anh tài sinh học nữa ha”

Tôi trở mình xem thường: “ Đừng có đánh trống lảng, mau trả lời em”

Đặng Thiệu nghĩ một lát, mỉm cười nói: “ Theo góc độ khoa học mà nói, đúng là rắn ăn chuột, em nói không sai. Nhưng xét trên phương diện thực tế...” Đặng Thiệu ý cười càng sâu, thấp giọng nói: “ Trên phương diện thực tế, con chuột của em đang đè con rắn của em, đè cả đời không cho cơ hội cựa mình luôn”

(Đệt ==)) Anh gian vai)

Tôi đầu tiên là bất bình vì lời giải thích sai trái của anh, sau đó không phục nói: “ Chém gió ít thôi? Thăng nào đề thăng nào hả? Cần thận bữa nào em dúi bụng đem anh ăn sạch sẽ luôn.”

Đặng Thiệu cũng không phản bác, ngược lại nheo mắt, cười dâm tà: “ Cũng không tồi, vậy anh liền làm con chuột chờ em tới ăn, dám không?”

(*) Tẩu thuốc:

taunga

(**) Cổ phong nhã vận: Thường để chỉ, miêu tả sự vật, con người theo hơi hướng cổ xưa.

(***) Túc trí đa mưu: lắm mưu kế và đủ tài trí

26. Chương 26: Dùng Một Tay Cũng Giải Quyết Được Anh

Trong một ngày, khoảng thời gian tôi thích nhất là khi hoàng hôn buông xuống. Cái nóng oi bức ban ngày bỗng chốc tan biến, toàn thân đều bải hoải, lười biếng. Hồi còn ở nhà, tâm này tôi đã sớm vác cuộc chuẩn bị về, ngẫu nhiên đi qua con đường làng nhìn ánh nắng dần rút đi lại nhìn không được đuổi theo một phen.

Có bữa, vừa về đến nhà nghe con vịt kêu quac quac hòa với tiếng kêu ôn thuận của cừu nghe thật chói tai. Tôi liền không kìm được cái ham muốn nghịch ngợm, cầm gậy lừa vịt. Địch càng chạy ta càng đuổi, càng đuổi càng hưng phấn. Mà cái thời trẻ trâu ấy thăng nào trong đầu cũng có vài cái suy nghĩ vừa biến thái vừa dâm, tôi lừa con vịt vào nhà xí, đẩy nó xuống hố phân. Lưu ý là hố phân đó, vịt càng giẫy càng nhanh chìm. Mắt thấy con vịt đáng thương sắp thối chết, bác Trương hàng xóm vội vàng chạy sang vớt nó lên.

(Thật sự là bó tay mấy cái vụ hồi tưởng tác giả viết =))) Chả liên quan)

Tất nhiên sau đó, tôi bị mẹ hung hăng đập cho một trận, còn bị phạt quỳ rách cả gối. Ít nhất sau đây tôi cũng thấu hiểu một chân lí ... Không được ngược đãi vịt.

“Hôm nay sao cứ buồn buồn, không hoạt bát như mọi hôm thế, có tâm sự gì à?” Tôi và anh ngồi trong một trà lâu. Nơi này cũng tạm coi là nửa nhà hàng đi, xung quanh bao bọc vẫn là bốn bức tường chỉ khác là đỉnh đầu không có mái che. Du khách vào đây vừa phẩm trà giữa không gian cổ kính vốn có nơi này, vừa cảm nhận chút gió thoảng từ trên cao, thật rất ôn hòa.

Tôi có chút mệt mỏi, lười biếng nằm ườn ra bàn, nói: “ Hôm nay đùa nhiều có hơi mệt, em lười chẳng muốn nói chuyện nữa”

Đặng Thiệu không cho là đúng, hai tay ngả sang ghế bên cạnh, cả người ườn ra sau, hai chân cạ chân bàn phía dưới, hung hăng ngáp một cái rõ to: “ Hôm nay anh cũng mệt, ăn cơm chiều xong thì về nhà ngủ sớm vậy”

Nói tới về nhà, tôi không khỏi nhớ tới một chuyện, đặt cằm lên bàn, híp mắt hỏi: “ Anh nhiều ngày thế chưa về nhà mà mẹ anh không hỏi gì à?”

Đặng Thiệu gãi tai, cười nói: “ Làm gì có chuyện không hỏi, ngày đều đặn ba cuộc luôn. Nhưng mà không thể nói thật là bỏ nhà theo trai được nên đành nói đi công tác đó”

Tôi gật đầu, lại hỏi: “ Vết thương trên đầu anh thế nào rồi?”

Đặng Thiệu lấy tay vuốt ve đồng vãi trên đầu, cười nói: “ Cũng tạm tạm, vài ngày nữa cắt chỉ được rồi, đến lúc ấy có thể thoải mái tắm rồi”

Tôi không thể phủ nhận: “ Ừ, nên tắm đi. Anh dạo này toàn tắm qua loa hơi muốn chết.”

“Sao nào? Mới đó mà đã ghét bỏ anh? Nhưng mà giờ hối hận cũng không kịp nữa rồi, vì...” Đặng Thiệu thấy phục vụ bưng thức ăn tới đành ngừng lại, chờ người ta xong xuôi đi mất mới tiếp tục nói: “ Bởi vì em thành thói quen của anh mất rồi”

“Anh cũng thành thói quen sao?” Tôi ngẩng đầu trấn tĩnh nói.

“Con người đều có bản năng như vậy, chúng ta lâu không đi làm, lâu không học tập tự nhiên sẽ sinh ra lười biếng, đó là thói quen. Mà anh bây giờ đã thành thói quen mỗi ngày cũng em ngây ngốc, sớm muộn cũng ngu như em luôn”

“Đệt, anh mới ngu” Tôi không biết phản ứng lại thế nào, đành tự tìm cho bản thân có để lãng mắt.

Trên đường về, tôi một câu cũng không nói với anh, cố ý đi nhanh một chút. Người đi trước, kẻ theo sau, không gần hơn một bước, không xa hơn bước nào. Nhìn thì tưởng ngốc nghếch nhưng cảnh này rất lãng mạn đó, phim truyền hình Hàn Quốc kinh điển nào cũng có.

Trong lúc tôi còn mải mơ mộng Đặng Thiệu sẽ chạy tới đi song song thì điện thoại anh vang lên. Anh nhận điện thoại, mặt mày lộ ra ý cười, chẳng hiểu sao lại khiến tôi có chút khó chịu.

Đặng Thiệu ngắt điện thoại, lập tức chạy tới. Tôi cố ý quay đi không thèm để, anh còn cười nói: “Sao thế? Vẫn còn giận à? Như đứa trẻ con ấy” Thấy tôi không có vẻ gì là giận dỗi, anh vội vàng nói: “Nói cho em một tin tốt, anh trai anh muốn đưa xe hàng tới nhà em đấy”

“Nhà em?” Tôi lập tức phản ứng lại, vội vàng hỏi: “Đã đưa đến nhà em rồi á?”

Đặng Thiệu gật đầu: “Ừ, đưa tới rồi nhưng nhà em ở tầng hầm, đành phải để xe trước cửa khu”

Tôi có chút lo lắng: “Lỡ mất thì sao?”

Đặng Thiệu cười khở: “Cái xe to chình ình làm sao mất để thế được. Vả lại anh hai còn đặc biệt tặng kèm một ổ khóa tự chế, bảo đảm không bao giờ sợ mất hàng”

Tôi sớm đã vứt cơn giận qua đầu, thay vào đó là bộ dạng hưng phấn bưng bưng, nói: “Chúng ta về nhà nhanh đi, em chờ không nổi rồi”

Đặng Thiệu nhân cơ hội chọc ngoáy, cố tình xuyên tạc lời lẽ trong sáng thành hạ lưu: “Nhanh như vậy đã chờ không nổi? Đêm đó chúng ta nhiệt tình...” Đặng Thiệu cố ý nhếch lông mày.

(Thoại kinh điển của H văn =)))))

“Anh thêm khát đến vậy cơ à?” Tôi cố ý khiêu khích

“Sao lại không” Đặng Thiệu lướt qua người tôi, chậm chạp vượt lên trước, miệng nói: “Em nghĩ kĩ lại đi, anh- một thằng đàn ông khỏe mạnh, cường tráng lại không có bạn gái, làm sao không thêm khát cho được. Mỗi ngày chỉ có thể quay tay mà sống, aiiii...” Đặng Thiệu cố ý dài giọng: “Đúng là số khổ mà”

“Thì...” Tôi có hơi thẹn thùng, mãi mới rặn được một câu: “Hôm đó em cũng muốn giúp anh, là anh không chịu đấy chứ”

Tôi cố ý cúi đầu không dám cùng anh đối diện.

Đặng Thiệu dừng chân, chậm rãi thả dâm, cười nói: “Ngày đó anh cũng muốn lắm, chẳng qua... Anh sợ em không tiếp nhận nổi. Dù sao em cũng còn nhỏ, hướng chi em là xử nam, kĩ năng quay tay rách nát như vậy, lỡ không cẩn thận bóp chết bạn nhỏ của anh thì sao?”

Tôi tức giận ngẩng đầu, ngu si tự cho đầu vào bẫy: “Sao anh biết kĩ năng của em rách nát, anh còn chưa được thử đâu”

Đặng Thiệu hiển nhiên không ngờ tôi sẽ nói thế, giật mình, cười nói: “Đây là em nói đó, tối nay mà làm anh đau, anh sẽ đánh mông trừng phạt như tối hôm đó. Dám không?”

(Đây là được lợi còn khoe mẽ một cách trắng trợn =)))))

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi: “Em mà sợ em làm cháu nội anh”

Đặng Thiệu cười ha ha: “Đệt, làm chú cháu không thích lại thích chơi ông và cháu nội hả, khẩu vị nặng quá đấy”

Mỗi người một khi gặp được đồ vật hay sự việc gì khiến mình yêu thích đều có cách thể hiện cảm xúc của riêng mình. Đối với tôi chính là chạy xung quanh không ngừng, hết nấn lại sờ, luyến tiếc không muốn rời nửa bước, chỉ hận không thể vác vào ổ chăn nằm ngủ cùng, sợ người khác cướp mất.

Đặng Thiệu thấy tôi thích cái xe hàng tới không nở buông tay, vui đùa nói: “ Em đúng là trai quê dễ thỏa mãn, có cái xe thôi mà cũng hưng phấn thành thế này”

Tôi ngồi lên yên xe, đằng sau là thùng bán hàng (*). Tôi thử đạp vài vòng, cao hứng nói: “ Trai quê thì sao nào? Trai quê cũng là người mà”

Đặng Thiệu thấy tôi cao hứng, lần đầu tiên không nở chọc ghẹo, nghiêm túc dặn dò: “ Về sau đạp xe này ra ngoài nhớ cẩn thận, không được bất cẩn như trước nữa”

Tôi gật đầu, lại lắc vài cái, nói: “ Em biết rồi... Nhưng mà em còn chưa học làm bánh rán, làm sao bây giờ?”

“Thì học có sao đâu, chẳng phải có chị dâu em còn gì? Học sớm một chút, chẳng mấy mà có được thành quả, thành thạo rồi thì khai trương”

Hóa ra, không biết từ bao giờ, Đặng Thiệu sớm đã trở thành một phần quen thuộc trong cuộc sống của tôi, một phần không thể tách rời.

Ban đêm, tôi sớm đã đem vụ “ hứa hẹn” (Quay tay cho chồng đấy =))) kia ra sau, đầu óc không ngừng mơ tưởng về một tương lai sáng ngời.

Đặng Thiệu tắm qua xong đi về phòng, thấy tôi chệnh ềnh một đồng đần cả mặt ra, hỏi: “ Vẫn đang nghĩ tới chuyện làm ăn à?”

Tôi nghiêng đầu úp mặt vào chăn, he hé mắt liếc trộm cơ bụng Đặng Thiệu. Mặc dù không có khoa trương như cơ bụng mấy anh vận động viên trên ti vi nhưng nhìn vẫn múi nào ra múi ấy, khiến tôi không khỏi vừa hâm mộ vừa ghen tị. Hình như đây là lần đầu tiên tôi chú ý cơ thể anh nhỉ?

Đặng Thiệu hỏi không được trả lời, chậm rãi đi tới cạnh. Nhắc chân dẫm lên mông tôi, cười nói: “ Nhóc con, đừng quên chuyện em hứa với anh chiều nay”

Tôi lẩn thoát khỏi chân anh, xoay người ngồi xếp bằng trên giường, hít một hơi vận sức, nhỏ giọng nói: “ Cởi quần”

(*) Mình nghĩ xe của em nó giống thế này, khác là thay vì đẩy thì đạp được ấy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-hang-rong-gap-quan-li-do-thi>